

എഡിറ്റോറിയൽ

താഴ്മയിൽ അനുഗമിക്കുക

യേശു സുവിശേഷങ്ങളിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ ആവശ്യപ്പെട്ടത് എന്താണ്? തന്നിൽ വിശ്വസിക്കുവാനാണെന്നു പലരും കരുതുന്നു. എന്നാൽ ‘വിശ്വസിക്കുക’ എന്നു പറഞ്ഞതിനെക്കാളേറെ അവിടുന്ന് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് തന്നെ ‘അനുഗമിക്കുക’ എന്നാണ്. തന്നിൽ വിശ്വസിക്കുവാൻ യേശു ആവശ്യപ്പെട്ടു. എന്നാൽ വിശ്വസിക്കുന്നതിനും അപ്പുറത്ത് നാം തന്നെ അനുഗമിക്കണം എന്നതിനാണ് യേശു ഊന്നൽ നൽകിയത്.

ഇന്നത്തെ ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസസമൂഹം ഈ വസ്തുത മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടോ? യേശുവിനെ വിശ്വസിച്ചാൽ തന്നെ ധാരാളം മതി എന്ന മട്ടാണവർക്ക്. അതിനപ്പുറത്ത് അനുഗമിക്കുക എന്നു പറഞ്ഞാൽ.....?

അനുഗമിക്കുക എന്നുപറഞ്ഞാൽ മുൻപേ പോയ ആളുടെ പിന്നാലെ പോകുക എന്നാണ്. അതേ വഴിയിലൂടെ, ആ കാൽച്ചുവടുകളെ പിൻതുടർന്ന്, ആ പാദമുദ്രകളിൽ തന്നെ പദമുനി.....

യേശുവിന്റെ ജീവിതത്തെ അനുഗമിക്കുവാൻ നമുക്ക് എങ്ങനെ കഴിയും?

ഇതിനു മറുപടി ഒന്നേയുള്ളൂ-താഴ്മയിൽ മാത്രമേ നമുക്ക് യേശുവിനെ അനുഗമിക്കുവാൻ കഴിയൂ. അതുകൊണ്ട് യേശു പറഞ്ഞു “എന്നിൽ നിന്നു പഠിക്കുക; കാരണം ഞാൻ സൗമ്യതയും ഹൃദയത്തിൽ താഴ്മയും ഉള്ളവനാണ്.” സ്നേഹമോ, കരുണയോ, അനുസരണമോ തന്നിൽ നിന്നു പഠിക്കുവാൻ യേശു ആവശ്യപ്പെട്ടില്ല. മറിച്ച് താഴ്മയും സൗമ്യതയും മാത്രം. യേശുവിനെ അനുഗമിക്കുവാൻ അടിസ്ഥാനപരമായി വേണ്ടത് അതായതുകൊണ്ടാണ് അവിടുന്ന് തന്നിൽ നിന്നു താഴ്മ പഠിക്കുവാൻ പറഞ്ഞത്.

താഴ്മയെപ്പറ്റി തെറ്റായ പല ആശയങ്ങളുമാണു പലർക്കും ഉള്ളത്. കഴിവുള്ള പുരുഷന്മാർ തങ്ങൾ കഴിവില്ലാത്തവരാണെന്നും സുന്ദരികളായ സ്ത്രീകൾ തങ്ങൾ വിരുപിണികളാണെന്നും ചിന്തിക്കുന്നതല്ല താഴ്മയെന്നു സി.എസ്.ലൂയിസ് ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിട്ടുണ്ട്. കാരണം, ഉള്ളത് ഇല്ലെന്നു പറയുമ്പോൾ അതു സത്യമല്ല അതൊരുതരം കണ്ണടച്ചിരുട്ടാക്കലാണ്. ആ നിലപാടിൽ അടിസ്ഥാനപരമായി ഒരു സത്യസന്ധതയില്ലാത്തതുകൊണ്ട് അതു ദൈവമുൻപാകെ നിലനിൽക്കുകയുമില്ല. തങ്ങളെത്തന്നെ ഇടിച്ചുപറയുന്നതല്ല താഴ്മ. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു നിഗളത്തിന്റെ തന്നെ മറുവശമാണ്. ‘ഞാനെത്ര കേമൻ’ എന്നു പറയുന്നതിന്റെ മറുവശമല്ലേ ‘ഞാനെത്ര പാവം’ എന്ന നിലപാടും? ‘അമ്പലം ഞാനേ!’ എന്നു പറയുന്നതു നിഗളമാണെങ്കിൽ ‘അയ്യോ പാവം ഞാനേ!’ എന്നു പറയുന്നതും നിഗളം വേഷം മാറിവരുന്നതു തന്നെയാണ്. കാരണം, രണ്ടിലും ‘ഞാൻ’ ഉണ്ട്.

അങ്ങനെയെങ്കിൽ യഥാർത്ഥതാഴ്മ എന്താണ്?. തന്നെക്കുറിച്ചുതന്നെ ചിന്തിക്കാതിരിക്കുന്നതാണു താഴ്മ എന്നു പറയാം. സ്വയംപ്രശംസയുടെ ചിന്തയിലാണെങ്കിലും സ്വയംസഹതാപത്തിന്റെ ചിന്തയിലാണെങ്കിലും അവിടെ കേന്ദ്രത്തിൽ ഉള്ളതു സ്വയം തന്നെയാണ്. ‘സ്വയത്തെ’ ആ കേന്ദ്രത്തിൽ നിന്നു ഗളഹസ്തം ചെയ്ത് അവിടെ ദൈവത്തെ പ്രതിഷ്ഠിച്ച് തന്നെക്കുറിച്ചു തന്നെയുള്ള ചിന്തകളിൽ നിന്നു കുതറി മാറുന്നതാണു താഴ്മ. തന്നെത്തന്നെ ശൂന്യനാക്കി സ്വന്ത അസ്തിത്വത്തെ നിഷേധിക്കണമെങ്കിൽ അതിന് എത്ര താഴ്മ ആവശ്യമുണ്ട്! യേശു താഴ്മയുടെ ഏഴുപടികൾ ഇറങ്ങി വന്നു മനുഷ്യനായിത്തീർന്നതിനെക്കുറിച്ച് വിവരിക്കുന്ന ഭാഗം (ഫിലിപ്പർ 2:6-8) ശ്രദ്ധിച്ചാൽ സ്വയത്തിന്റെ ഈ നിഷേധം വ്യക്തമാകും.

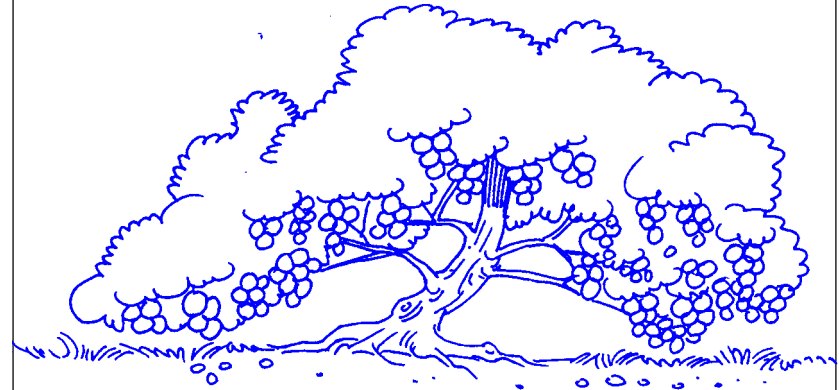
ജഡാവതാരത്തിൽ താഴ്മ ധരിച്ചതുപോലെ യേശുവിന്റെ ഈ ലോകത്തിലെ

ജീവിതത്തിലും താഴ്മ നമുക്ക് കാണുവാൻ കഴിയും. യേശുവിന്റെ ആർദ്രമായ നോട്ടത്തിലും ലാവണ്യവാക്കുകളിലുമല്ല താഴ്മ കാണേണ്ടത്. യേശു ഭൂമിയിലായിരുന്നപ്പോൾ സ്വയത്തിൽ നിന്നു പ്രവർത്തിക്കുവാനും പ്രതികരിക്കുവാനും വിസമ്മതിച്ചു. പിതാവിൽ മാത്രം സമ്പൂർണ്ണ ആശ്രയവും സമർപ്പണവുമുള്ള ഒരു ജീവിതം നയിച്ചതുകൊണ്ട് തന്നെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തകൾ തന്നെ സ്പർശിച്ചില്ല. തന്റെ സാഹചര്യങ്ങളും, വാക്കും പ്രവൃത്തിയും, സ്നേഹിതരും എല്ലാം പിതാവിൽ നിന്നു ലഭിച്ചതാണ്. പിതാവിൽ നിന്നു സ്വതന്ത്രമായി പുത്രൻ ഒരു അസ്തിത്വമില്ല. പിതാവിന്റെ ഹിതം നിറവേറ്റുകയാണു പുത്രന്റെ ജീവിതലക്ഷ്യം. പിതാവിൽ നിന്ന് അന്യപ്പെട്ട് സ്വയമായി ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിയുകയില്ല. ചുരുക്കത്തിൽ ‘ഞാനല്ല, പിതാവാണ് എല്ലാം’ എന്ന മനോഭാവം. ഇതുതന്നെയാണ് താഴ്മയും. മരുഭൂമിയിൽ പിശാച് യേശുവിനെ പരീക്ഷിച്ച രംഗം വായിച്ചാൽ ഈ താഴ്മയിൽ നിന്നുമാറി സ്വയത്തിൽ നിന്നു പ്രതികരിക്കുവാനും ചിന്തിക്കുവാനുമാണ് അവൻ പ്രലോഭിപ്പിച്ചതെന്നു കാണുവാൻ കഴിയും. പക്ഷേ യേശു താഴ്മയിൽ തന്നെ അടിയുറച്ചു നിൽക്കുകയാണുണ്ടായത്.

താഴ്മയിൽനിന്നാണ് പിതാവിനോടുള്ള യേശുവിന്റെ അനുസരണവും മറ്റുള്ളവരോടുള്ള സൗമ്യമായ പെരുമാറ്റവും ഉത്ഭവിച്ചത്. ഹൃദയത്തിൽ താഴ്മ ഉണ്ടെങ്കിൽ പെരുമാറ്റത്തിൽ സൗമ്യത വെളിപ്പെടും. ആളുകൾ മോശമായി ഇടപെടുകയും ന്യായം നിഷേധിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോഴും തന്നെത്താൻ താഴ്ത്തി സൗമ്യമായി പ്രതികരിക്കാൻ യേശുവിനു കഴിഞ്ഞു. യെശയ്യാവ് 53-ൽ യേശുവിന് അന്യായമായി ഏൽക്കേണ്ടിവന്ന പീഡനങ്ങളുടെ വിവരണം നാം കാണുന്നു. അന്യായമായ പെരുമാറ്റത്തിന്റെ മുൻപാകെ ആരും പൊട്ടിത്തെറിച്ചു പോകാവുന്ന ആ രംഗത്ത് യേശു വായെ തുറക്കാതെ നിന്നു. എങ്ങനെയാണ് അതു കഴിഞ്ഞത്? ‘അവൻ തന്നെത്താൻ താഴ്ത്തി’ എന്നവിടെ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു ശ്രദ്ധിക്കുക. (53:7). ഹൃദയത്തിൽ നേരത്തേതന്നെ താഴ്മയുള്ളവനാണ് യേശു. എന്നിട്ടും സമ്മർദ്ദങ്ങൾ ഉണ്ടായപ്പോൾ വീണ്ടും അവിടുന്ന് സ്വയത്തെ നിഷേധിച്ചു. തന്നിൽ നിന്ന് പ്രതികരിക്കുവാൻ വിസമ്മതിച്ചു. പിതാവിൽ ആശ്രയിച്ചു അങ്ങനെ തന്നെത്താൻ താഴ്ത്തി.

അന്ത്യ അത്താഴത്തിന്റെ സമയത്ത് യേശു ശിഷ്യന്മാരുടെ കാലുകൾ കഴുകിയ രംഗവും സ്വതവേ താഴ്മയുള്ളവനായ യേശു വീണ്ടും തന്നെത്തന്നെ താഴ്ത്തിയ മറ്റൊരു സന്ദർഭമാണ്. എന്തുകൊണ്ടാണ് അതു വേണ്ടിവന്നത്? മൂന്നു വർഷം താൻ വേണ്ട ഉപദേശങ്ങൾ എല്ലാം നൽകിയിട്ടും അവസാന മണിക്കൂറിലും നേതൃത്വത്തിനുവേണ്ടി അന്യോന്യം പോരടിക്കുന്ന പ്രിയശിഷ്യന്മാർ. തന്നെ ഒറ്റിക്കൊടുക്കാൻ അച്ചാരം വാങ്ങിയ ശേഷം ഒന്നും അറിയാത്ത മട്ടിൽ ഇരിക്കുന്ന ഇസ്കര്യോത്താ യൂദ. തന്നെ തള്ളിപ്പറയുകയും പ്രാകുകയും ചെയ്യാൻ പോകുന്ന പത്രോസ്. അവരെ ഓരോരുത്തരെയും ആ മാളികമുറിയിൽ ഇരുന്ന് ഒരു പ്രാവശ്യം കൂടി വീക്ഷിച്ചപ്പോൾ താൻ ഇതുവരെ ചെയ്തതെല്ലാം വ്യഥാവായോ എന്ന ദുഃഖം അവിടുത്തെ ഹൃദയത്തിൽ ഉയർന്നിരിക്കാം. ഏറ്റവും നല്ല വചനങ്ങൾ മൂന്നു വർഷം കേട്ടിട്ടും അതിന്റെ ഒരു ഗുണവുമില്ലാത്ത സ്വാർത്ഥരായ ഈ ശിഷ്യന്മാരുടെ നേരെ ആരും പൊട്ടിത്തെറിച്ചു പോകാവുന്ന രംഗം. പക്ഷേ യേശു ഒരു വാക്കുകൊണ്ടു പോലും അവരെ കുറ്റപ്പെടുത്തിയില്ല. മറിച്ച് പ്രകോപിതനാകാൻ പ്രലോഭിപ്പിക്കപ്പെട്ട ആ രംഗത്ത് തന്നെത്താൻ താഴ്ത്തി അവരുടെ പാദങ്ങൾ കഴുകുന്നു!

‘പിതാവാണ് എല്ലാം’ എന്ന താഴ്മയും പ്രകോപനങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ വീണ്ടും തന്നെത്താൻ താഴ്ത്തുന്ന മനോഭാവവും യേശുവിനുണ്ടായിരുന്നു. തന്നിൽ നിന്ന് നമുക്കും അത് പഠിക്കാം. താഴ്മയിൽ യേശുവിനെ അനുഗമിക്കാം.

നീറയെ കായ്ച്ചു ഫലം തരുന്ന മരത്തിന്റെ ശാഖകളെല്ലാം ഫലങ്ങളുടെ ഭാരം മൂലം നിലംപൊത്തിക്കിടക്കുകയാണ്! സ്നേഹിതരേ, നാം താഴേയ്ക്ക്, എത്രത്തോളം പോകുന്നുവോ, അത്രത്തോളം ദൈവം നമ്മെ ഒരോരുത്തരെയും തന്റെ മഹത്വത്തിനായി ഉപയോഗിക്കും.

‘സൗമ്യതയും താഴ്മയും എന്നോടു പഠിപ്പിൻ’

ഡി.എൽ. മൂഡി

ഞാൻ സൗമ്യതയും താഴ്മയും ഉള്ളവൻ ആകയാൽ..... എന്നോടു പഠിപ്പിൻ (മത്തായി 11:29)

താഴ്മയുടെ പാഠം പോലെ പഠിക്കാൻ പ്രയാസമുള്ള ഒരു പാഠമില്ല. അതു മനുഷ്യരുടെ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നില്ല. ക്രിസ്തുവിന്റെ പാഠം ശാലയിലാണതു പഠിപ്പിക്കുന്നത്. എല്ലാ ദാനങ്ങളിലും അത്യുപരിവായത് ഇതാണ്. താഴ്മയിലും സൗമ്യ

തയിലും ഗുരുവിന്റെ പാദമുദ്രകളെ അനുഗമിക്കുന്ന സ്ത്രീപുരുഷന്മാരെ എത്രയോ വിരളമായാണ് നാം ഇന്നു കാണുന്നത്! യേശുക്രിസ്തു ഈ ഭൂമിയിലായിരുന്നപ്പോൾ അവിടുന്ന് ശിഷ്യന്മാരെ പഠിപ്പിച്ച ഏറ്റവും കഠിനമായ പാഠം താഴ്മയുടേതായിരുന്നുവെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. മൂന്നുവർഷം ഏറെക്കുറെ എപ്പോഴും തന്നോടൊപ്പമുണ്ടായിരുന്ന പന്ത്രണ്ടുപേരെ ഇതു

പഠിപ്പിക്കുന്നതിൽ താൻ ആദ്യം പരാജയപ്പെട്ടെന്നുപോലും ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ തോന്നിപ്പോകും.

നാം ആവശ്യത്തിനു താഴ്മയുള്ളവരാണെങ്കിൽ നമുക്ക് മഹത്തായ ഒരു ഗ്രഹം കിട്ടുമെന്നുതന്നെയാണു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നത്. കർത്താവിനെക്കാൾ നാം നമ്മിൽ തന്നെ ആശ്രയിക്കുമ്പോൾ, നമുക്ക് സൗജന്യമായി ഒരു അനുഗ്രഹം നൽകാൻ എപ്പോഴും അവിടുന്ന് തയ്യാറാണെങ്കിൽക്കൂടി, നമുക്ക് അത് പ്രാപിക്കാൻ കഴിയാതെ പോകുന്നു. അവിടുന്ന് എപ്പോഴും താഴ്മയുള്ളവരെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നു. നമുക്ക് അവിടുത്തെ മുൻപാകെ പൊടിയിൽ താണിരിപ്പാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ, ആരും നിരാശരായിപ്പോകേണ്ടി വരികയില്ല. യേശുവിന്റെ പാദത്തിലാണു മറിയ നല്ല അംശം തിരഞ്ഞെടുത്തത്.

തന്നിൽ നിന്നു പഠിക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടതിനു ക്രിസ്തു നൽകിയ കാരണങ്ങൾ നിങ്ങൾ എപ്പോഴെങ്കിലും ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടോ? അവിടുത്തേക്ക് ഇങ്ങനെ പറയാമായിരുന്നു: “എന്നിൽ നിന്നു പഠിപ്പിൻ. കാരണം ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ഏറ്റവും മുന്നോട്ടുപോയിട്ടുള്ള ചിന്തകൻ ഞാനാണ്. മറ്റൊരു മനുഷ്യനും ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത അത്ഭുതങ്ങളാണ് ഞാൻ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഞാൻ എന്റെ അലൗകികമായ കഴിവ് ഒരായിരം വിധത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്”.

ഇല്ല, അങ്ങനെയല്ല. അവിടുന്ന് നൽകിയ ഏകകാരണം അവിടുന്ന് സൗമ്യതയും ഹൃദയത്തിൽ താഴ്മയും ഉള്ളവനാണ് (മത്തായി. 11:29) എന്നതാണ്.

മുഖം പ്രകാശിച്ച മൂന്നു പുരുഷന്മാരെപ്പറ്റി തിരുവെഴുത്തിൽ നാം വായിക്കുന്നു. മുഖവും അവരുടെ സൗമ്യ

തയും താഴ്മയും മൂലം ശ്രദ്ധേയരായവരാണ്. മറുപുമലയിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ മുഖം പ്രകാശിച്ചു എന്നു നാം വായിക്കുന്നു. നാല്പതു ദിവസം പർവ്വതത്തിൽ ദൈവസംസർഗ്ഗത്തിൽ സമയം ചെലവഴിച്ചശേഷം ഇറങ്ങിവന്ന മോശെയുടെ മുഖവും പ്രകാശിച്ചു. സൻഹദ്രീം സംഘത്തിനു മുൻപിൽ നിലക്കവേ സ്തേഹമാനോസിന്റെ മുഖവും തേജസ്സുകൊണ്ടു

മുഖം പ്രകാശിച്ച മൂന്നു പുരുഷന്മാരെപ്പറ്റി തിരുവെഴുത്തിൽ നാം വായിക്കുന്നു. മൂവരും അവരുടെ സൗമ്യതയും താഴ്മയും മൂലം ശ്രദ്ധേയരായവരാണ്. നമ്മുടെ മുഖങ്ങൾ പ്രകാശിക്കണമെങ്കിൽ നാം താഴ്മയുടെ താഴ്മയിലേക്ക് പോകുകയും ദൈവമുമ്പാകെ പൊടിയോളം ഇറങ്ങിച്ചെല്ലുകയും വേണം.

വിളങ്ങി. നമ്മുടെ മുഖങ്ങൾ പ്രകാശിക്കണമെങ്കിൽ നാം താഴ്മയുടെ താഴ്മയിലേക്ക് പോകുകയും ദൈവമുമ്പാകെ പൊടിയോളം ഇറങ്ങിച്ചെല്ലുകയും വേണം.

ജോൺബനിയൻ പറയുന്നു: അപമാനത്തിന്റെ താഴ്മയിലേക്ക് ഇറങ്ങിച്ചെല്ലുന്നതു വലിയ പ്രയാസമാണ്. കാരണം, താഴേയ്ക്കുള്ള പടികൾ കുത്തനെയുള്ളതും വഴുതുന്നതുമാണ്. പക്ഷേ ഒരിക്കൽ നാം അവിടെ എത്തിയാൽ ആ താഴ്മര ഫലഭൂയിഷ്ഠവും മനോഹരവുമാണ്. ആർക്കും ഇതിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസം ഉണ്ടാകുകയില്ലെന്നു തോന്നുന്നു: എല്ലാ മനുഷ്യരും, അഭേതർപോലും, താഴ്മയെ വില

മതിക്കുന്നു.

ആരോ ആഗസ്റ്റിനോട് മതപരമായ കൃപകളിൽ ഒന്നാമത്തേത് എന്താണെന്നു ചോദിച്ചു. അദ്ദേഹം മറുപടി പറഞ്ഞു “താഴ്മ.” രണ്ടാമത്തേത് എന്താണെന്ന് അവർ തുടർന്നു ചോദിച്ചു. അതിനുള്ള മറുപടിയും “താഴ്മ” എന്നു തന്നെയായിരുന്നു. “മൂന്നാമത്തേതോ?” മറുപടി: “താഴ്മ.” ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നതു താഴ്മയുണ്ടെങ്കിൽ നമുക്ക് എല്ലാ കൃപകളും ലഭ്യമാണെന്നാണ്.

ചില വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപ് ഞാൻ ഒരു തൊട്ടുവാടിപ്പെട്ടി കണ്ടു. ഞാൻ അതിനു നേരെ ശ്വസിച്ചതേ ഉള്ളൂ. അതിന്റെ തല താണു. ഞാൻ അതിനെ ഒന്നു തൊട്ടു. അതു വാടിപ്പോയി. താഴ്മ എന്നുപറയുന്നത് അത്രയും സംവേദനക്ഷമതയുള്ളതാണ്. അതിനെ സുരക്ഷിതമായി ഒരു പ്രദർശനത്തിനു കൊണ്ടുവരുവാൻ കഴിയുകയില്ല. താൻ താഴ്മയുള്ളവനാണെന്നു പൊങ്ങച്ചം പറയുകയും ഗുരുവിനോടൊപ്പം താൻ അടുത്തു നടക്കുന്നുവെന്നു ഒരുവൻ കരുതുകയും ചെയ്താൽ അവൻ സ്വയം വഞ്ചിക്കുകയാണ്. താഴ്മയെന്നത് നമ്മെത്തന്നെ ഇടിച്ചു കാണുന്നതിലല്ല മറിച്ച് നമ്മെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കാതിരിക്കുന്നതിലാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. “തന്റെ മുഖത്തിന്റെ ത്വക്ക് പ്രകാശിച്ചു എന്ന് മോശ അറിഞ്ഞില്ല.” (പുറപ്പാട്. 34:29). അതിനെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞാൽ നഷ്ടപ്പെടുന്നതാണ് താഴ്മ.

ഇളംപുല്ലാണ് ഈ വിനീതമായ കൃപയുടെ നിർദേശനമായി നമുക്കു കാണാവുന്നതെന്ന് ആരോ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഏറ്റവും താഴ്ന്ന ശുശ്രൂഷയ്ക്കു വേണ്ടിയാണ് പുല്ല് സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. പുല്ലിനെ വെട്ടിക്കളയുക, അതു വീണ്ടും ആർത്ത് കിളിച്ചു വരും.

കാലികൾ അതിന്റെ മേൽമേയുന്നു. എന്നാലും അതത്ര മനോഹരമാണ്!

പർവ്വതശൃംഗങ്ങളിൽ വീഴുന്ന മഴ മിക്കപ്പോഴും അതിനെ വന്ധ്യമാക്കി തന്നെ നിർത്തിയശേഷം വേഗം താഴെയുള്ള താഴ്വരയിലേക്കും പുൽത്തകിടിയിലേക്കും ഒലിച്ചു പോകുന്നു- താഴ്ന്നപ്രദേശങ്ങളെ ഫലഭൂയിഷ്ഠമാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി. ഒരുവൻ നിഗളിയായി ഉയർന്നിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ കൃപയുടെ നദി അവന്റെ മുകളിൽ

താഴ്മ എന്നുപറയുന്നത് സംവേദനക്ഷമതയുള്ളതാണ്. അതിനെ സുരക്ഷിതമായി ഒരു പ്രദർശനത്തിനു കൊണ്ടുവരുവാൻ കഴിയുകയില്ല. താൻ താഴ്മയുള്ളവനാണെന്നു പൊങ്ങച്ചം പറയുകയും ഗുരുവിനോടൊപ്പം താൻ അടുത്തു നടക്കുന്നുവെന്നു ഒരുവൻ കരുതുകയും ചെയ്താൽ അവൻ സ്വയം വഞ്ചിക്കുകയാണ്.

ക്കൂടി ഒഴുകിയാലും ഫലസൂന്യമായ മരുഭൂമിപോലെ അവനെ നിർത്തിയശേഷം ദൈവകൃപയാൽ താഴ്മയിലേക്കു വന്ന ഒരുവനെ അനുഗ്രഹിക്കേണ്ടതിനുവേണ്ടി അതു താഴേയ്ക്കു ഒഴുകിപ്പോകും.

സ്നേഹവും വിശ്വാസവും പ്രത്യേകതയും മറ്റുദൈവികദാനങ്ങളും അനുഭവിക്കാൻ ഒരുപക്ഷേ കഴിഞ്ഞേക്കാം. എന്നാൽ താഴ്മയെ വ്യാജമായി ഉണ്ടാക്കാൻ വളരെ പ്രയാസമാണ്. കപടതാഴ്മയെ വേഗത്തിൽ തിരിച്ചറിയാം. പൗരസ്ത്യനാടുകളിൽ നിറഞ്ഞ കതിരും പതിരും തമ്മിൽ തിരിച്ചറിയുന്നതിനെക്കുറിച്ച് ഇങ്ങനെയാണു പറയാറുള്ളത്. കതിരു നിറഞ്ഞ ചെടി

കൾ തല കുനിച്ചു, കതിർക്കനം കൊണ്ടു തലതാഴ്ത്തി നിൽക്കും. എന്നാൽ പതിര് തല ഉയർത്തി നെട്ടനെ നീല്ക്കും!

എന്റെ കൃഷിത്തോട്ടത്തിൽ ഒരു പിയർ മരം ഉണ്ടായിരുന്നു. കാഴ്ചയ്ക്ക് അതു വളരെ മനോഹരം. എന്റെ തോട്ടത്തിലെ ആരും ശ്രദ്ധിക്കുന്ന ഒരു മരം. പക്ഷേ അതിന്റെ ശാഖകളെല്ലാം വെളിച്ചത്തിനു നേരെ തിരിഞ്ഞ് മെഴു കുതിരിക്കാലുകൾപോലെ കുത്തനെ നീല്ക്കുകയാണ്. അതിൽ നിന്ന് ഇന്നു വരെ എനിക്കൊരു ഫലവും കിട്ടിയിട്ടില്ല. എന്നാൽ കഴിഞ്ഞ വർഷം നിറയെ കായ്ച്ചു ഫലം തന്നെ മറ്റൊരു മരം ഉണ്ട്. അതിന്റെ ശാഖകളെല്ലാം ഫലങ്ങളുടെ ഭാരം മൂലം നിലം പൊത്തിക്കിടക്കുകയാണ്! സ്നേഹിതരേ, നാം താഴേയ്ക്ക്, എത്രത്തോളം പോകുന്നുവോ, അത്രത്തോളം ദൈവം നമ്മെ ഒരോരുത്തരെയും തന്റെ മഹത്വത്തിനായി ഉപയോഗിക്കും.

ഏറ്റവും ഉയരത്തിൽ പറക്കുന്ന ലാർക്ക് പക്ഷി അതിന്റെ കൂടു നിർമ്മിക്കുന്നത് ഏറ്റവും താഴെയാണ്. വളരെ മധുരമായി പാടുന്ന വാനമ്പാടി എല്ലാവരും വിശ്രമിക്കുമ്പോൾ നിറയെ കായ്ച്ചു ഫലം മുടിക്കിക്കുന്ന വൃക്ഷങ്ങളുടെ താണുകൊമ്പുകളിലിരുന്നാണ് ഹൃദയമായി പാടുന്നത്. ഏറ്റവും കൂടുതൽ ഭാരം കയറ്റിയ കപ്പൽ ജലത്തിൽ പരമാവധി മുങ്ങിക്കിടക്കും - ഇതു പോലെ അതീവവിശുദ്ധരായ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഏറ്റവും വിനയാന്വിതരായിരിക്കും.

ചില വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപ് ബ്രിട്ടനിൽ പ്രഭുസഭയുടെ പരിഗണനയ്ക്കുവേണ്ടി സമർപ്പിച്ച ഒരു നിവേദനത്തിന്റെ കഥ 'ലണ്ടൻ ടൈംസ്' റിപ്പോർട്ടു ചെയ്തത് ഓർക്കുന്നു.

ധാരാളം പേർ ഒപ്പിട്ട ഒരു ഭീമഹർജി പ്രഭു സഭയുടെ നടപടിക്കുവേണ്ടി സമർപ്പിക്കപ്പെട്ടു. പക്ഷേ അതിൽ ഒരു വാക്കുവിട്ടുപോയി. 'ഈ കാര്യങ്ങൾ താഴ്മയോടെ അപേക്ഷിക്കുന്നു' എന്നതിനുപകരം 'ഈ കാര്യങ്ങൾ ഞങ്ങൾ അപേക്ഷിക്കുന്നു' എന്നു മാത്രമേ നിവേദനത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. തന്മൂലം, അതു തള്ളപ്പെട്ടു പോയി. എന്റെ സ്നേഹിതരേ, സ്വർഗ്ഗത്തിലെ ദൈവത്തിനു മുൻപാകെ നാം ഒരു

സ്നേഹവും വിശ്വാസവും പ്രത്യേകതയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നവരും അനുകരിക്കാൻ ഒരുപക്ഷേ കഴിഞ്ഞേക്കാം. എന്നാൽ താഴ്മയെ വ്യാജമായി ഉണ്ടാക്കാൻ വളരെ പ്രയാസമാണ്. കപ്പ താഴ്മയെ വേഗത്തിൽ തിരിച്ചറിയും. കതിരും നിറഞ്ഞ ചെടികൾ തല കുനിച്ചു, കതിർക്കനംകൊണ്ടു തലതാഴ്ത്തി നിൽക്കും. എന്നാൽ പതിര് തല ഉയർത്തി നെട്ടനെ നീല്ക്കും!

അപേക്ഷ നൽകാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ നാം നമ്മെത്തന്നെ വിനയപ്പെടുത്തേണ്ടതുണ്ട്. ദൈവ മുൻപാകെ നാം നമ്മെത്തന്നെ താഴ്ത്തിയാൽ നാം നിരാശപ്പെടുകയില്ല.

താഴ്മയുടെ ആശ്ചര്യപരമായ ചില ബൈബിൾ കഥാപാത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചു പഠിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ എനിക്കുറിച്ചു തന്നെ ലജ്ജിച്ചുപോയി. ഈ കഥാപാത്രങ്ങളോട് ഞാൻ എന്റെ ജീവിതത്തെ തുലനം ചെയ്യുമ്പോൾ, വർത്തമാനകാലക്രിസ്തീയതയ്ക്ക് എന്തൊരു അപമാനമാണ്! നിങ്ങളെക്കുറിച്ചു തന്നെ നിങ്ങൾക്ക് ഒരു നല്ല ധാരണ ലഭിക്കാൻ സൗമ്യതയും താഴ്മയും

ധരിച്ച ചില ബൈബിൾ കഥാപാത്രങ്ങളെ നോക്കുക. ദൈവത്തിന്റെയും മനുഷ്യരുടെയും മുൻപാകെ നിങ്ങൾ അവരിൽ നിന്ന് എത്ര വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നു കാണുക.

ചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും സൗമ്യരായ കഥാപാത്രങ്ങളിലൊന്ന് യോഹന്നാൻ സ്നാപകനാണ്. അവൻ ഏലിയാ വാണോ അതോ ആ പ്രവാചകനാണോ എന്നറിയാൻവേണ്ടി യോഹന്നാൻ സ്നാപകന്റെ അടുത്ത് അവർ അന്വേഷക സംഘത്തെ വിട്ടരംഗം നിങ്ങൾ ഓർമ്മിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ? ആ ചോദ്യത്തിന് അവന്റെ മറുപടി 'അല്ല' എന്നായിരുന്നു. അവനു തന്നെക്കുറിച്ചു തന്നെ പുകഴ്ചയായി എന്തെല്ലാം പറയാമായിരുന്നു "ഞാൻ വന്ദ്യവയോധികനായ പുരോഹിതൻ സഖരിയാവിന്റെ മകനാണ്. ഒരു പ്രസംഗകനെന്ന നിലയിൽ നിങ്ങളെ നെപ്പറ്റി കേട്ടിട്ടില്ലേ? ഒരു പക്ഷേ ഇന്നു ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ആരെക്കാളും ഏറെപ്പേരെ സ്നാനപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതു ഞാനാണ്. എന്നെപ്പോലെ ഒരു പ്രസംഗകനെ ലോകം ഇന്നുവരെ കണ്ടിട്ടില്ല" എന്നിങ്ങനെ....

ഇന്ന്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തായിരിക്കുന്ന ആരും ഇങ്ങനെയെല്ലാം പറയുമെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു.

ചില നാളുകൾക്കു മുൻപേ ഒരു ട്രെയിനിൽ ഒരാൾ എല്ലാവരും കേൾക്കെ ഇങ്ങനെ പറയുന്നതു കേട്ടു. തന്റെ സഭാവിഭാഗത്തിലുള്ള ആരെക്കാളും കൂടുതൽ പേരെ താൻ സ്നാനപ്പെടുത്തിയെന്നാണ് അദ്ദേഹം പരസ്യമായി അവകാശപ്പെട്ടത്. താൻ എത്രയായിരം മൈലുകൾ സുവിശേഷത്തിനായി യാത്രചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നും എത്ര പ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നും എത്ര പരസ്യശുശ്രൂഷകൾ സംഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും മറ്റും മറ്റും

എല്ലാം അദ്ദേഹം ഉച്ചത്തിൽ പറയാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഞാൻ നാണിച്ചു എവിയെങ്കിലും തല ഒളിപ്പിച്ചാൽ മതിയെന്ന നിലയിലായി. ഇതു സ്വയം പ്രശംസയുടെ കാലമാണ്. വലിയ 'ഞാൻ' അരങ്ങു വാഴുന്ന കാലം.

അടുത്ത സമയത്തു ദാവീദിന്റെ സങ്കീർത്തനങ്ങളിൽ ഞാൻ ശ്രദ്ധിക്കാൻിടയായ ഒരു കാര്യം ദാവീദ് തന്റെ സങ്കീർത്തനങ്ങളിലെങ്ങും ഗോലിയാത്ത് എന്ന മല്ലനെ ജയിച്ചതു പറ

താൻ എത്ര പ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നും എത്ര പരസ്യശുശ്രൂഷകൾ സംഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും മറ്റും മറ്റും അദ്ദേഹം ഉച്ചത്തിൽ പറയാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഞാൻ നാണിച്ചു. എവിടെയെങ്കിലും തല ഒളിപ്പിച്ചാൽ മതിയെന്ന നിലയിലായി. ഇതു സ്വയം പ്രശംസയുടെ കാലമാണ്. വലിയ 'ഞാൻ' അരങ്ങു വാഴുന്ന കാലം.

യുന്നില്ല. ഇന്നായിരുന്നെങ്കിൽ അതേപ്പറ്റി ഒരു ബുഹാദ് ഗ്രന്ഥം രചിക്കപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞേനേം. ഇദ്ദേഹം ചെയ്ത മഹത്തായ കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് എത്രയെത്ര കവിതകൾ ഉണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല! ഈ സംഭവത്തെക്കുറിച്ച് പ്രഭാഷണങ്ങൾ നടത്തുവാൻ ക്ഷണങ്ങൾ ധാരാളം ലഭിക്കുമായിരുന്നു. ദാവീദിന്റെ പേരിനു മുൻപിൽ 'ഗ്രേറ്റ് ജയന്റ് കില്ലർ' എന്ന വിശേഷണം സ്ഥിരമായി പതിഞ്ഞേനേം. ഇന്ന് എല്ലാം അങ്ങനെയാണ്: മഹാനായ സുവിശേഷകൻ, മഹാനായ പ്രസംഗകൻ, മഹാനായ വേദപണ്ഡിതൻ, മഹാനായ ബിഷപ്പ്.

"യോഹന്നാനേ," അവർ ചോദിച്ചു "നീയാരാങ്ങ്?"

“ഞാൻ ആരുമല്ല. ഞാൻ കേൾക്കാനുള്ളവനാണ്. കാണാനുള്ളവനല്ല. ഞാൻ ഒരു ശബ്ദം മാത്രമാണ്.”

അവനു തന്നെക്കുറിച്ച് ഒരു വാക്കും പറയാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരിക്കൽ ഒരു ചെറിയ പക്ഷി എന്റെ അടുത്തു നിന്നു വളരെ താണ സ്ഥായിയിൽ പാടുന്നതു കേട്ടു. ഒടുവിൽ അതു ദൃഷ്ടിക്കു മറഞ്ഞു. അപ്പോൾ അതിന്റെ സംഗീതം കൂടുതൽ മധുരമായി അനുഭവപ്പെട്ടു. അത് ഉയരത്തിലേക്കു പറന്ന് ഉയരുന്നതനുസരിച്ച് അതിന്റെ ശബ്ദം കൂടുതൽ ഹൃദയാവർജ്ജകമായി കേൾക്കാനിടയായി. നമ്മുടെ സ്വയം എത്രയും കാഴ്ചയ്ക്കു മറയുമോ, സൗമ്യതയും താഴ്മയും ഉള്ളവനിൽ നിന്നു നാം എത്രത്തോളം പഠിക്കുമോ, അത്രത്തോളം സ്വർഗ്ഗീയതലങ്ങളിലേക്കു നാം ഉയർത്തപ്പെടും.

യോഹന്നാൻ വന്ന് ഇങ്ങനെ പ്രഖ്യാപിച്ചതായാണ് മർക്കോസ് പ്രസ്താവിക്കുന്നത്. “എന്നിലും ബലമേറിയവൻ എന്റെ പിന്നാലെ വരുന്നു. അവന്റെ ചെരിപ്പിന്റെ വാറു കുമ്പിഞ്ഞു കിടന്നു ഞാൻ യോഗ്യനല്ല.” ക്രിസ്തുവിനെ അന്ന് ഒരു ഗ്രാമീണനായും കബളിപ്പിക്കുകാരനായും ആളുകൾ കണ്ടിരുന്നു എന്ന വസ്തുത മനസ്സിൽ വച്ചുകൊണ്ടു വേണം യോഹന്നാന്റെ ഈ പ്രസ്താവനയെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കാൻ. വൃദ്ധപുരോഹിതന്റെ മകനെന്ന നിലയിൽ ആളുകളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ യേശുവിനെക്കാൾ എത്രയോ ഉയർന്നതലത്തിലായിരുന്നു യോഹന്നാൻ. വലിയ ആൾക്കൂട്ടം അവന്റെ യോഗങ്ങളിൽ സംബന്ധിച്ചിരുന്നു. അക്കൂട്ടത്തിൽ ഹെരോദാസ രാജാവു പോലും ഉണ്ടായിരുന്നു!

തന്റെ ശുശ്രൂഷ തുടങ്ങിയ ക്രിസ്തു ആൾക്കൂട്ടത്തെ ആകർഷിക്കുന്നു

വെന്നു ശിഷ്യന്മാർ വന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ യോഹന്നാൻ എത്ര ആഭിജാത്യമുള്ള മറുപടിയാണ് നൽകിയത്: “സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു കൊടുത്തിട്ടല്ലാതെ മനുഷ്യന് ഒന്നും ലഭിച്ചാൻ കഴിയുകയില്ല. ഞാൻ ക്രിസ്തുവല്ല അവനു മുൻപായി അയയ്ക്കപ്പെട്ടവനത്രേ എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞതിനു നിങ്ങൾ തന്നെ സാക്ഷികൾ ആകൂ

അടുത്ത കാലത്തായി നാം ചെറുതാകുന്നുണ്ടോ? ഒരു വർഷം മുൻപ് നാം നമ്മെക്കുറിച്ചും നമ്മുടെ സ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ചും ചിന്തിച്ചിരുന്നതിനെക്കാൾ കുറവായാണോ നാം ഇപ്പോൾ ചിന്തിക്കുന്നത്? എന്തെങ്കിലും അന്തസ്സുള്ള സ്ഥാനം കിട്ടാനുള്ള അന്വേഷണത്തിലാണോ നിങ്ങൾ? എന്തെങ്കിലും പേരുപിടിച്ചുകൊള്ളുവാൻ നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടോ?

ന്നു. മണവാട്ടി ഉള്ളവൻ മണവാളൻ ആകുന്നു. മണവാളന്റെ സ്നേഹിതനോ നിന്നു മണവാളന്റെ സ്വരം കേട്ടിട്ട് അത്യന്തം സന്തോഷിക്കുന്നു. ഈ എന്റെ സന്തോഷം പൂർത്തിയായിരിക്കുന്നു. അവൻ വളരണം, ഞാനോ കുറയണം” (യോഹന്നാൻ 3:27-30).

ഇതു വായിക്കാൻ എളുപ്പമാണ്. പക്ഷേ ഇതിന്റെ ശക്തിയാർജ്ജിച്ചു ജീവിക്കാൻ നമുക്ക് പ്രയാസമാണ്. പരിമിതപ്പെടുവാൻ നമുക്ക് വളരെ പ്രയാസമാണ്. ക്രിസ്തു നമ്മിൽ വളരുവാനായി സ്വയം കുറയുവാനും എത്രയോ ബുദ്ധിമുട്ടാണ്! സൂര്യൻ ഉദിക്കുമ്പോൾ ഉദയനക്ഷത്രം മങ്ങിപ്പോകും.

“മേലിൽ നിന്നു വരുന്നവൻ എല്ലാ

വർക്കും മീതെയുള്ളവൻ. ഭൂമിയിൽ നിന്നുള്ളവൻ ഭൗമികൻ ആകുന്നു. ഭൗമികമായതു സംസാരിക്കുന്നു. സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു വരുന്നവൻ എല്ലാ വർക്കും മീതെയുള്ളവനായി താൻ കാണുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്തതു സാക്ഷ്യം കൈക്കൊള്ളുന്നവൻ ദൈവം സത്യവാൻ എന്നു മുദ്രിപ്പടുന്നു. ദൈവം അയച്ചവൻ ദൈവത്തിന്റെ വചനം പ്രസ്താവിക്കുന്നു. അവൻ ആത്മാവിനെ അളവു കൂടാതെയല്ലോ കൊടുക്കുന്നത്” (യോഹന്നാൻ 3:31-34).

ഇപ്പോൾ നമ്മിലേക്കുതന്നെ അവിടുത്തെ വെളിച്ചം പതിക്കട്ടെ. അടുത്ത കാലത്തായി നാം ചെറുതാകുന്നുണ്ടോ? ഒരു വർഷം മുൻപ് നാം നമ്മെക്കുറിച്ചും നമ്മുടെ സ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ചും ചിന്തിച്ചിരുന്നതിനെക്കാൾ കുറവായാണോ നാം ഇപ്പോൾ ചിന്തിക്കുന്നത്? എന്തെങ്കിലും അന്തസ്സുള്ള സ്ഥാനം കിട്ടാനുള്ള അന്വേഷണത്തിലാണോ നിങ്ങൾ? എന്തെങ്കിലും പേരുപിടിച്ചുകൊള്ളുവാൻ നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടോ? നമുക്ക് അർഹമായതെന്നു നാം കരുതുന്ന ബഹുമാനത്തോടുകൂടിയ പെരുമാറ്റം ലഭിക്കാൻ നാം ഇപ്പോൾ നീരസപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണോ?

സ്ഥാനപ്പേരു ചേർത്തു വിളിച്ചില്ലെങ്കിൽ താൻ നീരസപ്പെടുമെന്നു ചില നാളുകൾക്ക് മുൻപ് ഒരാൾ പ്രസംഗപീഠത്തിൽ നിന്നു പറയുന്നതുകേട്ടു. സ്നേഹിതാ, നിങ്ങളും ഇതുപോലെയാണോ? നിങ്ങളുടെ സ്ഥാനപ്പേരും പദവിയും ചേർത്തുവേണം നിങ്ങൾക്ക് ഒരോ കത്തും അയയ്ക്കാനെന്നും അങ്ങനെയല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ നീരസപ്പെടുമെന്നുമാണോ നിങ്ങളുടെ നിലപാട്? യോഹന്നാൻ ഒരു സ്ഥാനവും വേണ്ടായിരുന്നു. നാം ദൈവത്തോടു

നിരപ്പിലാണെങ്കിൽ നാം സ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ച് ശ്രദ്ധിക്കുകയില്ല.

ആദ്യം എഴുതിയ ലേഖനങ്ങളിലൊന്നിൽ പൗലോസ് തന്നെതന്നെ “എല്ലാ അപ്പോസ്തലന്മാരിലും ചെറിയവൻ” എന്നു വിളിക്കുന്നു. (1 കൊരിന്ത്യർ 15:9) പിന്നീട് അവൻ അവകാശപ്പെടുന്നത് “എല്ലാ വിശുദ്ധന്മാരിലും ഏറ്റവും ചെറിയവൻ” എന്നാണ് (എഫെസ്യർ 3:8). വീണ്ടും തന്റെ മരണ

സ്ഥാനപ്പേരു ചേർത്തു വിളിച്ചില്ലെങ്കിൽ താൻ നീരസപ്പെടുമെന്നു ചില നാളുകൾക്ക് മുൻപ് ഒരാൾ പ്രസംഗപീഠത്തിൽ നിന്നു പറയുന്നതുകേട്ടു. സ്നേഹിതാ, നിങ്ങളും ഇതുപോലെയാണോ? നിങ്ങളുടെ സ്ഥാനപ്പേരും പദവിയും ചേർത്തുവേണം നിങ്ങൾക്ക് ഒരോ കത്തും അയയ്ക്കാനെന്നും അങ്ങനെയല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ നീരസപ്പെടുമെന്നുമാണോ നിങ്ങളുടെ നിലപാട്?

ത്തിനു മുൻപ് താൻ പാപികളിൽ ഒന്നാമനാണെന്നു പൗലോസ് പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. (1 തിമോഥെയോസ് 1:15 കാണുക). തന്റെ തന്നെ മതിപ്പിൽ പൗലോസ് എത്രത്തോളം ചെറുതായിക്കൊണ്ടിരുന്നുവെന്നു ശ്രദ്ധിക്കുക. യോഹന്നാൻ സ്നാപകനെ സംബന്ധിച്ചും ഇതു ശരിയാണ്. നാളുകൾ കഴിയുന്തോറും നാം മറഞ്ഞിരിക്കണമെന്നും ദൈവത്തിന് എല്ലാ മാനവും മഹത്വവും കിട്ടണമെന്നും ഞാനും പ്രാർത്ഥിക്കുകയും പ്രതീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ആൻഡ്രൂ മുറെ ഇങ്ങനെ എഴുതി: “എന്റെ തന്നെ മതപരമായ അനുഭവങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ നോക്കി

(ശേഷം പേജ് 34 ൽ)

ഹന്നാ വിറ്റാൾസ് മിത്ത്: ഗിരികളിലെ മാനുപ്രേക്ഷാലുക്കൾ

മാതൃ ജോർജ്ജ്

ചില ക്രിസ്ത്യാനികൾ മറ്റുള്ളവരെക്കാൾ കുറേക്കൂടെ ഉയർന്ന ആത്മീകനിലവാരത്തിൽ ജീവിക്കുന്നു എന്നത് സത്യമല്ലേ? ഞായറാഴ്ചകളിൽ മുടങ്ങാതെ സഭാരായനകളിൽ സംബന്ധിക്കുകയും സഭയുടെ സാമ്പത്തിക ആവശ്യങ്ങളിൽ സഹകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പലരും ആത്മീകകാര്യങ്ങളിൽ ഒട്ടും തൽപരരല്ലാത്ത മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്നും ഒരു കാര്യത്തിലും വിഭിന്നരല്ല എന്ന കാര്യം നമുക്ക് അവഗണിക്കാമോ? ആത്മീയതയെ പൂർണ്ണമായി ഉൾക്കൊള്ളുന്നവരെപ്പോലെ തന്നെ ഈ കൂട്ടരും ആകുലചിത്തരും, നിഗൂഢവും, ക്ഷിപ്രകോപികളും, അസ്വസ്ഥരും ആയിത്തീരുന്നു. അതേ സമയം തങ്ങളുടെ സാന്നിധ്യം കൊണ്ട് ഒരു മുറിയെ പ്രകാശമാനമാക്കാൻ കഴിയുന്ന, ആന്തരിക സന്തോഷത്തിന്റെ സമചിത്തതയുടെ രഹസ്യം ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്ന, ചില ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഉണ്ടാകാം. അവർ മറ്റാരെയും പറ്റി വിമർശനാത്മകമായി സംസാരിക്കാത്തവരും, സ്വയം പൊങ്ങച്ചം പറയാത്തവരും ആണ്. നിങ്ങൾ സംസാരിക്കുന്നത് അവർ ശ്രദ്ധിക്കുന്നത് കണ്ടാൽ ആദിവസം കേട്ടതിൽ വച്ച് ഏറ്റവും രസകരമായ ചിന്തകളാണ് നിങ്ങൾ പറയുന്നത് എന്ന് തോന്നിപ്പോകും.

മേൽപ്പറഞ്ഞ ചിന്തകളാണ് ആത്മാർത്ഥതയുള്ള ചില ക്രിസ്ത്യാനികളെ 'വിശുദ്ധിയുടെ' പാതയിലേക്ക് നയിച്ചത്. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ട് ജീവിതവിശുദ്ധിക്ക് ഊന്നൽ നൽകുന്ന പല ക്രിസ്തീയ സമൂഹങ്ങൾക്കും ജന്മം നൽകുകയുണ്ടായി. ഇത്തരം സമൂഹങ്ങളിൽ മിക്കതും പ്രചോദനത്തിനായി ജോൺ വെസ്ലിയെ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. ദൈവവുമായി പ്രത്യേകതരത്തിലുള്ള കൂട്ടായ്മ അനുഭവിച്ചിരുന്ന ചില സ്ത്രീപുരുഷന്മാരും ഇത്തരം സമൂഹങ്ങൾക്ക് പ്രേരണനൽകി. അവരിൽ ഒരാളായിരുന്നു ഹന്നാ വിറ്റാൾസ് മിത്ത്. ജോൺ മിക്കിൾ വിറ്റാളിന്റെയും മേരി റാറ്റം വിറ്റാളിന്റെയും മകളായി അമേരിക്കയിലെ ന്യൂജെഴ്സിയിൽ 1832 ഫെബ്രുവരി 7-ാം തീയതിയാണ് ഹന്നാ പിറന്നത്. ന്യൂജെഴ്സിയിലെ അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു ക്ലേക്കർ കുടുംബമായിരുന്നു ഹന്നയുടെ പൂർവ്വികരുടേത്. കൗമാരപ്രായത്തിൽ മാനസികമായി വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടിയിരുന്ന ഈ പെൺകുട്ടി സംശയരോഗത്തിന്റെ അടിമയായിരുന്നു. എന്നാൽ 1858 ൽ പ്ലീമത്ത് ബ്രദറൻ സമൂഹത്തിന്റെ സ്വാധീനത്താൽ രക്ഷാനിർണ്ണയം പ്രാപിച്ച ഹന്നാ സംശയരോഗത്തിൽ നിന്നും

വിടുതൽ പ്രാപിച്ചു. അതേ വർഷം തന്നെ റോബർട്ട് പിയർസൽ സ്മിത്ത് എന്ന യുവാവ് പ്രസ്ബിറ്റേറിയൻ സഭയിലൂടെ വീണ്ടും ജനനനുഭവത്തിലേക്ക് വരുവാൻ ഇടയായി, റോബർട്ടും ഹന്നയും ദൈവികപദ്ധതിയിൽ കണ്ടുമുട്ടുകയും താമസിയാതെ വിവാഹിതരായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. 1851 നവംബർ

ജയജീവിതത്തിന്റെ ജിഹ്വ: ഹന്നാവിറ്റാൾസ് മിത്ത്

ണ്ടായി. 1867 ൽ റോമാലേഖനം 6-ാം അദ്ധ്യായം വായിച്ചപ്പോൾ 'നാം ഇനി പാപത്തിന് ദാസന്മാരാകാതെ വണ്ണം (അടിമപ്പെടാതെ).....' എന്ന ആറാമത്തെ വചനം ജയജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു പുതിയ വെളിപ്പാടിനായി ഹന്നാ വിറ്റാൾസ് മിത്ത് നിന്നെ നയിച്ചു. ക്രിസ്തുവിനോടുള്ള

അഞ്ചാം തീയതി ആയിരുന്നു ആവിവാഹം. റോബർട്ട് സ്മിത്ത്, ഹന്നയെപ്പോലെ ആ പ്രദേശത്തെ അറിയപ്പെടുന്ന ക്ലേക്കർ കുടുംബത്തിലായിരുന്നു ജനിച്ചത്. വിവാഹശേഷം സ്മിത്ത് ദമ്പതിമാർ പെൻസിൽവേനിയയിലെ ജർമ്മൻടൗണിൽ താമസമാക്കി. മൈതാഡിസ്റ്റ് ഉണർവുകൾ ഈ ദമ്പതിമാരെ എന്തെന്നില്ലാതെ സ്വാധീനിച്ചിരുന്നു. ജോൺ വെസ്ലിയുടെ 'സമ്പൂർണ്ണ വിശുദ്ധീകരണം' എന്ന ഉപദേശം അവർ ഹൃദയങ്ങളിൽ ഉൾക്കൊണ്ടു. 1858-ൽ 'ഉന്നതമായ ക്രിസ്തീയജീവിതം' എന്ന പുസ്തകം രചിച്ച വില്യം ഇ. ബോർഡ്മാൻ എന്ന വ്യക്തിയുമായുള്ള പരിചയവും സ്മിത്ത് ദമ്പതിമാരെ സ്വാധീനിക്കുകയുണ്ടായി. 1864 മുതൽ 1868 വരെ റോബർട്ടും ഹന്നയും, ന്യൂജെഴ്സിയിലെ മിൽവിലേ എന്ന സ്ഥലത്ത് താമസിക്കുമ്പോൾ ഹന്നാ സ്മിത്തിന്റെ പിതാവിന്റെ വ്യാപാരകാര്യങ്ങളിൽ റോബർട്ട് മേൽനോട്ടം വഹിക്കുകയും

ഒരു പുതിയ സമർപ്പണത്തിലൂടെ താൻ കണ്ടെത്തിയ അസാധാരണമായ ഒരു ആത്മീയസ്വസ്ഥതയെപ്പറ്റി ഹന്നാ സാക്ഷ്യം പറയുന്നുണ്ട്. ഭർത്താവായ റോബർട്ട് തുടക്കത്തിൽ സംശയാലുവായിരുന്നെങ്കിലും തന്റെ ഭാര്യയുടേതുപോലെ ഒരനുഭവം അദ്ദേഹത്തിനും ഉണ്ടായതിന്റെ ഫലമായി ഈ ദമ്പതിമാർ പാപത്തിന്റെ മേലുള്ള ജയത്തിലേക്ക് മറ്റ് ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസികളെ നടത്തുവാനായി, തങ്ങൾ പ്രവേശിച്ച "ഉന്നതമായ ക്രിസ്തീയജീവിത ദർശനം" പങ്കിടുന്ന പല സമ്മേളനങ്ങളും സഭാവ്യത്യാസമില്ലാതെ സംഘടിപ്പിച്ചു. 1872 ൽ റോബർട്ട് സ്മിത്തിന്റെ ആരോഗ്യം മെച്ചപ്പെടാൻ വേണ്ടി അവർ ബ്രിട്ടനിലേക്ക് താമസം മാറ്റി. അമേരിക്കയിൽ തുടങ്ങിയ സമ്മേളനങ്ങൾ ബ്രിട്ടനിലും വിജയകരമായി ഈ ദമ്പതിമാർ തുടരുകയുണ്ടായി. മൂന്നു വർഷത്തിനുശേഷമാണ് ഹന്നാ സ്മിത്തിന്റെ ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധമായ "സന്തോഷകരമായ ജീവിതത്തിന്റെ ക്രിസ്തീയരഹസ്യം"

എന്ന ഗ്രന്ഥം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. (ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ ഒരു ഭാഗം അന്യത്ര). ബ്രിട്ടനിൽ ഇവർ നടത്തിയ ആത്മീകനവീകരണ സമ്മേളനങ്ങളാണ് വടക്കേ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ 'കെസ്വിക്' എന്ന സ്ഥലത്ത് 'കെസ്വിക് കൺവൻഷൻ' എന്ന പേരിൽ പിന്നീട് പ്രസിദ്ധമായ വാർഷികസമ്മേളനങ്ങളുടെ മുന്നോടി. ഈ ആത്മീയമുന്നേറ്റം പിന്നീട് അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളിലേക്ക് വ്യാപിക്കുകയും വ്യക്തിജീവിതത്തിലെ വിശുദ്ധിക്കും, സമ്പൂർണ്ണസമർപ്പണത്തിനും, നിരന്തരമായ ആശ്രയത്തിലൂടെയുള്ള ക്രിസ്തീയ വളർച്ചയ്ക്കും ഊന്നൽ നൽകുന്ന സമ്മേളനങ്ങളായി തുടരുകയും ചെയ്തു.

വിലയം ബോർഡ്മാൻ റോബർട്ടിനെയും ഹന്നായേയും 'ഹോളിനസ് പ്രസ്ഥാന'ത്തിന്റെ പ്രസംഗകരായി വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരികയായിരുന്നു. 1873-74 വർഷങ്ങളിൽ അവർ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ഓക്സ്ഫോർഡ് ഉൾപ്പെടെയുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ 'ഉന്നത ജീവിതം' 'വിശുദ്ധി' എന്നീ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി നിരവധി പ്രഭാഷണങ്ങൾ നടത്തി. 1874 ൽ സ്മിത്ത് ദമ്പതിമാർ ജർമ്മനി, സ്വിറ്റ്സർലന്റ് എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലെ പ്രമുഖ പട്ടണങ്ങളിൽ പ്രസംഗിച്ചു. 1875 ൽ ബ്രിട്ടനിലേക്ക് മടങ്ങിവന്ന് മീറ്റിംഗുകൾ തുടരുകയുണ്ടായി. സ്മിത്ത് ദമ്പതിമാർക്ക് ഏഴ് കുട്ടികൾ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും മൂന്നു പേർമാത്രമേ-മേരി, ആലിസ് പിയഴ്സൽ, ലോഗൻ പിയഴ്സൽ- പ്രായപൂർത്തിയാകുംവരെ ജീവിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ഈ മൂവരിൽ ആലിസ് പിയഴ്സൽ സ്മിത്ത് പ്രസിദ്ധദാർശനികനായി

അമേരിക്കയിലെ ഹോളിനസ് പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെയും ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ആഴമായ ആത്മീയജീവിതപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെയും വക്താക്കളിൽ എന്തുകൊണ്ടും പ്രധാനസ്ഥാനം അലങ്കരിച്ച മഹതിയായിരുന്നു ഹന്നാ സ്മിത്ത്.

ഇന്നും ധാരാളം വായനക്കാർ ഹന്നാ സ്മിത്തിനുണ്ട്

രുന്ന ബെർട്രാൻറ് റസ്സലിന്റെ ഭാര്യയായിരുന്നു.

1911 മെയ് ഒന്നാം തീയതി ഇംഗ്ലണ്ടിൽ വച്ചായിരുന്നു ഹന്നാവിറ്റാൾ സ്മിത്തിന്റെ അന്ത്യം. അമേരിക്കയിലെ ഹോളിനസ് പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെയും ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ആഴമായ ആത്മീയജീവിതപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെയും വക്താക്കളിൽ എന്തുകൊണ്ടും പ്രധാനസ്ഥാനം അലങ്കരിച്ച മഹതിയായിരുന്നു ഹന്നാ സ്മിത്ത്. ഇന്നും ധാരാളം വായനക്കാർ ഹന്നാ സ്മിത്തിനുണ്ട് എന്നത് അവരുടെ രചനകളിലെ സനാതന ആത്മീയസത്യങ്ങളിലേക്കാണ് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നത്. സർവ്വാശ്വാസത്തിന്റെ ദൈവം (God of all comforts) തുടങ്ങിയ പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഹന്നായുടെ തൂലികയിൽ നിന്നും പിറന്നിട്ടുണ്ട്. സാമൂഹിക പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലും ഈ വനിത പാദമുദ്രപതിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. സ്ത്രീകൾക്ക് വോട്ടവകാശം ലഭ്യമാക്കുന്ന കാര്യത്തിലും മദ്യവർജ്ജന പ്രസ്ഥാനത്തിലും തനതായ സംഭാവനകൾ നൽകിയ ഈ വനിതാരത്നത്തെ ക്രിസ്തീയ ചരിത്രകാരന്മാർക്ക് വിസ്മരിക്കാനാവില്ല.

നമ്മുടെ ഭാരം ഇറക്കിവയ്ക്കാം

ഹന്നാവിറ്റാൾസ്മിത്ത്

ഭാരമുള്ള ഒരു ചുമടും തലയിലേന്തി ക്ഷീണിതനായി നടന്നു നീങ്ങിയ ഒരു മനുഷ്യനെ അതുവഴിവന്ന ഒരു വണ്ടിക്കാരൻ തന്റെ വണ്ടിയിൽ യാത്രചെയ്യാൻ ക്ഷണിച്ചത് അയാൾക്ക് എന്തൊരാശ്വാസമായിരുന്നു! സന്തോഷപൂർവ്വം ക്ഷണം സ്വീകരിച്ച് അയാൾ വണ്ടിയിൽക്കയറിയിരുന്നെങ്കിലും തലയിലെ ചുമട് താഴെവയ്ക്കാൻ മനസ്സില്ലാതെ അയാൾ യാത്ര തുടരുകയാണുണ്ടായത്. ആർദ്രഹൃദയനായ വണ്ടിക്കാരൻ സ്നേഹിതനോട് ചോദിച്ചു. “താങ്കളുടെ ചുമട് തലയിൽ നിന്നും താഴെയിറക്കി വച്ചുകൂടേ?” “ഓ! എന്നെ വണ്ടിയിൽ കയറ്റാൻ സമ്മതിച്ചതു തന്നെ താങ്കളുടെ ഒരുദാർഢ്യം. അതോടൊപ്പം എന്റെ ചുമടുകൂടി താങ്ങാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നത് അല്പം കടന്ന ചിന്തയല്ലേ?” മിക്ക ക്രിസ്ത്യാനികളും ഈ മനുഷ്യനെപ്പോലെയാണ്. കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ സംരക്ഷണയിലും നടത്തിപ്പിലും സ്വയം ഏൽപ്പിച്ചുകൊടുത്ത ക്രിസ്ത്യാനികൾ ചുമടുകളേന്തി ജീവിതയാത്രയിലുടനീളം ക്ഷീണിച്ചു തളരുന്ന കാഴ്ച എത്രയോ ദുഃഖകരമാണ്!

ചുമടുകളെ പറ്റിപ്പറയുമ്പോൾ, ആത്മീയവും ഭൗതികവുമായ, നമ്മെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്ന എല്ലാകാര്യങ്ങളെയുമാണ് ഞാൻ അർത്ഥമാക്കുന്നത്.

ജീവിതത്തിൽ ഒരുവൻ പേറുന്ന ഏറ്റവും വലിയ ഭാരം സ്വയത്തിന്റെ ഭാരമാണ്. നമുക്ക് കൈകാര്യം ചെയ്യേണ്ടിവരുന്ന ഏറ്റവും ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള കാര്യവും സ്വയം തന്നെയാണ്. ഭാരം ഇറക്കിവയ്ക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ നൊന്മതായി സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രാപിക്കേണ്ടത് സ്വയത്തിന്റെ ഭാരത്തിൽ നിന്നു തന്നെയാണ്.

ഒന്നാമതായി നമ്മെക്കുറിച്ചുതന്നെ ചിന്തിക്കാം. ജീവിതത്തിൽ ഒരുവൻ പേറുന്ന ഏറ്റവും വലിയ ഭാരം സ്വയത്തിന്റെ ഭാരമാണ്. നമുക്ക് കൈകാര്യം ചെയ്യേണ്ടിവരുന്ന ഏറ്റവും ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള കാര്യവും സ്വയം തന്നെയാണ്. നമ്മുടെ പ്രതിദിനജീവിതം, നമ്മുടെ മാനസികാവസ്ഥകളും തോന്നലുകളും, നമ്മുടെ പ്രത്യേകമായ ബലഹീനതകളും പരീക്ഷകളും.....ഇവയൊക്കെയാണ്

മറ്റൊന്നിനെക്കാളും അധികമായി നമ്മെ ചിന്താക്കുഴപ്പത്തിലാക്കുന്നതും, ഇരുട്ടിൽ തപ്പിത്തടയുമാറാക്കുന്നതും. അതുകൊണ്ട് ഭാരം ഇറക്കിവയ്ക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ ഒന്നാമതായി സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രാപിക്കേണ്ടത് സ്വയത്തിന്റെ ഭാരത്തിൽ നിന്നു തന്നെയാണ്.

അടുത്തപടിയായി മറ്റു ഭാരങ്ങളിൽ നിന്ന് സ്വാതന്ത്ര്യം നേടണം. നിങ്ങളുടെ ആരോഗ്യം, സൽപ്പേര്, ക്രിസ്തീയശുശ്രൂഷ, വീടുകൾ, മക്കൾ, വ്യാപാരം, ജോലിക്കാർ തുടങ്ങി നിങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച ചെറുതും വലുതുമായ എല്ലാകാര്യങ്ങളും-ബാഹ്യമോ ആന്തരികമോ ആയവയെല്ലാം-താഴെ വയ്ക്കേണ്ട ചുമടുകളാണ്....

പ്രത്യേകസ്വഭാവക്കാരിയായ ഒരു ക്രിസ്തീയവനിതയെ എനിക്കറിയാം. അവളുടെ പ്രത്യേകസ്വഭാവം വലിയൊരു ചുമടായിരുന്നു. അത് അവളുടെ ഉറക്കം കെടുത്തി, വിശപ്പ് ഇല്ലാതെയാക്കി...ആരോഗ്യം ക്ഷയിപ്പിക്കുന്ന അവസ്ഥയിൽ കൊണ്ടെത്തിച്ചു. ജീവിതസാഹചര്യങ്ങൾക്ക് വ്യത്യാസം വരുത്തുവാൻ അവൾക്ക് കഴിയുമായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ആ സാഹചര്യങ്ങളെ അവൾ കർത്താവിന്റെ അടുക്കലേക്ക് കൊണ്ടുചെല്ലുകയും, അവിടുന്ന് കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. കർത്താവ് അവളുടെ ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളുടെ സമ്പൂർണ്ണനിയന്ത്രണം ഏറ്റെടുത്തു എന്ന് വിശ്വസിച്ച അവൾ തന്റെ ഭാരിച്ച എല്ലാ

ഉത്തരവാദിത്തങ്ങളും, ആകുലചിന്തകളും കർത്താവിന്റെ സന്നിധിയിൽ വിട്ടുകളഞ്ഞു. തന്റെ സ്വയത്തെ മുഴുവൻ-തനിക്കുള്ള എല്ലാ കാര്യങ്ങളും, തന്നെത്തന്നെയും-കർത്താവിന്റെ അടുക്കൽ അർപ്പിച്ച അവൾ ആകുലചിന്തകളിൽ നിന്നും സ്വതന്ത്രയായി. കർത്താവിനെ ഭരമേല്പിച്ച എല്ലാ കാര്യങ്ങളുടെയും ഉത്തരവാദി അവിടുന്ന് തന്നെയാണെന്ന വിശ്വാസം അവളെ സന്തോഷം തുളുമ്പുന്ന ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയാക്കി. കർത്താവിന്റെ വകയായിത്തീർന്നതിലുള്ള സന്തോഷത്താൽ അവളുടെ ജീവിതം ആകെ പ്രകാശപൂരിതമായി. ഉയർന്ന തലത്തിലുള്ള ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിലേക്ക് അവൾ പ്രവേശിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു!!

ഭാരങ്ങൾ ഒഴിഞ്ഞു ജീവിക്കാൻ നിങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവോ? എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ കഴിയാത്ത നിങ്ങളുടെ 'സ്വയത്തെ' ഈ കാര്യത്തിൽ വിദഗ്ദ്ധനായ ഒരു വന്റെ കരങ്ങളിൽ ഏല്പിക്കുവാൻ നിങ്ങൾക്ക് താല്പര്യമില്ലേ? ക്ഷീണിച്ചുതളർന്ന നിങ്ങൾക്ക് ഞാൻ പറയുന്ന വിധത്തിലുള്ള സ്വസ്ഥത മധുരതരമായ ഒരനുഭവമായിത്തീരുന്നു നില്ലേ?...

വിശ്രമിക്കുക എന്നതുമാത്രമാണ് നിങ്ങളുടെ ഉത്തരവാദിത്വം. നിങ്ങളെ നിലനിർത്തുക എന്നുള്ളത് അവിടുത്തെ ഉത്തരവാദിത്വമാണ്. ഈ ഉത്തരവാദിത്വത്തിൽ അവിടുന്ന് ഒരിക്കലും പരാജയപ്പെടുകയില്ല.

യോഗുവയുടെ സോപ്പ്

ഒരിക്കൽ ഒരു ദുരദേശത്ത് യോഗുവ എന്ന യുവാവ് താൻ ഒരു പുതിയ അത്ഭുതസോപ്പ് കണ്ടുപിടിച്ചതായി പ്രഖ്യാപിച്ചു. ഏവരും ആദ്യം സംശയിച്ചെങ്കിലും പുതിയ സോപ്പ് ഉപയോഗിച്ചവർക്കെല്ലാം വളരെ സന്തോഷമായി. കാരണം, ആ സോപ്പ് ശരിക്കും വൃത്തിയാക്കാൻ കഴിവുള്ളതായിരുന്നു. വർഷങ്ങളായുള്ള അഴുക്കും, കറയും മെല്ലാം ഈ സോപ്പിന്റെ ഉപയോഗം മൂലം പെട്ടെന്ന് അപ്രത്യക്ഷമായിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

സോപ്പിന്റെ ഗുണത്താൽ ആളുകൾ, കുടുംബങ്ങൾ, സമൂഹം എല്ലാം ക്രമേണ മെച്ചപ്പെട്ടു. എല്ലാവരും യോഗുവയെ വളരെ അധികം അഭിനന്ദിച്ചു. സോപ്പ് വൻവിജയമായെങ്കിലും യോഗുവ സോപ്പിന് വില ഈടാക്കാതെ അത് സൗജന്യമായി വിതരണം ചെയ്തു. ഇത് ധനികരെ അസ്വസ്ഥരാക്കി. ദരിദ്രരെ ആഹ്ലാദിപ്പിച്ചു. താമസിയാതെ മറ്റ് സോപ്പുനിർമ്മാതാക്കൾ രോഷം കൊണ്ടു. കാരണം അവരുടെ സോപ്പ് വില കൊടുത്ത് വാങ്ങാൻ ആളില്ലാതെയായി.

യോഗുവയ്ക്ക് അനുയായികളുണ്ടായി. അവർ ദേശം മുഴുവൻ സഞ്ചരിച്ച് സോപ്പ് സൗജന്യമായി വിതരണം ചെയ്തു. വർഷങ്ങളായി ജനം ഉപയോഗിച്ചുവന്ന സോപ്പുകളെ അപേക്ഷിച്ച് വളരെ മെച്ചമായതുകൊണ്ടും, സൗജന്യമായതുകൊണ്ടും യോഗുവയുടെ സോപ്പ് വളരെ പ്രസിദ്ധമായി. ജനം സോപ്പ് പ്രചരിപ്പിക്കാനായി കൂട്ടങ്ങളായി പ്രവർത്തിച്ചു തുടങ്ങി. ഇതര സോപ്പ് നിർമ്മാതാക്കൾ വില ഈടാക്കാൻ നിർബന്ധിച്ചെങ്കിലും യോഗുവ

അതിന് വഴങ്ങിയില്ല. ഇത്ര അത്ഭുതകരമായ സോപ്പിന് വില ഈടാക്കാൻ സാധ്യമല്ലെന്ന് യോഗുവ തറപ്പിച്ച് പറഞ്ഞു.

മറ്റ് സോപ്പുനിർമ്മാതാക്കൾ അസുയരമൂലം യോഗുവയെയും, അനുയായികളെയും കുറിച്ച് അപഖ്യാതികൾ പ്രചരിപ്പിച്ചു തുടങ്ങി. ഇത്രയും നല്ല സോപ്പ് ഉപയോഗിക്കാൻ വളരെ എളുപ്പമാണ്; എന്നാൽ ശരിക്കും അല്പം ബുദ്ധിമുട്ട്

വർഷങ്ങളായി ജനം ഉപയോഗിച്ചുവന്ന സോപ്പുകളെ അപേക്ഷിച്ച് വളരെ മെച്ചമായതുകൊണ്ടും, സൗജന്യമായതുകൊണ്ടും യോഗുവയുടെ സോപ്പ് വളരെ പ്രസിദ്ധമായി. ഇതര സോപ്പ് നിർമ്മാതാക്കൾ വില ഈടാക്കാൻ നിർബന്ധിച്ചെങ്കിലും യോഗുവ അതിന് വഴങ്ങിയില്ല. ഇത്ര അത്ഭുതകരമായ സോപ്പിന് വില ഈടാക്കാൻ സാധ്യമല്ലെന്ന് യോഗുവ തറപ്പിച്ച് പറഞ്ഞു.

സഹിച്ചാണ് ഈ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടത് എന്നാണവർ പറഞ്ഞത്. മാത്രമല്ല തീരെ ശുചിത്വമില്ലാത്തവരുടെ കൂടെ ഇടപഴകുന്നതുമൂലം യോഗുവയെയും കൂട്ടരെയും അസന്മാർഗികളായി അവർ ചിത്രീകരിച്ചു. “അങ്ങനെ ഉള്ളവർക്കല്ലേ, ഈ സോപ്പ് ഏറ്റവും ആവശ്യം?” എന്നാണ് യോഗുവ ഇതിനോട് പ്രതികരിച്ചത്. എന്തായാലും യോഗുവ തങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് സൗജന്യമായി സോപ്പ് നൽകിയതെന്ന് സാധാരണജനം ഗ്രഹിച്ചു.

(ശേഷം പേജ് 33 ൽ)

സാത്താന്റെ മേൽ അധികാരം

സാക്ഷ്യം

“ദൈവാത്മാവിനാൽ ഞാൻ ഭൂതങ്ങളെ പുറത്താക്കുന്നു എങ്കിലോ ദൈവരാജ്യം നിങ്ങളുടെ അടുക്കൽ വന്നെത്തിയിരിക്കുന്നു സ്പഷ്ടം”. (മത്താ. 12:28).

ദൈവാത്മാവിന്റെ ശക്തിയാൽ യേശു ഭൂതങ്ങളെ പുറത്താക്കിയ ആ നിമിഷത്തിൽ അവിടെ ദൈവരാജ്യം സമാഗതമാകുകയായിരുന്നു. ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി പത്രോസിന്റെ വാക്കുകൾ ശ്രദ്ധിക്കുക: “നസറായനായ യേശുവിനെ ദൈവം പരിശുദ്ധാത്മാവിനാലും ശക്തിയാലും അഭിഷേകം ചെയ്തതിനാൽ അവൻ പിശാചു ബാധിച്ചവരെക്കൊന്നും സൗഖ്യമാക്കി...” (പ്രവൃത്തി. 10:38). നസറേത്തിൽ മുപ്പതുവർഷം പരിപൂർണ്ണവിശുദ്ധിയുള്ള ജീവിതം നയിച്ചവനായിരുന്നു യേശു. എന്നാൽ പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ അഭിഷേകം പ്രാപിച്ചതിനുശേഷവും സ്നാനത്തിനു ശേഷവുമാണ് അവിടുന്ന് സാത്താനുമായി നേരിട്ടുള്ള ഏറ്റുമുട്ടൽ നടത്തിയത്. (മത്താ. 4:1-10). അപ്പോഴാണ് ഭൂതബാധയിൽ നിന്നും ജനങ്ങളെ വിടുവിച്ചത് എന്ന കാര്യം ശ്രദ്ധേയമാണ്.

ബാഗ്ലിൽ പുതിയ സഭയെന്ന നില

യിൽ ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ ഒരു ചെറു പതിപ്പായിരിക്കാനാണ് കർത്താവ് ഞങ്ങളെ വിളിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് ഞങ്ങൾ കണ്ടു. പിശാചിന്റെ രാജ്യവുമായി നേരിട്ടുള്ള സംഘർഷത്തിലേക്ക് ഇത് ഞങ്ങളെ ആനയിക്കും എന്ന കാര്യം സ്പഷ്ടമായിരുന്നു. ഭൂമിയിലുള്ള ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരം എന്ന നിലയിൽ സഭയുടെ തലയായ യേശുവിനുണ്ടായിരുന്ന അതേ അധികാരം കൈയാളുവാനാണ് ഞങ്ങളെ വിളിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്ന് വ്യക്തമായിരുന്നു. കർത്താവായ യേശുവിനെപ്പോലെ പരിശുദ്ധാത്മാവ് ശക്തിയാൽ മാത്രമേ അത് ഞങ്ങൾക്ക് കഴിയുകയുള്ളൂ എന്നും സ്പഷ്ടമായിരുന്നു. പ്രാർത്ഥനയാൽ പിശാചിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ ബന്ധിക്കുന്ന കാര്യത്തിലോ ഭൂതങ്ങളെ പുറത്താക്കുന്ന കാര്യത്തിലോ സഭയിൽ ഞങ്ങളിൽ ആർക്കും തന്നെ അനുഭവജ്ഞാനം ഇല്ലായിരുന്നു. ഭൂതബാധിതരായ മനുഷ്യരെ അനുതപിക്കാൻ പ്രബോധിപ്പിക്കുകയോ, കൗൺസലിംഗ് നടത്തുകയോ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് പ്രയോജനമില്ല. അവരെ കീഴടക്കിയിരിക്കുന്ന ദുഷ്ടാത്മാക്കളിൽ നിന്നുമുള്ള വിടുത

ലാണ് അത്തരക്കാരുടെ ആവശ്യം!!
നമ്മുടെ മാനുഷികമായ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾകൊണ്ട് തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയാത്ത ഒരാളെങ്കിലും നമുക്കുചുറ്റുമുണ്ട്. ഈ ആത്മാക്കളുടെ പ്രവർത്തനമേഖലകളെ സ്പർശിക്കാൻ മാത്രമേ നമുക്കു കഴിയൂ. ഞാൻ പരിശുദ്ധാത്മാഭിഷേകം പ്രാപിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് ഭൂതബാധിതനായ ഒരുവനെ കണ്ടാൽ എന്തുചെയ്യണം എന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു. എന്നാൽ പരിശുദ്ധാത്മാ സ്നാനം ഈ ആത്മാക്കളുടെ മണ്ഡലത്തെക്കുറിച്ച് എന്നെ ബോധവാനാക്കി. എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും സാത്താനെ പേടിയാണ്. കർത്താവ് എന്നെ തുടക്കത്തിലേ കാണിക്കാൻ തുടങ്ങിയ കാര്യം കാൽവരിക്രൂശിൽ സാത്താൻ തോൽപ്പിക്കപ്പെടുകയും അവന്റെ സർവ്വായുധവർഗ്ഗവും നീക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. (കൊലോ. 2:15, എബ്ര. 2:14). ഒരു വ്യക്തിയുടെ ശുദ്ധീകരണത്തിനായി ദൈവം അനുവദിക്കുമ്പോൾ മാത്രമല്ലാതെ യാതൊരു മേഖലയിലും സാത്താന് ഒരു ദൈവ പൈതലിനെ തൊടുവാൻ കഴികയില്ല. “ശത്രുവിന്റെ സകലബലത്തേയും ചവിട്ടുവാനുള്ള അധികാരം” കർത്താവ് തന്റെ മക്കൾക്ക് നൽകിയിരിക്കുന്നു എന്ന സത്യവും അവിടുന്ന് എന്നെ കാണിച്ചു. (ലൂക്കോ. 10:19)

സാത്താനെതിരെ എന്നെ ധൈര്യപ്പെടുത്തുവാൻ സാത്താനോടുള്ള പോരാട്ടങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള സ്വപ്നങ്ങൾ കർത്താവ് രാത്രികാലങ്ങളിൽ എനിക്ക് നൽകാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോ. പ്രവൃത്തികൾ 2 ന്റെ 17 ൽ വായിക്കുന്നതുപോലെ ചിലപ്പോൾ സ്വപ്നങ്ങളിലൂടെ ദൈവം നമ്മോട് സംസാരിക്കാറുണ്ട്. “സകല ജഡത്തിന്മേലും ഞാൻ എന്റെ ആത്മാവിനെ പകരും...നിങ്ങളുടെ

യൗവനക്കാർ ദർശനങ്ങളെക്കാനും, നിങ്ങളുടെ വ്യഭാചാർ സ്വപ്നങ്ങളെക്കാനും.” പുതിയനിയമത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ രണ്ട് അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ തന്നെ ദൈവം തന്റെ ജനത്തെ സ്വപ്നങ്ങളിലൂടെ നടത്തിയ അഞ്ച് സംഭവങ്ങൾ കാണാൻ കഴിയും. നമ്മുടെ എല്ലാ സ്വപ്നങ്ങളും ദൈവത്തിൽ നിന്നല്ല. പല സ്വപ്നങ്ങളും അർത്ഥശൂന്യമാണ്. വൈകിട്ട് അമിത ഭക്ഷണം കഴിച്ചതുമൂലമാകാം ചില സ്വപ്നങ്ങൾ!! എന്നാൽ ചില സ്വപ്നങ്ങൾ ദൈവത്തിൽ നിന്നാകാം. നമ്മെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ആത്മാവിൽ ബലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ ആ സ്വപ്നം ദൈവത്തിൽ നിന്നാണെന്ന് ഗ്രഹിക്കാം.

ഒരു രാത്രിയോഗത്തിൽ ഹൃദയത്തിൽനിന്നും ഉത്സാഹത്തോടെ ദൈവവചനം സംസാരിച്ചശേഷം ഞാൻ തനിയെ എന്റെ മുറിയിലേക്ക് നടന്നുവരുന്ന രംഗം ഒരു സ്വപ്നത്തിൽ കാണുകയുണ്ടായി. “ആ പ്രസംഗം ശരിയായില്ല. നിനക്ക് കുറേക്കൂടി നന്നായി ദൈവവചനം പ്രസംഗിക്കാമായിരുന്നു” എന്ന് ഒരു ശബ്ദം പിറകിൽ നിന്ന് ഞാൻ കേട്ടു. എന്റെ കഴിവിന്റെ പരമാവധി ആത്മാർത്ഥതയോടെ ഞാൻ അന്നും രാത്രി ചെയ്തു എന്നായിരുന്നു എന്റെ ചിന്ത. ഒരു പക്ഷേ കർത്താവിന് തൃപ്തിയായിട്ടുണ്ടാവില്ല. എന്നാൽ ആ വാക്കുകൾ എന്നെ തികച്ചും നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തി. സ്വപ്നത്തിൽ ഞാൻ കർത്താവിനോട് ചോദിച്ചു “കർത്താവേ, അങ്ങ് മുഖാമുഖം എന്നോട് സംസാരിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ എപ്പോഴും ഉത്സാഹപ്രാപിക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ പിന്നിൽ നിന്ന് സംസാരിക്കുമ്പോൾ എപ്പോഴും ഞാൻ നിരാശയുള്ളവനാകുന്നതെന്തുകൊണ്ട്?” കർത്താവ് പ്രതിവ

ചിച്ഛ: “ആരാണു് നിന്നോട് സംസാരിക്കുന്നതെന്ന് തിരിഞ്ഞു നോക്കുക.” ഞാൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ പിശാചാണ് എന്നോടു നിരുത്സാഹത്തിന്റെ വാക്കുകൾ സംസാരിച്ചതെന്ന് മനസ്സിലായി. ഞാൻ സാത്താനെ തിരിച്ചറിഞ്ഞ നിമിഷം അവൻ അപ്രത്യക്ഷനായി.

ഉറക്കം ഉണർന്ന ഞാൻ അന്ന് വിലപ്പെട്ട ഒരു പാഠം പഠിച്ചു. കർത്താവ് ആരോടും “അതുവേണ്ടത്ര ശരിയായില്ല” എന്ന് പറകയില്ല. ഭൂമിയിൽ ആയിരുന്നപ്പോൾ യേശു ആരോടും അപ്പോസ്തലന്മാർക്കും ഇപ്പോൾ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ആയിരിക്കുമ്പോഴും അവിടുന്ന് അങ്ങനെ പറകയില്ല. നമ്മെ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്താനായി സാത്താനാണ് അത്തരം വാക്കുകൾ പറയുന്നത്. കർത്താവ് നേരേ മറിച്ച് നമ്മുടെ ഏറ്റവും ബലഹീനമായ ശ്രമങ്ങളേപ്പോലും അഭിനന്ദിക്കുന്നവനാണ്. എന്നാൽ നമ്മുടെ പ്രകടനം മെച്ചപ്പെടുത്തണം എന്നമട്ടിലുള്ള ശബ്ദം നമ്മെ വെല്ലുവിളിക്കാനായി കർത്താവു പറയുന്നതാണെന്ന് നാം ചിന്തിച്ചുപോകുന്നു. പിശാച് ഒരിക്കലും ആ വാക്കുകൾക്ക് പിമ്പിൽ ഉണ്ടെന്ന് അറിയാതെ നാം നിരുത്സാഹമായിത്തീരുന്നു. നാം എത്രമാത്രം പരിശ്രമിച്ചാലും കർത്താവിനെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ കഴികയില്ലെന്ന് ചിന്തിച്ച് നാം നിരാശപ്പെടുന്നു. സാത്താന്റെ ഭോഷ്കുകളിൽ ഒന്നാണിത്. വെളിച്ചരുതന്റെ വേഷം കെട്ടാൻ സാത്താൻ വിരൂതനാണ്! (2 കൊരി. 11:14). ഞാൻ ദൈവവചനം പ്രസംഗിക്കുമ്പോഴൊക്കെ സാത്താന്റെ ഈ തന്ത്രത്തെ തുറന്നു കാണിക്കാൻ കർത്താവ് എന്നോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഞാൻ ഈ കാലമത്രയും ആ വാക്കുകൾ അനുസരിക്കാൻ ഉത്സാഹിച്ചുവരുന്നു. യേശു

ജീവജ്ഞാപികൾ

ക്രിസ്തുതങ്ങളുടെ പാപങ്ങൾക്കു വേണ്ടി മരിച്ചു എന്ന് വിശ്വസിക്കുന്ന അനേക വിശ്വാസികളും, സാത്താൻ കാൽവരിയിലെ അതേ ക്രൂശിൽ സമ്പൂർണ്ണമായി തോല്പിക്കപ്പെട്ടുവെന്ന കാര്യം കൂടെ അറിയാത്തവരാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് സാത്താനെ ഭയപ്പെടുന്നവരായി മിക്കപ്പോഴും അവർ നിരാശാഭിതരായിരിക്കുന്നത്.

എല്ലാ നിരുത്സാഹവും സ്വയം കുറ്റപ്പെടുത്തലും സാത്താനിൽ നിന്നു മാത്രമാണ് വരുന്നത്. നമ്മെ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു കാര്യവും നമ്മുടെ സ്വർഗ്ഗീയപിതാവ് ഒരിക്കലും പറകയില്ല. അവിടുന്ന് ‘സ്ഥിരതയും ആശ്വാസവും’ (ഉത്സാഹവും) തരുന്ന ദൈവമത്രേ. (റോമർ 15:5). അതുപോലെ തന്നെ നമ്മുടെ സകല കഷ്ടങ്ങളിലും നമുക്ക് ആശ്വാസം നൽകുന്ന പിതാവാണ് ദൈവം. (2 കൊരി. 1:3,4).

അനേക വർഷങ്ങൾ ഞാൻ ധൈര്യക്ഷയത്തിന് അടിമയായിരുന്നു. എന്നാൽ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ജയത്തെപ്പറ്റിയും, പിശാചിന്റെ മേലുള്ള നമ്മുടെ അധികാരത്തെപ്പറ്റിയും ദൈവം നൽകിയ വെളിപ്പാടിനോടൊപ്പം, പരിശുദ്ധാത്മനിറവും എന്നെ എല്ലാ ധൈര്യക്ഷയത്തിൽ നിന്നും നിരാശതയിൽ നിന്നും സമ്പൂർണ്ണമായി വിടുവിച്ചു.

വിശ്വാസത്തിന്റെ നായകനും പൂർത്തിയാക്കുന്നവനുമാണ് യേശു (എബ്രാ. 12:2). അവിടുന്ന് ഒരിക്കലും നിരാശനോ, ധൈര്യക്ഷയം ഉള്ളവനോ ആയിരുന്നില്ല. അവിടുന്ന് സാത്താനെ തോൽപ്പിച്ചതിനാൽ നമുക്ക് ഭൂമിയിൽ യേശു നടന്നതുപോലെ-എല്ലാ നിരുത്സാഹത്തിൽ നിന്നും സ്വതന്ത്രരായി-നടക്കാൻ കഴിയും! (1 യോഹ. 1:7). ഹല്ലേലൂയ്യാ!!

മനുഷ്യന്റെ തോൽവിയിലെ ദൈവികലക്ഷ്യം V

യുക്തിയെ കവിയുന്ന ദൈവിക ക്ഷമ

സാക്ഷ്യം

ഒരിക്കൽ ദൈവം താങ്കളെ തന്റേതായി വിളിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവിടുന്ന് പിന്നെ ഒരിക്കലും നിങ്ങളെ വിട്ടുകൊടുക്കുകയില്ല. മീൻ പിടിത്തത്തിലോ അല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ ഏർപ്പെടുന്ന ഏതു പ്രവർത്തനത്തിലോ പരാജയപ്പെടാൻ അവിടുന്ന് നിങ്ങളെ അനുവദിക്കും. നിങ്ങൾക്കിഷ്ടംപോലെ പരിശ്രമിക്കാം. എന്നാൽ നിങ്ങൾ തോറ്റുപോകുമെന്നുറപ്പ്. നിസ്സാരമായ കാര്യങ്ങൾക്കു പിന്നാലെ പോയി ജീവിതം പാഴാക്കാൻ ദൈവസ്നേഹം താങ്കളെ അനുവദിക്കുകയില്ല. അതുകൊണ്ട് ദൈവത്തിൽ നിന്ന് ഓടിയകലാൻ താങ്കൾ ശ്രമിച്ചാൽ, നിങ്ങൾ എവിടെപ്പോയാലും എന്തു ചെയ്താലും ഒരു പരാജയമായിരിക്കും-അവിടുത്തെ അടുക്കലേക്കു മടങ്ങിവരുന്നതുവരെ.

പക്ഷേ ഇത് ദൈവത്താൽ വിളിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്തവരെ സംബന്ധിച്ച പ്രസക്തമല്ല. ധാരാളം ‘കറുത്തപണം’ സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള വളഞ്ഞ വഴിക്കാരായ ബിസിനസ്സുകാരും രാഷ്ട്രീയക്കാരും നല്ല ആരോഗ്യത്തോടെ ജീവിക്കുന്നു-ദൈവത്തെ കൂടാതെ തന്നെ. എന്തുകൊണ്ടാണ് ദൈവം ഇതനുവദിക്കുന്നത്? കാരണം അവർ ദൈവത്തിന്റെ മക്കളല്ല. പക്ഷേ അവരെക്കുറിച്ചല്ല

ഞാൻ ഇപ്പോൾ പറയുന്നത്; തന്റേതായിരിക്കുവാൻ ലോകസ്ഥാപനത്തിനു മുൻപേ ദൈവം വിളിച്ച നിങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ്.

സത്യത്തിൽ ഗലീലാതടാകത്തിൽ

ധാരാളം ‘കറുത്തപണം’ സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള വളഞ്ഞ വഴിക്കാരായ ബിസിനസ്സുകാരും രാഷ്ട്രീയക്കാരും നല്ല ആരോഗ്യത്തോടെ ജീവിക്കുന്നു-ദൈവത്തെ കൂടാതെ തന്നെ. എന്തുകൊണ്ടാണ് ദൈവം ഇതനുവദിക്കുന്നത്? കാരണം അവർ ദൈവത്തിന്റെ മക്കളല്ല.

ധാരാളം മത്സ്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. ആരാത്രി മറ്റു മത്സ്യത്തൊഴിലാളികൾ അത് ഇഷ്ടം പോലെ പിടിക്കുകയും ചെയ്തു. മറ്റു മത്സ്യബന്ധന ബോട്ടുകളുടെ സമീപത്തേക്ക് മത്സ്യങ്ങൾ ധാരാളം ചെന്നപ്പോൾ അവയിൽ ഒന്നു പോലും പത്രോസിന്റെ വളഞ്ഞിനടുത്തേക്കു ചെല്ലാതെ ദൈവം തടഞ്ഞു. മറ്റു വളക്കാർ വന്ന് തങ്ങൾക്ക് എത്ര വലിയ കോളാണ് കിട്ടിയതെന്ന് പത്രോസിനോട് വിവരിച്ചിരിക്കാം. അതുകേട്ടപ്പോൾ തങ്ങൾക്കു മാത്രം എന്താണ് ഒന്നും പിടിക്കാൻ കഴിയാതെ പോയതെന്ന് പത്രോസും

ജീവജ്ഞാപികൾ

കൂട്ടരും അമ്പരന്നിരിക്കാം.

ചുറ്റുപാടും ഉള്ളവരെപ്പോലെ സ്റ്റോക്ക് മാർക്കറ്റിൽ നിന്നു പണം സ്വാദിക്കാൻ നിങ്ങൾക്ക് എന്തു കൊണ്ടു കഴിയുന്നില്ലെന്നു നിങ്ങൾ അമ്പരന്നിട്ടുണ്ടോ? മറ്റുള്ളവരുടേതു പോലെ നിങ്ങളുടെ ബിസിനസ്സ് 'ദശ ലക്ഷ'ങ്ങളിലേക്കു കുതിക്കാത്തതെന്തുകൊണ്ടാണെന്ന് നിങ്ങൾ അത്ഭുതപ്പെട്ടിട്ടില്ലേ? ചുറ്റുമുള്ള ജനങ്ങളെല്ലാം കൂടുതൽ ധനികരായി മാറുന്നതായി കാണുന്നു. എന്നാൽ സമൃദ്ധി നിങ്ങളുടെ വഴിയേ പോലും വരുന്നതായി തോന്നുന്നില്ല. ദൈവത്തിന്റെ വിളി നിങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിന്മേലുണ്ടെന്നും ലോകമനുഷ്യർക്കുള്ളതിനേക്കാൾ മെച്ചമായതു നിങ്ങൾക്കുണ്ടാകണമെന്നും ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നു എന്നതാണ് അതിനു കാരണം.

തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ മേലുള്ള ദൈവികവിളിയിൽനിന്നു പത്രോസ് മീറിപ്പോകുകയാണുണ്ടായത്. അതുകൊണ്ടു ദൈവത്തിന് അവനെ ഒരിക്കൽ കൂടെ തോല്പിച്ച് നൂറുകേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. വൈകുന്നേരം ആറുമണിക്ക് ആ അപ്പോസ്തലന്മാർ മീൻപിടിത്തം തുടങ്ങി. പക്ഷേ പിറ്റേന്നു പുലർച്ചെ അഞ്ചുമണിവരെ യേശു അവരുടെ അടുത്തേക്കു ചെന്നില്ല. പത്രോസിന് ആ രാത്രിയിൽ മീനൊന്നും ലഭിക്കാൻ പോകുന്നില്ലെന്നു കർത്താവിന് അറിയാമായിരുന്നു. അങ്ങനെയെങ്കിൽ അവർ മീൻ പിടിക്കാൻ പോയപ്പോൾ തന്നെ, അവർ സമയം പാഴാക്കാതിരിക്കേണ്ടതിന്, കർത്താവ് എന്തു കൊണ്ടു അപ്പോൾതന്നെ അവരുടെ അടുത്തേക്കു ചെന്നില്ല? രാത്രി ഒൻപതു മണിക്കെങ്കിലും എന്തുകൊണ്ടാണ് കർത്താവ് അവരുടെ അടുത്തു ചെല്ലാത്തത്? പിറ്റേന്ന് അഞ്ചുമണിവരെ

അവിടുന്ന് കാത്തുനിന്ന് എന്തിനാണ്? പതിനൊന്നു മണിക്കൂർ പാടുപെട്ട് ക്ഷീണിച്ച് അവർ പരാജയപ്പെടുന്നതുവരെ കർത്താവ് എന്തുകൊണ്ട് ഈ കാര്യത്തിൽ ഇടപെട്ടില്ല?

ഈ ചോദ്യത്തിനു മറുപടിയായി നമ്മെ പരാജയപ്പെടാൻ അനുവദിക്കുന്നതിനു പിന്നിലുള്ള ദൈവത്തിന്റെ പരിപാടി എന്തെന്നു നാം കണ്ടെത്താം. മനുഷ്യന്റെ തോൽവിക്കു പിന്നിലെ ദൈവികലക്ഷ്യമാണു നാം അവിടെ കാണുന്നത്. നാം പാടുപെടുമ്പോൾ, രക്ഷയ്ക്കായുള്ള നമ്മുടെ ആവർത്തിച്ചുള്ള നിലവിളികൾക്കു മറുപടി നൽകാതെയും നമ്മുടെ ആത്മാർത്ഥ

അവിടുന്ന് ഇതുവരെ നിങ്ങളുടെ അടുത്ത് എത്തിയിട്ടില്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ അർത്ഥം ഇതുവരെ നിങ്ങളുടെ ആത്മവിശ്വാസത്തിന്റെ ഗ്രാഫ് പൂജ്യത്തിൽ എത്തിയിട്ടില്ലെന്നാണ്. കർത്താവു വരണമെങ്കിൽ അതിനുമുമ്പ് ലാസർ മരിക്കുകയും അടക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തേണ്ടതുണ്ട്!

മായ പ്രാർത്ഥനകൾ കേൾക്കാതെയും ദൈവം നമ്മെ രക്ഷിക്കാതെ ഇരിക്കുന്നതെന്തുകൊണ്ടെന്നുള്ളതിന്റെ ഉത്തരം അപ്പോൾ നമുക്കു മനസ്സിലാകും.

പത്രോസും സുഹൃത്തുക്കളും വൈകുന്നേരം ആറുമണിക്ക് മീൻപിടിത്തം ആരംഭിച്ചപ്പോൾ അവർ ഒരു പരാജയമായിരുന്നില്ല. അവരപ്പോൾ പ്രതീക്ഷാനിർഭരമായ മനസ്സോടുകൂടി യവരായിരുന്നു. രാത്രി ഒൻപതുമണിയായപ്പോൾ മീനൊന്നും കിട്ടാതിരുന്നതിനാൽ അവർ തെല്ലു നിരാശരായിപ്പോയിരിക്കാം. പക്ഷേ അപ്പോഴും അവരുടെ ശ്രമം 'ഒരു പരാജയം' എന്ന് എഴു

എങ്ങോട്ടു തിരിയണം, ഇനി എന്തുചെയ്യണം എന്ന് നിങ്ങൾക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടാ. കാരണം എവിടേക്കു തിരിഞ്ഞപ്പോഴും നിങ്ങൾക്കു നിരാശയും പരാജയവും മാത്രമാണ് അനുഭവിക്കാൻ കഴിഞ്ഞത്. അങ്ങനെയെങ്കിൽ ദൈവം നിങ്ങൾക്കു പ്രത്യക്ഷനാകാൻ പോകുന്ന സ്ഥലത്തിനു വളരെ അടുത്തു നിങ്ങൾ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. ഉപേക്ഷിച്ചുകളയരുത്.

തിത്തളാവുന്ന സ്ഥിതിയിലെത്തിയിരുന്നില്ല. അർദ്ധരാത്രിയോടെ അവർ തീർത്തും നിരാശരായിക്കൊണ്ടും. പിറ്റേന്നു പുലർച്ചെ നാലുമണിയോടെ അവർ എല്ലാ പ്രതീക്ഷകളും കൈവിട്ടിരിക്കാം. പക്ഷേ 'തീർത്തും പരാജയം' എന്ന നിലയിൽ അവർ അപ്പോഴും എത്തിച്ചേരേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ ആത്മവിശ്വാസത്തിന്റെ ഗ്രാഫ് കുത്തനെ താഴേക്കു പോകുകയായിരുന്നു. പക്ഷേ അതു തീർത്തും 'പൂജ്യ'ത്തിൽ-കഴിവിന്റെ നെല്ലിപ്പലകയിൽ-ചെന്നെത്തേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. അതു സംഭവിച്ചതു പുലർച്ചെ അഞ്ചുമണിക്കാണ്. അപ്പോൾ അവർ എല്ലാം വിട്ടുകളയാൻ തയ്യാറായി. "ഇനി ശ്രമിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഒരു പ്രയോജനവുമില്ല. നമുക്കു വീട്ടിൽ പോകാം" എന്ന്

അവർ തമ്മിൽ തമ്മിൽ പറഞ്ഞിരിക്കാം.

അപ്പോഴാണ് കർത്താവ് അവർക്ക് പ്രത്യക്ഷനായത്. അതാണു ദൈവത്തിന്റെ വഴി. കർത്താവ് അവരുടെ വല അപ്പോൾ നിറഞ്ഞു കവിയുവാൻ ഇടയാക്കി. ജീവിതത്തിൽ ഒരിക്കലും ഒറ്റ ദിവസം കൊണ്ട് അവർക്ക് അത്രയും വലിയൊരു മീൻപിടിത്തം നടത്താൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. 153 വലിയ മീനാണ് അന്നു പുലർച്ചെ അവർക്കു ലഭിച്ചത്. പണ്ട് നല്ല കോളുകിട്ടുന്ന ദിവസം ഇരുപതോ മുപ്പതോ മീൻ കിട്ടിയിരുന്ന സ്ഥാനത്ത് ഒരൊറ്റ ദിവസം തന്നെ 153 വലിയ മീൻ! തീർച്ചയായും ഇതൊരു അത്ഭുതം തന്നെയായിരുന്നു. ആ തടാകത്തിൽ നിന്ന് ആരും അതേവരെ അത്രയും

മീൻ ഒരു ദിവസം പിടിച്ചിട്ടുണ്ടാവില്ല. ഗലീലിയയിലെ റെക്കോർഡ് ബുക്കിൽ സ്ഥാനം പിടിക്കത്തക്ക വണ്ണം വലിയ മീൻപിടിത്തം! തങ്ങളുടെ പ്രതീക്ഷകൾ എല്ലാം അസ്തമിച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ദൈവം ചെയ്ത ഒരത്ഭുതമായി അവർ അത് എന്നും ഓർക്കും.

ഇന്നു നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ 'നെല്ലിപ്പലക്'യിൽ എത്തിച്ചേർന്നോ? -എങ്ങോട്ടു തിരിയണം, ഇനി എന്തുചെയ്യണം എന്ന് നിങ്ങൾക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടാ. കാരണം എവിടേക്കു തിരിഞ്ഞപ്പോഴും നിങ്ങൾക്കു നിരാശയും പരാജയവും മാത്രമാണ് അനുഭവിക്കാൻ കഴിഞ്ഞത്. അങ്ങനെയെങ്കിൽ ദൈവം നിങ്ങൾക്കു പ്രത്യക്ഷനാകാൻ പോകുന്ന സ്ഥലത്തിനു വളരെ അടുത്തു നിങ്ങൾ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. ഉപേക്ഷിച്ചുകളയരുത്. നിങ്ങളുടെ ആത്മവിശ്വാസം പുഷ്പമായിത്തീരാൻ വേണ്ടിയാണ് അവിടുന്ന് കാത്തു നിൽക്കുന്നത്. അവിടുന്ന് ഇതുവരെ നിങ്ങളുടെ അടുത്ത് എത്തിയിട്ടില്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ അർത്ഥം ഇതുവരെ നിങ്ങളുടെ ആത്മവിശ്വാസത്തിന്റെ ഗ്രാഫ് പുഷ്പത്തിൽ എത്തിയിട്ടില്ലെന്നാണ്. സ്വയത്തിന്റെ അല്പം ബലം ഇപ്പോഴും നിന്നിൽ അവിടുന്ന് കാണുന്നുണ്ട്. അതും പോകണം. കർത്താവു വരണമെങ്കിൽ അതിനുമുമ്പ് ലാസർ മരിക്കുകയും അടക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്!

ഒടുവിൽ അന്നു പുലർച്ചെ തടാകക്കരയിൽ എത്തിയപ്പോൾ യേശു അവരോട് എന്താണു ചോദിച്ചത്? അവരുടെ പക്കൽ ഒരു മീനും ഇല്ലെന്ന് അവിടുത്തേക്ക് അറിയാം. എന്നിട്ടും അവിടുന്ന് ചോദിച്ചു "കുഞ്ഞുങ്ങളേ, നിങ്ങളുടെ പക്കൽ മീൻ എന്തെങ്കിലും ഉണ്ടോ?" ആദ്യം അവരിൽ ആരും

തന്നെ മറുപടി പറഞ്ഞിരിക്കുകയില്ല. അവിടുത്തേക്ക് രണ്ടാമതും ചോദ്യം ആവർത്തിക്കേണ്ടതായി വന്നിരിക്കാം. അപ്പോൾ അവർ മന്ദസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു "ഇല്ല". തങ്ങൾ ഒരു പരാജയമാണെന്ന് അവർ സമ്മതിക്കുകയായിരുന്നു. മുൻപ് യാക്കോബും ഇയ്യോബും പറഞ്ഞതുപോലെ ഇവരും ഈ ഘട്ടത്തിൽ സത്യസന്ധമായി അതു സമ്മതിച്ചു. കർത്താവും അത്ര മാത്രമേ ആഗ്രഹിച്ചുള്ളൂ. തങ്ങൾ തോറ്റുവെന്ന് അവർ സമ്മതിക്കാനും.

എന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ സന്തോഷങ്ങളിലൊന്ന് ഈ തേജസ്സേറിയ സത്യം കണ്ടെത്തിയ

**ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ
രംഗങ്ങളിലും ദൈവം നമ്മിൽ
നിന്ന് ആശ്രയിക്കുന്ന പ്രധാന കാര്യം
സത്യസന്ധതയാണ്. അപ്പോൾ
അവിടുത്തേക്ക് അത്ഭുതം
പ്രവർത്തിക്കുവാൻ കഴിയും.
നിനക്ക് ഇന്ന് അവിടുത്തോട്
സത്യസന്ധനായിരിക്കാൻ കഴിയുമോ?**

താണ്: ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ രംഗങ്ങളിലും ദൈവം നമ്മിൽ നിന്ന് ആശ്രയിക്കുന്ന പ്രധാന കാര്യം സത്യസന്ധതയാണ്. അപ്പോൾ അവിടുത്തേക്ക് അത്ഭുതം പ്രവർത്തിക്കുവാൻ കഴിയും.

"നിങ്ങൾക്കു മീൻ എന്തെങ്കിലും കിട്ടിയോ?"

"ഇല്ല"
"വലതു വശത്തു വല വീശുക"
കണ്ടാലും! അവിടെ ഒരത്ഭുതം സംഭവിച്ചു!!

"നിന്റെ പേരെന്താണ്?"
"ചരിയൻ"
"മേലിൽ നിന്റെ പേര് ചരിയനെന്ന

ല്ല. ദൈവത്തിന്റെ പ്രഭു എന്നാണ്" കണ്ടാലും! മറ്റൊരത്ഭുതം! പ്രിയസഹോദരീ സഹോദരന്മാരേ, ഇതാണു ദൈവത്തിന്റെ വഴി.

ദൈവം നമ്മിൽ നിന്ന് ആകെ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു സത്യസന്ധതയാണ്. നിനക്ക് ഇന്ന് അവിടുത്തോട് സത്യസന്ധനായിരിക്കാൻ കഴിയുമോ?

നമ്മുടെ സഭ ഒരു ആശുപത്രിപോലെയാണ്. നമ്മൾ എല്ലാവരും ഇവിടെ രോഗികളാണ്. നമ്മളാരും ഇവിടെ വിദഗ്ദ്ധൻമാരോ സ്പെഷ്യലിസ്റ്റുകളോ അല്ല. നമ്മിൽ ചിലർ ഈ ആശുപത്രിയിൽ മറ്റുള്ളവരെക്കാൾ കൂടുതൽ കാലമായി കഴിയുന്നു എന്നു മാത്രം. നമ്മൾ എല്ലാവരും രോഗികളാണ്. ഒരേ ഒരു ഡോക്ടർ മാത്രമേ ഉള്ളൂ-അത് യേശുവാണ്. നമ്മുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ സ്പെഷ്യലിസ്റ്റുകൾ ഇല്ല. സ്പെഷ്യലിസ്റ്റു കളും വിദ്ഗ്ധന്മാരും ഉള്ളത് അസ്വാഭാവിക സമൂഹങ്ങളിലെ സ്വയനീതിമാന്മാരായ ആളുകൾക്കിടയിലാണ്. ജീവനുള്ള ദൈവത്തിന്റെ സഭയിലല്ല. എല്ലാവർക്കും നമ്മുടെ ആശുപത്രിയിലേക്ക് സ്വാഗതമുണ്ട്. നിങ്ങളുടെ അസുഖം എത്രത്തോളം ഗുരുതരമാണോ സൗഖ്യം കണ്ടെത്താനായി കൂടുതൽ കാലം നിങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ മധ്യത്തിലുണ്ടായിരിക്കണം. ഞങ്ങളുടെ

സന്ദേശം ഇതാണ്: "പാപികളെ രക്ഷിപ്പാൻ യേശു ക്രിസ്തു ഈ ലോകത്തിൽ വന്നു. അവരിൽ ഒന്നാ മന്മാർ ഞങ്ങളാണ്."

ഒന്നും അർഹിക്കാത്തവരെയാണു ദൈവം സന്ധിക്കുന്നത്. ചുങ്കക്കാൻ പ്രാർത്ഥിച്ചത് ഇങ്ങനെയാണ് "ദൈവമേ, പാപിയായ എന്നോടു കരുണയുണ്ടാകണമേ" (ലൂക്കോസ് 18:13 NASB). അവൻ തന്നെത്തന്നെ വിളിക്കുന്നത് ഒരേഒരു പാപി (The Sinner) എന്നാണ്. അവൻ അർത്ഥമാക്കിയത് താരതമ്യം ചെയ്യുമ്പോൾ ചുറ്റുമുള്ളവരെല്ലാം വിശുദ്ധരാണെന്നാണ്. അവന്റെ കണ്ണിൽ ഈ ഭൂമിയിലുള്ള ഏക പാപി അവനാണ്! യേശു പറഞ്ഞത് ഒടുവിൽ അവൻ നീതീകരിക്കപ്പെട്ടവനായി വീട്ടിൽ പോയി എന്നാണ്. ഇങ്ങനെയുള്ളവരെയാണു ദൈവം നീതീകരിക്കുന്നത്.

(തുടരും)

WHO IS THIS MAN?

When you were down, He lifted you up.
Sunken low in the mire of sin and self
He stretched out His loving hand
Your unfailing friend in time of need.
Who is this Man?

When you were starving, dying of thirst.
He gave you bread and waters of Life.
When you were naked and destitute.
He clothed you in festal robes of pure white
Who is this Man?

When you were cast out, persecuted,
He bore your pain and felt your shame.
When you lost all you loved and cherished
He loved you truly with unfailing love
Who is this Man?

This Man is Jesus, the Son of God.
He loved and died to save you from sin
That you reign with Him in eternal Glory
He shed His last drop of blood for you,
Now will you live for Him?

Sharon Jacob

താഴ്മ

ആൻഡ്രൂ മൂറേ

മൂന്നു സത്യങ്ങളാണു നമുക്ക് താഴ്മയ്ക്കുള്ള പ്രേരണ തരുന്നത്. ഒന്ന്: നാം സൃഷ്ടിക്കളാണെന്ന സത്യം. രണ്ട്: നമ്മൾ പാപികളാണെന്ന വസ്തുത. മൂന്ന്: നാം വിശുദ്ധന്മാരാണെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം. ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള മിക്ക പഠിപ്പിക്കലുകളും ഇതിൽ നാം പാപികളാണെന്ന സത്യത്തിനാണ് ഊന്നൽ നൽകുന്നത്. ഫലം, നാം താഴ്മയിൽ തുടരണമെങ്കിൽ പാപം ചെയ്തുകൊണ്ടേയിരിക്കണമെന്നുപോലും പലരും ചിന്തിച്ചു പോകുന്നു. മറ്റു ചിലർ ചിന്തിക്കുന്നത് നിരന്തരം സ്വയം വിധിക്കുന്നതാണു താഴ്മയുടെ രഹസ്യം എന്നാണ്. പക്ഷേ, പാപമല്ല നമ്മെ കൂടുതലും വിനയപ്പെടുത്തുന്നത്; മറിച്ച് കൃപയാണ്. തന്റെ പാപപ്രകൃതിയെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തയിൽ വ്യാപൃതനായിരിക്കുന്നവനല്ല, മറിച്ച് ദൈവത്തെയും അവിടുത്തെ മഹത്വത്തെയും കുറിച്ചുള്ള ചിന്തയിൽ മുഴുകിയവനാണ് ദൈവമുന്മാരെ ഏറ്റവും എളിയ സ്ഥാനം കൈക്കൊള്ളുന്നത്.

“ഞാൻ ഹൃദയത്തിൽ താഴ്മയുള്ളവനാകയാൽ എന്നിൽ നിന്നു പഠിപ്പിൻ” എന്നാണ് യേശു പറഞ്ഞത്. (മത്താ. 11:29). താഴ്മയിൽ അവിടുന്നു നമുക്കു മാതൃകയാണെങ്കിൽ അവിടുത്തെ വിനയം എത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായിരുന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കണം. ഒരു ദാസന്റെ വേഷമെടുത്താണ് യേശു തന്റെ മഹത്വം കണ്ടെത്തിയത്. അങ്ങനെ എല്ലാവരുടെയും ദാസനായിരിക്കുന്നതാണു ദൈവികവും സ്വർഗീ

യവുമെന്ന് അവിടുന്ന് തെളിയിച്ചു. പാപങ്ങൾ നിമിത്തം തകരുന്നതിന് അപ്പുറത്തുള്ള ഒരു കാര്യമാണ് താഴ്മ. യേശുവിന്റെ ജീവനിൽ പങ്കാളിയാകുന്നതാണത്. വിശുദ്ധി അന്വേഷിക്കുന്ന

വിശുദ്ധി അന്വേഷിക്കുന്ന പലരിലും താഴ്മ കാണുന്നില്ലെന്നതു നിർഭയ്യകരമാണ്. യഥാർത്ഥമായ ആത്മാവിന്റെ ഫലം പുറപ്പെടുന്നത് താഴ്മയെന്ന വേരിൽനിന്നാണ്. യേശുവുമായുള്ള യഥാർത്ഥ കൂട്ടായ്മയ്ക്കുവേണ്ട അത്യന്താപേക്ഷിതമായ കാര്യവും ഇതുതന്നെ.

പലരിലും താഴ്മ കാണുന്നില്ലെന്നതു നിർഭാഗ്യകരമാണ്. യഥാർത്ഥമായ ആത്മാവിന്റെ ഫലം പുറപ്പെടുന്നത് താഴ്മയെന്ന വേരിൽനിന്നാണ്. യേശുവുമായുള്ള യഥാർത്ഥ കൂട്ടായ്മയ്ക്കു വേണ്ട അത്യന്താപേക്ഷിതമായ കാര്യവും ഇതുതന്നെ.

നിഗളം, അഥവാ താഴ്മയുടെ അഭാവം - അതാണ് എല്ലാ പാപത്തിന്റെയും തിന്മയുടേയും തായ്വേർ. നിഗളം ഏറ്റവും വലിയ മാലാഖയെ പിശാചാക്കി മാറ്റി. മറുവശത്ത് താഴ്മ, വീണുപോയ മനുഷ്യനെ ഉയർത്തി ദുതന്മാരുടെ സിംഹാസനത്തിൽ ഇരുത്തി. എല്ലാ തിന്മയും ആരംഭിക്കുന്നതു നിഗളത്തിൽനിന്നും എല്ലാ

നന്മയും പുറപ്പെടുന്നതു താഴ്മയിൽനിന്നും ആണെന്ന വലിയ സത്യം നിത്യത മുഴുവൻ കാട്ടിക്കൊടുക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയാണ് ദൈവം ഭൂമിയിൽ ഒരു പുതിയ വർഗ്ഗത്തെ സൃഷ്ടിച്ചത്. ദൈവകുഞ്ഞാടിന്റെ താഴ്മ നമ്മിൽ രൂപമുലമായില്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ ജഡത്തിലെ തിന്മകളെ നമുക്കൊരിക്കലും പൂർണ്ണമായി ജയിക്കാൻ സാധ്യമല്ല.

നമ്മിലെ നിഗളം മരിച്ച മതിയാകും: അല്ലെങ്കിൽ സ്വർഗീയമായ യാതൊന്നിനും നമ്മിൽ ജീവിക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. നിഗളത്തെ ഒരു തെറ്റായ സ്വഭാവം, താഴ്മയെ അന്തസ്സുള്ള ഒരു ഗുണം എന്നീ മട്ടിലല്ല നോക്കിക്കാണേണ്ടത്. ഒന്ന് മുഴുവൻ നരകവും മറ്റേതു പൂർണ്ണമായും സ്വർഗവും ആണ്. നിങ്ങളിൽ നിഗളം ഉണ്ടോ എങ്കിൽ ലൂസിഫർ നിങ്ങളിൽ സജീവമായി വ്യാപരിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥതാഴ്മ നിങ്ങളിലുണ്ടോ നിങ്ങളിൽ ക്രിസ്തു ഉണ്ട്. നിഗളം ആത്മാവിനു വരുത്തിവയ്ക്കുന്ന നിത്യമായ നാശം നിങ്ങൾ കണ്ടിരുന്നെങ്കിൽ ആ വിഷപ്പാമ്പിനെ നിങ്ങളിൽ നിന്നു പഠിച്ചുനീക്കുവാൻ നിങ്ങൾ കണ്ണീരോടെ ദൈവത്തോട് അപേക്ഷിക്കുമായിരുന്നു - ഒരു പക്ഷേ ആ പ്രക്രിയ നിങ്ങളുടെ കണ്ണോ കൈയോ നഷ്ടപ്പെടുത്തുമെങ്കിൽ പോലും. ദൈവാത്മാവിനു നിങ്ങളിൽ വസിക്കാൻ ഇടമൊരുക്കാൻ താഴ്മയ്ക്കു മാത്രമേ കഴിയുകയുള്ളൂ എന്നു കണ്ടിരുന്നെങ്കിൽ ഈ ലോകത്തിന്റെ നേരിയ മഹത്വമെങ്കിലും നേടുന്നതിനെക്കാൾ അതിന്റെ ചവിട്ടുമെത്തയാകുവാൻ നിങ്ങൾ വാഞ്ഛിക്കുമായിരുന്നു.

നിഗളവും സ്വയംപ്രശംസയും നരകത്തിന്റെ പടിവാതിൽതന്നെയാണ്. അതുകൊണ്ട് യഥാർത്ഥതാഴ്മയിലേക്കു വരുന്നതുമാത്രമാണ് രക്ഷ.

യേശു സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു ഭൂമിയിലേക്കു താഴ്മയെ കൊണ്ടുവന്നത് നമ്മെ അതിൽ പങ്കാളികളാക്കുവാനും രക്ഷിക്കുവാനും വേണ്ടിയാണ്. ക്രിസ്തുവിന്റെ ഗുണങ്ങൾക്കു തഴച്ചു വളരുവാൻ കഴിയുന്ന വളക്കൂറുള്ള മണ്ണ് താഴ്മ മാത്രമാണ്.

നമ്മുടെ ഒരോ തോൽവിയും താഴ്മയുടെ അഭാവംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതാണ്. മറ്റു നന്മകളോ കൃപയോപോ

നിഗളത്തെ ഒരു തെറ്റായ സ്വഭാവം, താഴ്മയെ അന്തസ്സുള്ള ഒരു ഗുണം എന്നീ മട്ടിലല്ല നോക്കിക്കാണേണ്ടത്. ഒന്ന് മുഴുവൻ നരകവും മറ്റേതു പൂർണ്ണമായും സ്വർഗവും ആണ്. നിങ്ങളിൽ നിഗളം ഉണ്ടോ എങ്കിൽ ലൂസിഫർ നിങ്ങളിൽ സജീവമായി വ്യാപരിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥതാഴ്മ നിങ്ങളിലുണ്ടോ നിങ്ങളിൽ ക്രിസ്തു ഉണ്ട്.

ലുള്ള കേവലം ഒരു നന്മയോ കൃപയോ അല്ല താഴ്മ. എല്ലാ നന്മയുടേയും കൃപയുടെയും തായ്വേരുതന്നെയാണത്.

എല്ലാ പൂർണ്ണമനസ്കരായ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെയും പ്രകടവും അറിയപ്പെടുന്നതുമായ സ്വഭാവത്തിലെ പ്രത്യേകത താഴ്മയായിരിക്കും. അതു സ്വയമേ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. വളരെ പ്രാർത്ഥനയുടെയും സഹിഷ്ണുതയോടെ ദൈവത്തെ അന്വേഷിച്ചതിന്റെയും ഫലമാണത്.

ക്രിസ്തുവിന്റെ താഴ്മ വേണ്ടുവോളം നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലില്ല എന്നു കണ്ടെത്തുകയാണു നമ്മുടെ ഏറ്റവും വലിയ ആവശ്യം. നാം അതു കണ്ടെത്തിയാൽ ആ താഴ്മ പ്രാപിക്കുവാൻ സ്വയമേ നാം

എത്രയോ അപ്രാപ്തരും കഴിവില്ലാത്ത വരുമാനമെന്നു ബോധ്യപ്പെടും.

സ്നേഹമില്ലായ്മ, മറ്റുള്ളവരുടെ വികാരങ്ങളോടും ബലഹീനതകളോടുമുള്ള അവഗണന, മുർച്ചയുള്ള വാക്കുകൾ, തിടുക്കത്തിലുള്ള വിധിപ്രസ്താവനകൾ, അസഹിഷ്ണുത, ഈർഷ്യ, കയ്പ്, വിദ്വേഷം-ഇവയുടെ എല്ലാം വേർ ഒന്നിൽത്തന്നെയാണ്-മറ്റുള്ളവരുടെ മാനം തേടുകയും സ്വന്ത നേട്ടം അന്വേഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന നിഗളത്തിൽ.

ഭൂമിയിലെ ജീവിതത്തിൽ യേശു നിരന്തരം സ്വയം ഒന്നുമല്ലാതാകാൻ ശ്രമിച്ചു. ദൈവം തന്റെ എല്ലാമാകാൻവേണ്ടിയായിരുന്നു അത്. തന്റെ ഇച്ഛയും കഴിവുകളും പൂർണ്ണമായി പിതാവിനു സമർപ്പിച്ചു. അതുകൊണ്ട് പിതാവിന് യേശുവിലൂടെ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു. പൂർണ്ണ സന്തോഷവും സമാധാനവും നൽകുന്ന ജീവിതം ഇതാണെന്ന് യേശു കണ്ടെത്തി. തന്റെ എല്ലാം പിതാവിനു സമർപ്പിച്ചതുകൊണ്ട് സത്യത്തിൽ അവിടുത്തേക്ക് ഒന്നും നഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. പിതാവ് പുത്രനെ ആദരിക്കുകയും അവിടുത്തേക്ക് വേണ്ടതെല്ലാം ചെയ്തുകൊടുക്കുകയും ഉണ്ടായി. യേശുവിനും അവിടുന്ന് ആദ്യം ദൈവമുന്മാകെ വിനയപ്പെടുത്തിയതു കൊണ്ട് മനുഷ്യരുടെ മുന്മാകെ സ്വയം താഴ്ത്തുവാനും അവരുടെ ദാസനാകുവാനും എളുപ്പമായിരുന്നു.

സ്വയം നിഷേധിക്കുകയെന്നു പറഞ്ഞാൽ നമ്മിൽ ഒരു നന്മയുമില്ലെന്ന് അംഗീകരിക്കുകയും അതുകൊണ്ട് മനുഷ്യരുടെയും ദൈവത്തിന്റെയും മുന്മാകെ ഒന്നുമല്ലാതാകുകയും ചെയ്യുകയാണ്. അപ്പോൾ എല്ലാം ദൈവം മാത്രമായിത്തീരുന്നു. യഥാർത്ഥതാഴ്മയുടെ വേരും സ്വഭാവവും നാം ഇവിടെയാണു കണ്ടെത്തുന്നത്. ഇതു മനസ്സിലാക്കുകയോ അന്വേഷിക്കുകയോ ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ടാണ് നമ്മുടെ താഴ്മ കേവലം ഉപരിപ്ലവമായിരിക്കുന്നത്. യേശുവിൽ താഴ്മ ഇടയ്ക്കിടെമാത്രം പ്രകടമാകുന്ന താൽക്കാലികമായ ഒരു മനോഭാവമായിരുന്നില്ല. മറിച്ച് അത് ജീവിതത്തിലുടനീളം ഉണ്ടായിരുന്ന സ്ഥിരമായ ഒരാത്മാവായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ദൈവത്തിനു മുന്മാകെ എന്നപോലെ മനുഷ്യരുടെ മുന്മാകെയും കീഴടങ്ങുവാൻ അവിടുന്നു സദാ തയ്യാറായിരുന്നു. ദൈവം

ടെയാണു കണ്ടെത്തുന്നത്. ഇതു മനസ്സിലാക്കുകയോ അന്വേഷിക്കുകയോ ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ടാണ് നമ്മുടെ താഴ്മ കേവലം ഉപരിപ്ലവമായിരിക്കുന്നത്. യേശുവിൽ താഴ്മ ഇടയ്ക്കിടെമാത്രം പ്രകടമാകുന്ന താൽക്കാലികമായ ഒരു മനോഭാവമായിരുന്നില്ല. മറിച്ച് അത് ജീവിതത്തിലുടനീളം ഉണ്ടായിരുന്ന സ്ഥിരമായ ഒരാത്മാവായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ദൈവത്തിനു മുന്മാകെ എന്നപോലെ മനുഷ്യരുടെ മുന്മാകെയും കീഴടങ്ങുവാൻ അവിടുന്നു സദാ തയ്യാറായിരുന്നു. ദൈവം

സ്വയം നിഷേധിക്കുകയെന്നു പറഞ്ഞാൽ നമ്മിൽ ഒരു നന്മയുമില്ലെന്ന് അംഗീകരിക്കുകയും അതുകൊണ്ട് മനുഷ്യരുടെയും ദൈവത്തിന്റെയും മുന്മാകെ ഒന്നുമല്ലാതാകുകയും ചെയ്യുകയാണ്. അപ്പോൾ എല്ലാം ദൈവം മാത്രമായിത്തീരുന്നു. യഥാർത്ഥതാഴ്മയുടെ വേരും സ്വഭാവവും നാം ഇവിടെയാണു കണ്ടെത്തുന്നത്.

അവർക്കായയച്ച ദാസനെപ്പോലെ ശുശ്രൂഷിപ്പാനും യേശു ഒരുക്കമായിരുന്നു. ഒരു നിമിഷംപോലും സ്വന്തം മാനം തേടാനോ, സ്വയം പ്രദർശിപ്പിക്കാനായി കഴിവുകൾ ഉപയോഗിക്കുവാനോ അവിടുന്നു തയ്യാറായില്ല.

അതേസമയം യേശുവിന്റെ അപ്പോസ്തലന്മാരുടെ (സുവിശേഷങ്ങളിൽ കാണുന്ന) അനുഭവത്തിൽ നിന്ന്, മതപരമായ കാര്യങ്ങളിൽ എത്ര ആത്മാർത്ഥതയും തീക്ഷ്ണതയും ഉണ്ടായാൽപോലും ഒട്ടും താഴ്മയില്ലാതിരിപ്പാൻ കഴിയും എന്ന ദുഃഖകരമായ സത്യം നമുക്കു കണ്ടെത്താം. ശിഷ്യ

ന്മാർ യേശുവിനെ പിൻപറ്റാൻ എല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചവരും അവിടുത്തേക്കു വേണ്ടി മരിക്കുവാൻ പോലും സന്നദ്ധരും ആയിരുന്നു. പക്ഷേ തങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന പൈശാചികമായ നിഗളത്തെക്കുറിച്ച് ബോധവാന്മാരായിരുന്നില്ല. നമുക്കും ഇതു സംഭവിക്കാം.

മറ്റൊരു ശ്രദ്ധേയമായ കാര്യം, മൂന്നു കൊല്ലത്തെ യേശുവിന്റെ ഉപദേശങ്ങൾക്കുപോലും അവരിലുണ്ടായിരുന്ന പൈശാചികമായ നിഗളത്തെ പുറത്താക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല എന്നതാണ്. താഴ്മയെ സംബന്ധിച്ച ഉപദേശങ്ങൾ (വാ യ ന യും) ഒന്നും നമ്മെയും താഴ്മയുള്ളവരാക്കി മാറ്റുകയില്ല.

നാം മറ്റൊരാളിൽ നിന്നാണ് നിഗളം സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത് - ആദമിൽനിന്ന്. നാം നമ്മുടെ താഴ്മയും വേറൊരാളിൽനിന്നു കൈക്കൊള്ളണം - ക്രിസ്തുവിൽ നിന്ന്. നമ്മുടെ സ്വഭാവത്തിന്റെയും ജീവിതത്തിന്റെയും ഭാഗമായി നിഗളം നമ്മിൽ വാണതുപോലെ താഴ്മയും നമ്മിൽ വാഴേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ സ്വഭാവത്തിന്റെയും ജീവന്റെയും ഭാഗമായി താഴ്മയും മാനേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പണ്ട് നിഗളിച്ചുപോകുന്നത് എത്രമാത്രം സ്വാഭാവികവും എളുപ്പവുമായിരുന്നോ അതുപോലെ സ്വയം താഴ്ത്തുന്നതും നമുക്കു സ്വാഭാവികവും എളുപ്പവുമായി മാനേണ്ടതുണ്ട്. പാപം പെരുകുന്നിടത്ത് കൃപയും അത്യന്തം വർദ്ധിക്കുമെന്നല്ലോ വാഗ്ദാനം. (റോമർ 5:20). നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ കർത്താവായി വാഴുന്ന ക്രിസ്തു അവിടുത്തെ സ്വഭാവത്തിന്റെ ഭാഗമായ യഥാർത്ഥതാഴ്മ നമ്മിൽ പകരുകതന്നെ ചെയ്യും.

സഹവിശ്വാസികളോടുള്ള സ്നേഹത്തിൽനിന്നു ദൈവത്തോടുള്ള നമ്മുടെ സ്നേഹം മനസ്സിലാക്കാം. യോഹന്നാൻ പറയുന്നു: “ഞാൻ

ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നു എന്നു പറയുകയും തന്റെ സഹോദരനെ പങ്കെക്കയും ചെയ്യുന്നവൻ കള്ളനാകുന്നു. താൻ കണ്ടിട്ടുള്ള സഹോദരനെ സ്നേഹിക്കാത്തവനു കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ദൈവത്തെ സ്നേഹിപ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ല” (1 യോഹ. 4:20). താഴ്മയുടെ കാര്യവും ഇങ്ങനെതന്നെയാണ്.

ദൈവമുന്മാകെ നാം നമ്മെത്തന്നെ താഴ്ത്തി എന്നു ചിന്തിക്കുക എളുപ്പമാണ്. പക്ഷേ മനുഷ്യരുടെ മുന്മാകെയുള്ള നമ്മുടെ താഴ്മയാണ് അതി

ഒട്ടും കരുതലില്ലാതിരിക്കുന്ന സമയത്ത് പൊങ്ങുന്ന സഞ്ചാരമാകുന്ന ഒരു സാഹചര്യത്തോട് നാം എങ്ങനെ പ്രതികരിക്കേണ്ട. അതാണ് യഥാർത്ഥതയിലുള്ള നമ്മൾ. താൻ വാസ്തവത്തിൽ എങ്ങനെയുള്ളവനാണെന്ന് ആ സന്ദർഭത്തിലാണ് സത്യസന്ധനായ ഒരു മനുഷ്യൻ സ്വയം കണ്ടെത്തുന്നത്.

നുള്ള തെളിവ്. പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോൾ നാം ദൈവമുന്മാകെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന എളിമയല്ല, മറിച്ച് മറ്റു മനുഷ്യരോടുള്ള പെരുമാറ്റത്തിൽ നാം ദൈവനിമിത്തം വെളിപ്പെടുത്തുന്ന വിനയമാണ് നമുക്കുള്ള യഥാർത്ഥ താഴ്മ. ഒട്ടും കരുതലില്ലാതിരിക്കുന്ന സമയത്ത് പൊങ്ങുന്ന സഞ്ചാരമാകുന്ന ഒരു സാഹചര്യത്തോട് നാം എങ്ങനെ പ്രതികരിക്കുമോ, അതാണ് യഥാർത്ഥതയിലുള്ള നമ്മൾ. താൻ വാസ്തവത്തിൽ എങ്ങനെയുള്ളവനാണെന്ന് ആ സന്ദർഭത്തിലാണ് സത്യസന്ധനായ ഒരു മനുഷ്യൻ സ്വയം കണ്ടെത്തുന്നത്.

ദൈവിക വെളിച്ചത്തിൽ നമ്മെ

ത്തന്നെ ഒന്നുമില്ലായ്മയെന്നു കണ്ടു, ദൈവം എല്ലാമെല്ലാമായി മാറുവാൻ വേണ്ടി സ്വയത്തെ പുറത്താക്കാൻ തീരുമാനിക്കുമ്പോഴാണ് യഥാർത്ഥതാഴ്മ നമുക്കു ലഭ്യമാകുന്നത്. അത്തരമൊരുവൻ മറ്റുള്ളവരോട് തന്നെ താരതമ്യപ്പെടുത്തികയില്ല. ദൈവത്തിന്റെയും മറ്റു മനുഷ്യരുടെയും ദാസനെന്ന നിലപാടിൽ നിന്നു കൊണ്ടാണ് അവൻ സഹജീവികളെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നത്. മറ്റുള്ളവരോട് പകയോ അസൂയയോ അവനില്ല. മറ്റുള്ളവർ തന്നെക്കാളേറെ പരിഗണിക്കപ്പെടുമ്പോൾ അവനു ദൈവത്തെ സ്തുതിപ്പാൻ കഴിയും. തന്നെ മറക്കുകയും മറ്റുള്ളവരെ പ്രശംസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് അവൻ അസഹ്യമാകുകയില്ല. തന്നെക്കുറിച്ച് സ്വയം പറയുന്ന എളിമയുടെ വാക്കുകളിലല്ല അവന്റെ താഴ്മ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. മറിച്ച് കരുണയും ആർദ്രതയും സഹനവും കൊണ്ടു നിറഞ്ഞ എളിമയുള്ള ഹൃദയത്തിലാണ്.

ക്രിസ്തുവിനുവേണ്ടി തങ്ങളെത്തന്നെ സന്തോഷത്തോടെ കൊടുത്തു വെന്ന് അവകാശപ്പെടുന്ന പലർക്കും സഹോദരന്മാർക്കുവേണ്ടി തങ്ങളെത്തന്നെ ഏല്പിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിൽ പ്രയാസം അനുഭവപ്പെടുന്നത് എന്തുകൊണ്ടാണ്? ക്രിസ്തുവിന്റെ താഴ്മ മനസ്സിലാക്കുകയും വിലമതിക്കുകയും ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ടല്ലേ? ദൈവത്തെ പുതുതായി അന്വേഷിക്കുവാൻ ഈ വസ്തുത നമ്മെ പ്രചോദിപ്പിക്കട്ടെ. നമ്മെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്ന സഹോദരനെ കൃപയുടെ പാത്രമായും നമ്മെ ശുദ്ധീകരിക്കാനുള്ള ദൈവിക ഉപകരണമായും കാണുകയും അങ്ങനെയേശുവിന്റെ താഴ്മയുടെ പങ്കാളികളായി നമുക്കു മാറുകയും ചെയ്യാം.

നാം അവകാശപ്പെടുന്ന നമ്മുടെ

വിശുദ്ധി യഥാർത്ഥമാണോ എന്നറിയാനുള്ള മാർഗ്ഗമെന്താണ്? നമ്മുടെ മനോഭാവത്തിൽ കൂടുതൽ താഴ്മ വെളിപ്പെടുന്നുണ്ടോ എന്നതാണ് അതിന്റെ ഉരകല്ല്. ദൈവികവിശുദ്ധി നമ്മിൽ വസിക്കുകയും വിളങ്ങുകയും ചെയ്യാൻ താഴ്മ ഒന്നുമാത്രമാണ് നമുക്ക് ആവശ്യം.

വ്യാജമായ വിശുദ്ധി താഴ്മയുടെ അഭാവംകൊണ്ടു തിരിച്ചറിയാം.

വിശുദ്ധിയെ അന്വേഷിക്കുന്നുവെങ്കിൽ നീ നിരന്തരം സ്വയം സൂക്ഷി

ക്രിസ്തുവിനുവേണ്ടി തങ്ങളെത്തന്നെ സന്തോഷത്തോടെ കൊടുത്തുവെന്ന് അവകാശപ്പെടുന്ന പലർക്കും സഹോദരന്മാർക്കുവേണ്ടി തങ്ങളെത്തന്നെ ഏല്പിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിൽ പ്രയാസം അനുഭവപ്പെടുന്നത് എന്തുകൊണ്ടാണ്? ക്രിസ്തുവിന്റെ താഴ്മ മനസ്സിലാക്കുകയും വിലമതിക്കുകയും ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ടല്ലേ?

ക്കേണ്ടതുണ്ട്. കാരണം, ഒട്ടും പ്രതീക്ഷിക്കാത്ത സാഹചര്യങ്ങളിൽ നിഗളം തലയുയർത്തിയേക്കാം. ദൈവാലയത്തിൽ പോലും പെട്ടെന്ന് അതുകടന്നുവരാം. പരീശനും ചുങ്കക്കാരനും ദൈവാലയത്തിൽ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത് സംബന്ധിച്ച ഉപമ നമുക്കു പരിചിതമാണല്ലോ. ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുമ്പോൾ പോലും നമുക്കു സ്വയം ഉയർത്തുവാൻ കഴിയും. പഴയ കാലത്തെ പരീശനെ ക്രിസ്തു തന്റെ ഉപമയിൽ തുറന്നുകാട്ടിയിട്ടുള്ളതിനാൽ ഇന്നു പുതിയ തലമുറയിലെ പരീശൻ ചുങ്കക്കാരന്റെ വേഷം ധരിച്ച് ദൈവാലയത്തിൽ തന്റെ ഘോരമായ പാപങ്ങളെക്കുറിച്ച് 'അഭിമാന'ത്തോടെ

ഏറ്റുപറയുന്നു! ദൈവകൃപയുടെ പ്രവൃത്തിയെ വർണ്ണിക്കുകയും സ്തുതിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് ആധുനിക പരീശൻ സ്വയം അഭിനന്ദിക്കുകയാണ്! നിഗളത്തിന് സ്തുതിയുടേയും തകർച്ചയുടേയും വേഷം ധരിക്കുവാനും കഴിയും!

വിശുദ്ധി അവകാശപ്പെടുന്ന മറ്റുചിലർ തങ്ങളുടെ അസഹിഷ്ണുത, നിർദ്ദയമായ വാക്കുകൾ, വിധിപ്രസ്താവനകൾ, ചെറുത്തുനില്പ് തുടങ്ങിയവ കൊണ്ട് ക്രിസ്തുവിന്റെ സൗമ്യതയിൽനിന്നു തങ്ങൾ ബഹുകാതം അകലയാണെന്നു സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു! സ്വയം തകരുന്ന സന്ദർഭങ്ങൾ നമുക്ക് ഇടയ്ക്കൊക്കെ ഉണ്ടായേക്കാം. പക്ഷേ, സ്ഥിരമായി 'താഴ്മ ധരിച്ച്' ക്രിസ്തുവിന്റെ മനസ്സും മനോഭാവവും നിരന്തരം വെളിപ്പെടുത്തുന്നത് എത്രയോ വ്യത്യസ്തമാണ്!

യേശു - വിശുദ്ധനായ അവിടുന്നു-താഴ്മയുള്ളവനുമായിരുന്നു. ഏറ്റവും താഴ്മയുള്ളവനാണ് ഏറ്റവും വിശുദ്ധൻ. സ്വന്ത കണ്ണിൽ സത്യമായും നാം ഒന്നുമല്ലെന്നു ദൈവമുന്മാരെ കാണുമ്പോൾ മറ്റുള്ളവരോട് നമുക്ക് താഴ്മയോടെമാത്രമേ പെരുമാറാൻ കഴിയൂ. അപ്പോൾ ദൈവസാന്നിദ്ധ്യം ഇടയ്ക്കൊക്കെ അനുഭവപ്പെടുന്ന ഒരു കാര്യമായല്ല സ്ഥിരമായ ഒരു സംരക്ഷണമായി നമുക്ക് അനുഭവഭവ്യമാകും.

സ്വന്ത വിശുദ്ധിയിലുള്ള അഭിമാനത്തോളം അപകടകരമായ നിഗളം വേറെയില്ല. കാരണം, അത് അതീവ സൂക്ഷ്മമാണ്. "ഞാൻ നിന്നേക്കാൾ വിശുദ്ധനാണ്" എന്ന് ആരും ഒരിക്കലും പറയുകയോ ചിന്തിക്കുകയോ ഇല്ല. അതേ, അത്തരം ഒരു ചിന്തയെപ്പോലും നാം അകറ്റി നിർത്തും. എന്നാൽ ക്രമേണ തന്റെ നേട്ടത്തെ,

ബോധപൂർവ്വമല്ലാതെ, അഭിനന്ദനപൂർവ്വം നോക്കിക്കാണാൻ തുടങ്ങും. അപ്പോൾ മറ്റു പലരെക്കാളും താൻ എത്രയോ മുന്തിലാണെന്നു കാണാതിരിക്കാനാവില്ല. ഇത്തരം ഒരു ആത്മാവിനെ തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയുന്നത്, ആത്മീകനിഗളംകൊണ്ടോ സ്വയം ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്ന സ്വഭാവംകൊണ്ടോ അല്ല. മറിച്ച്, സ്വയം താഴ്ത്തുന്ന ആഴമായ അനുഭവത്തിന്റെ അഭാവംകൊണ്ടാണ്. ദൈവമഹത്വം

പഴയ കാലത്തെ പരിശനെ ക്രിസ്തു തന്റെ ഉപമയിൽ തുറന്നുകാട്ടിയിട്ടുള്ളതിനാൽ ഇന്നു പുതിയ തലമുറയിലെ പരിശൻ ചുങ്കക്കാരന്റെ വേഷം ധരിച്ച് ദൈവാലയത്തിൽ തന്റെ ഘോരമായ പാപങ്ങളെക്കുറിച്ച് 'അഭിമാന'ത്തോടെ ഏറ്റുപറയുന്നു! ദൈവകൃപയുടെ പ്രവൃത്തിയെ വർണ്ണിക്കുകയും സ്തുതിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് ആധുനിക പരിശൻ സ്വയം അഭിനന്ദിക്കുകയാണ്!

കണ്ട ഒരു ആത്മാവിന്റെ തെറ്റിക്കുടാത്ത തെളിവ് സ്വയം താഴ്ത്തുന്ന സ്വഭാവമാണല്ലോ.

ഇയ്യോബ് ദൈവത്തോട് പറഞ്ഞു: "ഞാൻ നിന്നെക്കുറിച്ച് ഒരു കേൾവിമാത്രമേ കേട്ടിരുന്നുള്ളൂ. ഇപ്പോഴോ എന്റെ കണ്ണാൽ നിന്നെ കാണുന്നു. ആകയാൽ ഞാൻ എന്നെത്തന്നെ വെറുത്തു പൊടിയിലും ചാരത്തിലും കിടന്ന് അനുതപിക്കുന്നു" (ഇയ്യോ. 42:5,6). യേശു യാഥാർത്ഥ്യം പറഞ്ഞത് "എനിക്ക് അയ്യോ കഷ്ടം! ഞാൻ നശിച്ചു. ഞാൻ ശുദ്ധിയില്ലാത്ത അധരങ്ങൾ ഉള്ളൊരു മനുഷ്യൻ. ശുദ്ധിയില്ലാത്ത അധരങ്ങൾ ഉള്ള ജനത്തിന്റെ

നടുവിൽ വസിക്കുന്നു. എന്റെ കണ്ണു സൈന്യങ്ങളുടെ യഹോവയായ രാജാവിനെ കണ്ടുവല്ലോ.” (യെശ. 6:5). പത്രോസ് കർത്താവിനോട് പറഞ്ഞു “കർത്താവേ, ഞാൻ പാപിയായ മനുഷ്യൻ ആകുകൊണ്ട് എന്നെ വിട്ട് പോകേണമേ” (ലൂക്കോ. 5:8). പൗലോസിന്റെ കുറ്റസമ്മതം കേൾക്കുക “എന്നിൽ എന്നുവെച്ചാൽ എന്റെ ജഡത്തിൽ നന്മ വസിക്കുന്നില്ല എന്നു ഞാൻ അറിയുന്നു. നന്മ ചെയ്യാനുള്ള താത്പര്യം എനിക്കുണ്ട്. പ്രവർത്തിക്കുന്നതോ ഇല്ല” (റോമ. 7:18) യോഹന്നാൽ പറയുന്നു “അവനെ കണ്ടിട്ടു ഞാൻ മരിച്ചവനെപ്പോലെ അവന്റെ കാൽക്കൽ വീണു”. (വെളി. 1:17)

സ്വന്തവിശുദ്ധിയിൽ നിഗമമുള്ള ഒരു വന്റെ മനോഭാവം വെളിവാകുന്നത് അവന്റെ വാക്കുകളിലൂടെ എന്നതിനെക്കാൾ മറ്റുള്ളവരോടു സംസാരിക്കുന്ന രീതി, സ്വരം എന്നിവയിലൂടെയാണ്. അത്തരം ഒരുവന്റെ സ്വയംബലം ആത്മീകവിവേചനം ഉള്ളവർക്ക് എളുപ്പം മനസ്സിലാകും. എന്തിന്? ലോകർപോലും സൂക്ഷ്മതയുള്ള കണ്ണുകൾകൊണ്ട് ഇതു കണ്ടെത്തുകയും സ്വർഗീയജീ

വിതം അവകാശപ്പെടുന്ന ഇവർക്കു പ്രത്യേകിച്ച് സ്വർഗീയമായ ഫലങ്ങളൊന്നുമില്ലെന്നതിന്റെ തെളിവായി ഇതു ചൂണ്ടിക്കാട്ടുകയും ചെയ്യും.

സഹോദരന്മാരേ, ശ്രദ്ധിക്കുക. ഓരോ ചുവടുവയ്പിലും വിശുദ്ധിയോടു കൂടുതൽ അടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നു നാം കരുതുന്നു. എന്നാൽ താഴ്മയിൽ വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതും നമ്മുടെ ലക്ഷ്യമാക്കിയിട്ടില്ലെങ്കിൽ കേവലം ഒരു പുതിയ ഉപദേശത്തിലും വിശുദ്ധീകരണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള മനോഹരമായ ചിന്തകളിലും അനുഭൂതികളിലും സന്തോഷിക്കുക മാത്രമാണുണ്ടായതെന്ന് അന്ത്യദിവസത്തിൽ നാം കണ്ടെത്തും. സ്വയത്തിന്റെ പടിപടിയായ ശോഷണം (അതുമാത്രമാണല്ലോ ദൈവസാന്നിധ്യത്തിന്റെ തെറ്റിക്കൂടാത്ത അടയാളം) നമ്മിൽ സംഭവിച്ചില്ലെന്ന് അന്നു മാത്രമാണ് നാം ഞെട്ടലോടെ തിരിച്ചറിയുക. അതുകൊണ്ടു പ്രിയരേ, നമുക്ക് യേശുവിങ്കലേക്ക് ഓടിയെന്നയാം. അവിടുത്തെ താഴ്മ താൻ നമ്മെ ധരിപ്പിക്കുന്നതുവരെ തന്നിൽ മറയാം. യഥാർത്ഥ വിശുദ്ധി അതാണ്. അതു മാത്രം. (തുടരും)

ബ്രദർ സാക്പുന്നന്റെ പ്രസംഗങ്ങളുടെ മലയാളം പരിഭാഷയുള്ള MP 3 സി.ഡികൾ

1. ക്രിസ്തുവും സഭയും-11 പ്രസംഗങ്ങൾ
2. 'അവനെ അറിയുക'

(യുവജനങ്ങൾക്കുള്ള സന്ദേശങ്ങൾ)

കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾക്ക്

ജീവമൊഴി ഓഡിയോ / സി.ഡി സെക്ഷൻ
കുമാരനല്ലൂർ പി.ഒ.

കോട്ടയം-686 016. ഫോൺ 0481-2392963

മുഴുവൻ വിലാസവും (ഫോൺ നമ്പർ സഹിതം) അറിയിക്കുക.

ജീവമൊഴികൾ

ജൂൺ 2006

യോശുവയുടെ സോപ്പ്

പേജ് 17 ൽ നിന്ന് തുടർച്ച

എല്ലാം പരാജയപ്പെട്ടപ്പോൾ യോശുവയെ വധിക്കാൻ അവർ പദ്ധതിയിട്ടു. ഒറ്റക്കൊടുക്കാനായി ഒരു ചാരന് പണം നൽകി. യോശുവയെ അറസ്റ്റ് ചെയ്തു. കോടതിയിൽ കള്ളസ്സാക്ഷികളെ ഹാജരാക്കി, ഇല്ലാത്ത ആരോപണങ്ങൾ ചുമത്തി. അങ്ങനെ യോശുവയെ അവർ വധശിക്ഷയ്ക്ക് അർഹനാക്കിക്കൊന്നു. അതോടെ എല്ലാ പ്രശ്നവും തീർന്നു എന്നാണവർ ധരിച്ചത്. എന്നാൽ യോശുവയുടെ അനുയായികൾ കൂടുതൽ ഉത്സാഹത്തോടെ സോപ്പ് വിതരണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. മാത്രവുമല്ല അവരുടെ എണ്ണം പെരുകി വരികയും ചെയ്തു.

കുറച്ചു വർഷങ്ങൾക്ക് ശേഷം “ഇവരെ തോൽപ്പിക്കാൻ പറ്റിയില്ലെങ്കിൽ ഇവരുടെ കൂടെ കൂടാം” എന്ന് സോപ്പ് നിർമ്മാതാക്കൾ തീരുമാനിച്ചു. അവർ യോശുവയുടെ സോപ്പ് പോലെ തന്നെയുള്ള വ്യാജ സോപ്പിറക്കി. വിപണിസൂത്രങ്ങളിലൂടെ അവർ കുറെ യൊക്കെ വ്യാജസോപ്പിനെ വിജയിപ്പിച്ചു. പിന്നെപ്പിന്നെ അവർ സോപ്പിന് വിലയിടാൻ തുടങ്ങി. അവർ യോശുവയുടെ അനുയായികൾക്കിടയിൽ നുഴഞ്ഞുകയറി സ്ഥാനങ്ങൾ പിടിച്ചെടുത്ത് സോപ്പുവിതരണ പദ്ധതികൾ അവതാളത്തിലാക്കി. എങ്കിലും ചിലരെല്ലാം കഷ്ടം സഹിച്ച് യോശുവയുടെയും ആദ്യഅനുയായികളുടെയും നിർദ്ദേശ രേഖകൾ സൂക്ഷ്മമായി പഠിച്ചത് മൂലം സോപ്പ് വീണ്ടും സൗജന്യമായി ഉപയോഗത്തിൽവന്നു. യോശുവ എല്ലാം കൃത്യമായി എഴുതിവച്ചത് മൂലം അനേക നൂറ്റാണ്ടുകളിലായി അനേകർ യോശുവയുടെ സോപ്പ് സൗജന്യമായി ഉപയോഗിച്ച്, പ്രചരി

പ്പിച്ച് സംതൃപ്തരായി.

യോശുവയുടെ സോപ്പിന് ഇപ്പോൾ ഏകദേശം 2000 വർഷത്തെ പഴക്കമുണ്ടെങ്കിലും ഇന്നും അത് സൗജന്യമായി ലഭിക്കുന്നു. അതുപയോഗിച്ച് അനവധിപേർ ശുദ്ധിയുള്ളവരായി, സന്തോഷിക്കുന്നു. യോശുവയുടെ സോപ്പിനെ കീഴടക്കാൻ മറ്റ് സോപ്പുനിർമ്മാതാക്കൾക്ക് ഇതുവരെ സാധിച്ചിട്ടില്ല. ഇത്രയും വർഷങ്ങളായി അവർ യോശുവയുടെ സോപ്പിനെതിരെ പോരാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവർ ഇറക്കിയ യോശുവയുടെ സോപ്പ് പോലെയുള്ള അനേകവ്യാജ സോപ്പുകൾ ഇന്ന് നിലവിലുണ്ട്. പക്ഷേ അവയെല്ലാം ലാഭത്തിനും, സ്വാർത്ഥതാൽപര്യങ്ങൾക്കും വേണ്ടി വിൽക്കപ്പെടുന്നവയാണ്. യോശുവയുടെ അനുയായികൾ ഇന്നും യോശുവയുടെ യഥാർത്ഥസോപ്പ് സൗജന്യമായി വിതരണം ചെയ്യുന്നു. കാരണം സർവജനങ്ങൾക്കിടയിലും ഈ സോപ്പ് സൗജന്യമായി പ്രചരിപ്പിച്ച് വിതരണം ചെയ്യണം എന്നാണ് യോശുവ പറഞ്ഞെടുത്തിരുന്നത.

അടിക്കുറിപ്പ്:

ഈ കഥയിലെ യോശുവയുടെ സോപ്പ് യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ സുവിശേഷമാണ്. പാപികൾക്ക് യേശുക്രിസ്തുവിലൂടെ നിത്യജീവൻ ലഭ്യമാക്കുന്ന സുവിശേഷം ഇന്നും അനേകരെ കഴുകി വെടിപ്പാക്കി പിതാവിന്റെ മുൻപിൽ ശുദ്ധരും, നിഷ്കളങ്കരുമാക്കി നിർത്തുന്നു. പ്രിയ വായനക്കാരാ, താങ്കൾ ഈ സുവിശേഷത്തെ വാക്കിനാലും, പ്രവൃത്തിയാലും, ജീവിതത്താലും മറ്റുള്ളവർക്കു നൽകുമോ?

(സമാഹൃതം) ©

ജീവമൊഴികൾ

ജൂൺ 2006

സൗമ്യതയും താഴ്മയും പഠിപ്പിൻ..

(പേജ് 11 ൽ നിന്ന് തുടർച്ച)

യാൽ അല്ലെങ്കിൽ ലോകമെങ്ങുമുള്ള ക്രിസ്തുസഭകളെ പരിഗണിച്ചാൽ യേശുവിന്റെ ശിഷ്യത്വജീവിതത്തിനുള്ള ഏറ്റവും പ്രധാനമായ ഒരു ഘടകമെന്ന നിലയിൽ താഴ്മയെ എത്ര കുറച്ചു മാത്രമാണ് ആളുകൾ അന്വേഷിക്കുന്നതെന്നു ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പ്രസംഗത്തിലും ജീവിതത്തിലും ദൈവനാദിന സാമൂഹിക ജീവിതത്തിലും ഗൃഹജീവിതത്തിലും ക്രിസ്തീയ കൂട്ടായ്മയിലും ക്രിസ്തീയപ്രവർത്തനത്തിലും എല്ലാം താഴ്മയെ അതിപ്രധാനമായ ഗുണമായി ഇന്നു കാണുന്നില്ല. എല്ലാ കൃപകളും വളരുന്ന തായ്വേരായും, ക്രിസ്തുവുമായുള്ള കൂട്ടായ്മയ്ക്ക് ഒഴിച്ചു കൂടാനാവാത്ത അവസ്ഥയായും താഴ്മയെ ഇന്നു ആളുകൾ കാണുന്നില്ല.

യോഹന്നാനെക്കുറിച്ച് ക്രിസ്തു പറഞ്ഞതെന്താണ്? “അവൻ ജലിച്ച പ്രകാശിക്കുന്ന ഒരു വിളക്ക്” എന്നാണ് (യോഹന്നാൻ 5:35). അവൻ അർഹമായ ബഹുമാനം ക്രിസ്തു അവനു നൽകി. നീ ഒരു താഴ്ന്ന സ്ഥാനം എടുക്കുമെങ്കിൽ ക്രിസ്തു അതു കാണും. ദൈവം നിങ്ങളെ സഹായിക്കാൻ നിങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ നിങ്ങൾ താഴ്ന്ന സ്ഥാനം എടുക്കുക.

നാം യോഹന്നാൻസ്നാപകന്റെ സ്ഥാനത്താണെങ്കിൽ നമ്മിൽ പലരും ഇങ്ങനെ പറയുമെന്നു ഞാൻ ഭയപ്പെടുന്നു “ക്രിസ്തു പറഞ്ഞതുകേട്ടോ? ഞാൻ ജലിച്ചു പ്രകാശിക്കുന്ന ഒരു വിളക്കാണ്”. നാം ഈ കാര്യം പത്രങ്ങളിൽ പരസ്യം ചെയ്യുകയും നീല പെൻസിൽകൊണ്ട് അടയാളപ്പെടുത്തിയ ആ പത്രകട്ടിംഗുകൾ സ്നേഹിതർക്കു അയച്ചു കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. ചില നാളുകൾക്കു മുമ്പ് എനിക്ക് ഇത്തരം പത്രക്കുറിപ്പിംഗു

കൾ അടങ്ങിയ ഒരു കത്തു കിട്ടി. കത്തഴുതിയ ആൾ ഒരു വലിയ പ്രസംഗകനാണെന്നതായിരുന്നു ചുരുക്കം. സ്നേഹിതരേ, ഇതെല്ലാം ലജ്ജാകരമല്ലേ? ക്രിസ്തീയ ലോകത്തിൽ ഇതെല്ലാം കാണുമ്പോൾ ചിലപ്പോൾ ഞാൻ ചിന്തിക്കാറുണ്ട്, ഇന്ന് ആളുകൾ മാനസാന്തരപ്പെടുന്നതാണത്ഭൂതം. സ്വയം പുകഴ്ത്തിക്കൊണ്ട് ചുറ്റിനടക്കരുത്. മറ്റുള്ളവർ വേണമെങ്കിൽ നിങ്ങളെ പുകഴ്ത്തട്ടെ. ദൈവം നമ്മെ ഉയർത്തണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ നാം താഴേക്കു പോകണം. നാം എത്ര താഴേക്കു പോകുമോ അത്രത്തോളം ദൈവം നമ്മെ ഉയർത്തും. യോഹന്നാനെ യേശു ഇങ്ങനെ പുകഴ്ത്തി “സ്ത്രീകളിൽ നിന്നു ജനിച്ചവരിൽ യോഹന്നാനെക്കാൾ വലിയ പ്രവാചകൻ ആരുമില്ല.” (ലൂക്കോസ് 7:28)

വലിയ മിഷനറിയായിരുന്ന വില്യം കേറിയെക്കുറിച്ച് ഒരു കഥയുണ്ട്. ഇന്ത്യയുടെ ഗവർണ്ണർ ജനറൽ അദ്ദേഹത്തെ ഒരു അത്താഴവിരുന്നിന് ക്ഷണിച്ചു. ആ വിരുന്നിൽ പങ്കെടുത്തിരുന്ന ഉന്നതകുലജാതരായ ചില പട്ടാള ഓഫീസർമാർ ഈ മിഷനറിയെ നിന്ദയോടും പരിഹാസത്തോടുംമാണു വീക്ഷിച്ചത്.

ഈ ഓഫീസർമാരിൽ ഒരാൾ ഭക്ഷണമേശയിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: “ഒരു മിഷനറിയായെന്നതിനു മുമ്പ് കേറീ ഷു ഉണ്ടാക്കുന്ന ഒരാളായിരുന്നുവെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു”

കേറീ മറുപടി പറഞ്ഞു. “ഓ, ഇല്ല സാർ. ഞാൻ ഒരു ചെരുപ്പുകുത്തി മാത്രമായിരുന്നു. ഞാനിൽ ലജ്ജിക്കുന്നില്ല.”

അനുസരണം കഴിഞ്ഞാൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ഗുണം അവിടുത്തെ താഴ്മയായിരുന്നു. ആ അനുസരണം പോലും താഴ്മയിൽ നിന്നാണ്

ഉരുത്തിരിഞ്ഞത്.

“അവൻ ദൈവരൂപത്തിൽ ഇരിക്കെ ദൈവത്തോടുള്ള സമത്വം മുറുകെപ്പിടിച്ചുകൊള്ളേണം എന്നു വിചാരിക്കാതെ ദാസരൂപം എടുത്തു മനുഷ്യസാദൃശ്യത്തിലായി തന്നെത്താൻ ഒഴിച്ചു വേഷത്തിൽ മനുഷ്യനായി വിളങ്ങി. തന്നെത്താൻ താഴ്ത്തി മരണത്തോളം ക്രൂശിലെ മരണത്തോളം തന്നെ അനുസരണമുള്ളവനായിത്തീർന്നു.” (ഫിലിപ്പ് 2:6-8)

അവിടുത്തെ എളിയ ജനനം, ഭൂമിയിലെ മാതാപിതാക്കൾക്ക് അവിടുന്ന് കീഴടങ്ങിയിരുന്നത്, മുപ്പത് വർഷത്തെ അവിടുത്തെ ഒറ്റപ്പെടൽ, പാവപ്പെട്ട വരോടും നിന്ദിതരോടുംമുള്ള അവിടുത്തെ സഹവാസം, പിതാവിനോടുള്ള അവിടുത്തെ പൂർണ്ണവിധേയത്വവും ആശ്രയവും, ക്രൂശിലെ മരണത്തിൽ തെളിഞ്ഞ നന്മകൾ ഇവയെല്ലാം യേശുവിൽ വിളങ്ങുമ്പോൾ അതു താഴ്മയല്ലാതെ മറ്റൊന്നല്ല.

ഒരു ദിവസം കഫർന്നഹുമിലേക്കുള്ള യാത്രയ്ക്കിടയിൽ യേശു തന്റെ വരാൻ പോകുന്ന മരണത്തെക്കുറിച്ചും കഷ്ടങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിനെക്കുറിച്ചും പറയുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ തന്റെ പിന്നിൽ ചുടുപിടിച്ച ഒരു വാഗ്ദാനം നടക്കുന്നത് യേശു കേട്ടു. കഫർന്നഹുമിലെ ഭവനത്തിൽ പ്രവേശിച്ച ശേഷം അവിടുന്ന് തന്റെ ശിഷ്യന്മാരുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞ് ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു: “നിങ്ങൾ വഴിയിൽ വച്ച് തമ്മിൽ വാദിച്ചത് എന്ത്?” (മർക്കോസ് 9:33)

എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം യേശുവിന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും ദുഃഖകരമായ സംഭവം അവിടുത്തെ ക്രൂശീകരണത്തിനു മുൻപ് “ആരാണ് വലിയവൻ” എന്നതിനെച്ചൊല്ലി ശിഷ്യന്മാർ തമ്മിൽ തർക്കമുണ്ടായതാണ്. ആ രാത്രിയിലാണ് അവിടുന്ന് കർത്തു

മേശ സ്ഥാപിച്ചത്. അവർ ഒന്നിച്ചു പെസഹാ കഴിച്ചത്. ഈ ഭൂമിയിലെ അവിടുത്തെ അവസാനരാത്രിയായിരുന്നു അത്. അതുപോലെ ദുഃഖിതനായി അതിനു മുൻപ് ശിഷ്യന്മാർ യേശുവിനെ കണ്ടിട്ടുണ്ടാവുകയില്ല. യുദ്ധം തന്നെ മുപ്പതു വെള്ളിക്കാശിനു വിറ്റുകളയുമെന്ന് അവിടുത്തേക്ക് അറിയാമായിരുന്നു. പത്രോസ് തന്നെ തള്ളിപ്പറയുമെന്നും അവിടുത്തേക്ക് അറിയാമായിരുന്നു. എന്നിട്ടും, അതിനെല്ലാം ഉപരിയായി, ക്രൂശിന്റെ നിഴലിലേക്ക് പോകുമ്പോൾ ആരാണ് വലിയവൻ എന്ന വാഗ്ദാനം പിന്നിൽ ഉയരുകയാ

ചില നാളുകൾക്കു മുമ്പ് എനിക്ക് പത്രക്കുറിപ്പിംഗുകൾ അടങ്ങിയ ഒരു കത്തു കിട്ടി. കത്തഴുതിയ ആൾ ഒരു വലിയ പ്രസംഗകനാണെന്നതായിരുന്നു ചുരുക്കം. സ്നേഹിതരേ, ഇതെല്ലാം ലജ്ജാകരമല്ലേ? ക്രിസ്തീയലോകത്തിൽ ഇതെല്ലാം കാണുമ്പോൾ ചിലപ്പോൾ ഞാൻ ചിന്തിക്കാറുണ്ട്, ഇന്ന് ആളുകൾ മാനസാന്തരപ്പെടുന്നതാണത്ഭൂതം.

ണ്. അവിടുന്ന് ഒരു തുവർത്ത് എടുത്ത് അരയിൽ ചുറ്റി ഒരു അടിമയെപ്പോലെ ഒരു പാത്രത്തിൽ വെള്ളമെടുത്ത് കുനിഞ്ഞ് അവരുടെ കാലുകൾക്കുകയാണ്. താഴ്മയുടെ മറ്റൊരു മാതൃകാപാഠമായിരുന്നു അത്. അവിടുന്ന് പറഞ്ഞു “നിങ്ങൾ എന്നെ ഗുരുവെന്നും കർത്താവെന്നും വിളിക്കുന്നു. ഞാൻ അങ്ങനെ ആകുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ പറയുന്നത് ശരി. കർത്താവും ഗുരുവുമായ ഞാൻ നിങ്ങളുടെ കാൽ കഴുകി എങ്കിൽ നിങ്ങളും തമ്മിൽ തമ്മിൽ കാൽ കഴുകേണ്ടതാകുന്നു. (യോഹന്നാൻ 13: 13-14)

ജീവജ്ഞാപികൾ

ജൂൺ 2006

ജീവജ്ഞാപികൾ

ജൂൺ 2006

പരിശുദ്ധാത്മാവു വന്ന് ആ മനുഷ്യർ ആത്മാവിൽ നിറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മുതൽ കാര്യങ്ങളിൽ വ്യത്യാസം ഉണ്ടായി. മത്തായി തന്റെ സുവിശേഷം എഴുതാനായി പേനയെടുത്തപ്പോൾ മത്തായിയെ അദ്ദേശ്യനായി നിർത്തി. പത്രോസും അന്ത്രയോസും ചെയ്തതിനെക്കുറിച്ച് മത്തായി വിവരിക്കുന്നു. തന്നെക്കുറിച്ച് 'ചുങ്കക്കാരൻ' മത്തായി എന്നാണ് പരാമർശിക്കുന്നത്. അവർ എല്ലാം വിട്ട് ക്രിസ്തുവിനെ അനുഗമിച്ചതിനെക്കുറിച്ച് അവൻ പറയുന്നു. പക്ഷേ അവൻ കൊടുത്ത വിരുന്നിനെക്കുറിച്ച് പരാമർശിക്കുന്നില്ല. മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷം സത്യത്തിൽ പത്രോസിന്റെ ഓർമ്മക്കുറിപ്പുകളാണെന്നും പത്രോസിന്റെ അംഗീകാരത്തോടെയാണ് അതു പരസ്യപ്പെടുത്തിയതെന്നും ജറോം പറയുന്നു. എന്നാൽ അങ്ങനെയുള്ള മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷത്തിൽ പത്രോസിനു മഹത്വം കിട്ടുന്ന കാര്യങ്ങളൊന്നും പരാമർശിക്കുന്നില്ലെന്നു തന്നെയല്ല അവനു ദൃഷ്ടപേരുണ്ടാക്കാവുന്ന അനേകം കാര്യങ്ങൾ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. പത്രോസ് കടലിമ്പീതേ നടന്ന വിശ്വാസത്തിന്റെ വീര്യമുള്ളതാണെന്നും അതിൽ വിവരിക്കുന്നില്ല. മറിച്ച് അവന്റെ വീഴ്ചയെക്കുറിച്ചും കർത്താവിനെ തള്ളിപ്പറഞ്ഞതിനെക്കുറിച്ചും മെല്ലാം ഈ സുവിശേഷത്തിൽ വിശദമായി പറയുന്നു. പത്രോസ് തന്നെത്തന്നെ താഴ്ത്തിക്കാണിക്കുകയും മറ്റുള്ളവരെ ഉയർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

ലൂക്കോസിന്റെ സുവിശേഷം ഇന്നാണ് എഴുതുന്നതെങ്കിൽ അത് ഒപ്പിടുന്നത് ഡോ. ലൂക്ക് എന്നായിരിക്കും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഫോട്ടോയും ഒപ്പും കാണും. പക്ഷേ ഇവിടെ നിങ്ങൾ ലൂക്കോസിന്റെ പേരു കാണുന്നില്ല. അവൻ ദൃഷ്ടിക്കു മറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ലൂക്കോസ് ബൈബിളിൽ രണ്ടു

പുസ്തകങ്ങൾ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. രണ്ടിലും അവന്റെ പേരു വെളിപ്പെടുത്തുന്നില്ല. 'യേശു സ്നേഹിച്ച ശിഷ്യൻ' എന്ന പ്രയോഗത്തിനു പിന്നിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുകയാണു യോഹന്നാൻ (യോഹന്നാൻ 21:20). സുവിശേഷ രചയിതാക്കളെന്നു ചരിത്രവും പാരമ്പര്യവും ഉറപ്പിച്ചു പറയുന്ന നാലു പേരും സുവിശേഷങ്ങൾ സംബന്ധിച്ച തങ്ങളുടെ ഗ്രന്ഥകർത്തൃത്വം എഴുത്തിൽ വെളിപ്പെടുത്തുന്നില്ല. എനിക്കും അതേ ആത്മാവുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഞാനും കാഴ്ചയിൽ നിന്നു മറഞ്ഞിരിക്കുകയും സ്വയം ഒളിക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു.

പ്രിയ സ്നേഹിതരേ, ക്രിസ്തുവിന്റെ ആത്മാവിനാൽ നിറയപ്പെടുന്നതാണ് നമ്മുടെ ഒരേ ഒരു പ്രതീക്ഷയെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ദൈവം നമ്മെ നിറയ്ക്കട്ടെ. അങ്ങനെ നാം അവിടുത്തെ സൗമ്യതയാലും താഴ്മയാലും നിറയപ്പെടും. 'ഓ, ഒന്നുമല്ലാതായിത്തീരട്ടെ, ഒന്നുമല്ലാതായിത്തീരട്ടെ' എന്ന ഗാനം നമുക്ക് ഏറ്റെടുത്ത് അതു നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ സംഗീതമാക്കി മാറ്റാം. 'പുത്രനു സ്വതവേ ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിവില്ല' എന്നു പറഞ്ഞവന്റെ ആത്മാവിനെയാണതു വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്. (യോഹന്നാൻ 5:19)

ഓ, ഒന്നുമല്ലാതായിത്തീരട്ടെ, ഒന്നുമല്ലാതെ! അവിടുത്തെ കാൽപ്പാദത്തിൽ കിടക്കുകമാത്രം നുറുങ്ങപ്പെട്ട, ഒഴിയപ്പെട്ട ഒരു പാത്രം യജമാനന്റെ ഉപയോഗത്തിനായി. ഒഴിയട്ടെ, അവിടുന്ന് എന്നെ നിറയ്ക്കട്ടെ അവിടുത്തെ ശുശ്രൂഷയ്ക്കായി ഞാനിത. നുറുങ്ങപ്പെട്ടും തടസ്സങ്ങളില്ലാത്തതും ഞാൻ അവിടുത്തെ ജീവൻ എന്നിലൂടെ ഒഴുകട്ടെ

അധോലോകത്തിൽനിന്നുള്ള കത്തുകൾ

സി. എസ്. ലൂയിസ്

മൊഴിമാറ്റം: സാജു ഏബ്രഹാം

വായിച്ചുതുടങ്ങും മുൻപ്

സി.എസ്. ലൂയിസിന്റെ പ്രശസ്തമായ 'ദി സ്കൂടേച് ലെറ്റേഴ്സി'ന്റെ പരിഭാഷയാണ് 'കുട്ടിപ്പിശാചിന്റെ മേൽനോട്ടത്തിലുള്ള ക്രിസ്ത്യാനിയെ പിന്തുടർത്തലേക്കു നയിക്കാൻ വേണ്ട നിർദ്ദേശങ്ങളാണ്' അമ്മാവൻ പിശാച് കത്തിലൂടെ നൽകുന്നത്. കുട്ടിപ്പിശാചിന്റെ മേൽനോട്ടത്തിലുള്ള കക്ഷി-ഔവാവാല ക്രിസ്ത്യാനി- തന്റെ അമ്മയും ഒന്നിച്ചുതാമസിക്കുകയാണ്. അവന്റെ പ്രാർത്ഥനാജീവിതത്തെ തകരാറിലാക്കാനും അമ്മയും അവനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിൽ തെറ്റിദ്ധാരണ കൊണ്ടുവരുവാനും എല്ലാം വേണ്ട ഉപദേശങ്ങൾ കഴിഞ്ഞ കത്തുകളിലൂടെ പരിചയസ്ഥനനായ അമ്മാവൻ പിശാച് കുട്ടിപ്പിശാചിനു നൽകിക്കഴിഞ്ഞു. ക്രിസ്ത്യാനിയായ ചെറുപ്പക്കാരൻ ഇതിനിടെ 'ലൗകികരായ' ചില സുഹൃത്തുക്കളെ കിട്ടി. അവരോടുള്ള കൂട്ടുകെട്ടുമൂലം അവനെ ലാഗാർത്തൃത്തിൽനിന്നു പതുക്കെ പൊള്ളലായ പൊങ്ങച്ചങ്ങളിലേക്കും കൃത്രിമമായ തിരക്കുകളിലേക്കും കൊണ്ടെത്തിക്കണമെന്ന് അമ്മാവൻ പിശാച് ഉപദേശിക്കുന്നു. ഇതിനിടെ, ക്രിസ്ത്യാനിയായ ഔവാവിന് വീണ്ടും ആത്മീയമായ ഒരു മടങ്ങിവരവുണ്ടാവി. എങ്കിലും ആത്മീയമായി അവൻ മുന്നോട്ടുപോകാതിരിക്കാൻ അവനെ തടയുവാനുള്ള തന്ത്രങ്ങൾ അമ്മാവൻ പിശാച് കുട്ടിപ്പിശാചിനു പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. പ്രേമം, ലൈംഗികത, വിവാഹം തുടങ്ങിയവയെ തന്ത്രപൂർവ്വം ഉപയോഗിച്ച് ക്രിസ്ത്യാനിയെ എങ്ങനെ വിഴ്ത്താം എന്നാണ് തുടർന്നുള്ള ചർച്ച. ചെറുപ്പക്കാരൻ ഇതിനിടെ നല്ല ഒരു ആത്മീയകൂട്ടത്തിൽ നിന്ന് ദൈവഭക്തയായ ഒരു പെൺകുട്ടിയെ വിവാഹം കഴിക്കാനുള്ള നീക്കം ആരംഭിച്ചു. ഇത് അമ്മാവൻ പിശാചിന് ഒരു വലിയ ആഘാതമായിരുന്നു. എങ്കിലും ഈ സാഹചര്യത്തിലും ക്രിസ്ത്യാനിയെ വിഴ്ത്താനുള്ള തന്ത്രങ്ങൾ അവൻ ഉപദേശിക്കുകയാണ് തുടർന്നു വാരിക്കുക.

'സമയം തക്കത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുക'

പ്രിയപ്പെട്ട കുട്ടിപ്പിശാചേ, നിന്റെ എഴുത്തിൽ യുദ്ധത്തെ കുറിച്ചുള്ള അസംബന്ധങ്ങൾ കൊണ്ട് നിറയ്ക്കരുതെന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ അർത്ഥമാക്കിയത് ഒരു പരിധിവരെ പട്ടണങ്ങളുടെ നാശത്തെക്കുറിച്ചും മനുഷ്യരുടെ മരണത്തെക്കുറിച്ചുമൊക്കെയുള്ള നിന്റെ

ബാലിശമായ നിയന്ത്രണമില്ലാത്ത ആവേശപ്രകടനങ്ങൾതന്നെയാണ്. ഈ യുദ്ധം നിന്റെ കക്ഷിയുടെ ആത്മീയ നിലവാരത്തെ എങ്ങനെ ബാധിക്കുന്നു എന്നറിയുവാൻ സ്വാഭാവികമായും എനിക്ക് ഇതുസംബന്ധിച്ചുള്ള പൂർണ്ണ റിപ്പോർട്ട് ആവശ്യമുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ കാര്യത്തിൽ നീ അസാധാരണമാം വിധം ബുദ്ധിഹീനനായിട്ടാണ് കാണ

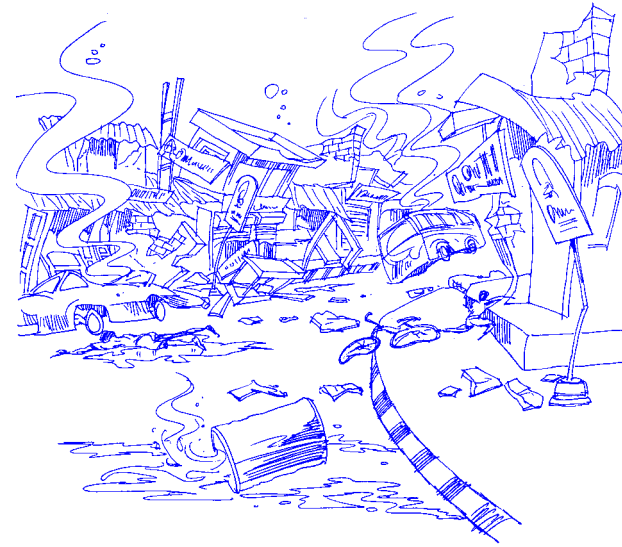
പ്പെടുന്നത്. നിന്റെ കക്ഷി താമസിക്കുന്ന പട്ടണത്തിനു നേരെയുള്ള ബോംബാക്രമണത്തെക്കുറിച്ച് വലിയ വിജയാഹ്ലാദത്തോടെ നീ പറയുമ്പോൾ അങ്ങനെയാണ് തോന്നുന്നത്.

നിന്നെക്കുറിച്ച് എനിക്ക് നേരത്തെ തന്നെയുള്ള പരാതി ഇതാണ്-മനുഷ്യരുടെ കഷ്ടതയിൽ നിനക്കുണ്ടാകുന്ന സന്തോഷത്തിനിടയിൽ പ്രധാന കാര്യം നീ മറന്നു പോകുന്നു. ബോംബാക്രമണം മനുഷ്യരെ കൊല്ലുമെന്ന് നീ അറിയുന്നില്ലേ? അല്ലെങ്കിൽ കൃത്യമായി പറഞ്ഞാൽ നിന്റെ കക്ഷിയുടെ ഇപ്പോഴുള്ള മരണം നാം ഒഴിവാക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെന്നു നീ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ലേ? നീ അവനെ തെച്ചിടുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്ന ലോകപ്രകാരമുള്ള കൂട്ടുകാരിൽ നിന്നും അവൻ രക്ഷപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. മാത്രമല്ല, ഇപ്പോൾ അവൻ നല്ല ഒരു ക്രിസ്തീയവതിയുമായി പ്രേമത്തിൽ വീണിരിക്കുകയുമാണ്. അതുകൊണ്ടു തന്നെ അവന്റെ ബ്രഹ്മചര്യത്തിന്മേലുള്ള നിന്റെ ആക്രമണത്തിൽ നിന്നും താത്കാലികമായി ഒട്ടെങ്കിലും അവൻ സുരക്ഷിതനാണ് നിന്റെ കക്ഷി. അവന്റെ ആത്മീയജീവിതത്തെ കളങ്കപ്പെടുത്തുവാൻ നാം പല വിധത്തിൽ ശ്രമിച്ചിട്ടും ഇതുവരെ ഒന്നും വിജയിച്ചിട്ടില്ല. ഇപ്പോഴാണെങ്കിൽ യുദ്ധത്തിന്റെ സ്വാധീനത്താൽ അവൻ ശത്രുവിനോട് കൂടുതൽ അടുക്കുകയും അതിന് ആനുപാതികമായി ലോകപരമായ പ്രതീക്ഷകൾ അവന്റെ മനസ്സിൽ താഴോട്ട് പോവുകയും ചെയ്യുന്നു. ഓരോ ദിവസം കഴിയുന്തോറും ശത്രുവിലുള്ള അവന്റെ ആശ്രയം വർദ്ധിച്ചുവരികയാണ്. 'അതുകൊണ്ട് അവൻ ഈ രാത്രിയിൽ കൊല്ലപ്പെട്ടാൽ മിക്കവാറും അവൻ നമുക്കു നഷ്ടമാകും.

ഈ കാരണങ്ങളൊക്കെ വളരെ സ്പഷ്ടമായിട്ടിരിക്കെ നിന്നെ ഇത്

വീണ്ടും എഴുതി അറിയിക്കേണ്ടി വന്നതിൽ എനിക്ക് വളരെ ലജ്ജയുണ്ട്. നിങ്ങൾ കൂട്ടിപിശാചുക്കൾ മനുഷ്യരെ പ്രലോഭിപ്പിക്കുന്ന ജോലിയിൽ ദീർഘനാൾ തുടർന്നു കഴിയുമ്പോൾ മനുഷ്യരുടെ തന്നെ മുദ്രുലവികാരങ്ങളാലും മൂല്യങ്ങളാലും കളങ്കപ്പെടാതെയിരുന്നാൽ അത് വലിയ അത്ഭുതമാണ്. മരണം ഏറ്റവും ദോഷകരമായതും ജീവിക്കുന്നത് ഏറ്റവും നല്ല കാര്യമായും കരുതുന്ന ഒരു പ്രവണത തീർച്ചയായും മനുഷ്യർക്കുണ്ട്. അത് നാം അവരെ അങ്ങനെ പഠിപ്പിച്ചതുകൊണ്ടാണ്. 'നമ്മുടെ തന്നെ പ്രചാരണത്താൽ നാം കളങ്കപ്പെടുവാൻ ഇടയാകരുത്. ഇത് വിചിത്രമായി തോന്നുമെന്ന് എനിക്കറിയാം. എങ്കിലും പറയട്ടെ, നിന്റെ കക്ഷിയുടെ കാമുകിയും അവന്റെ അമ്മയും പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതുപോലെ അവന്റെ ശരീരത്തിന്റെ സുരക്ഷിതത്വമാണ് നിന്റേയും മുഖ്യലക്ഷ്യം. അവനിപ്പോൾ മരിച്ചാൽ നിനക്ക് അവനെ നഷ്ടപ്പെടുമെന്നുള്ളതുകൊണ്ട് അവനെ നിന്റെ കണ്ണിലെ കൃഷ്ണമണിപോലെ കാത്തു സൂക്ഷിക്കണം.

അവൻ ഈ യുദ്ധത്തെ അതിജീവിച്ചാൽ നമുക്ക് പ്രതീക്ഷയുണ്ട്. നിന്റെ ആദ്യകാലത്തെ പ്രലോഭനങ്ങളിൽ നിന്നും നിന്റെ കക്ഷിയെ നമ്മുടെ ശത്രു സംരക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. കുറേ നാൾ കൂടെ അവൻ ജീവിച്ചിരുന്നാൽ മാത്രമേ നിനക്കെന്തെങ്കിലും ചെയ്യാൻ സമയം കിട്ടുകയുള്ളൂ. മനുഷ്യരെ സംബന്ധിച്ച്, അവരുടെ മദ്ധ്യവയസ്സിലുള്ള നീണ്ട അഭിവൃദ്ധിയുടെ സമയമായാലും കഷ്ടതയുടെ സമയമായാലും രണ്ടും ഒരുപോലെ വിരസവും മനഃമടുപ്പിക്കുന്നതുമാണ്. അതുകൊണ്ട് തന്നെ ലക്ഷ്യബോധത്തോടെയുള്ള നമ്മുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു പുറിയ സമയവുമാ

ക്രിസ്തീയയുവാവ് താമസിക്കുന്ന പട്ടണത്തിനു നേരേ ബോംബാക്രമണം ഉണ്ടായി. അനേകർ മരിച്ചു. ധാരാളം നാശനഷ്ടങ്ങൾ ഉണ്ടായി. സ്വാഭാവികമായും മനുഷ്യരുടെ കഷ്ടപ്പാടുകളും നാശനഷ്ടങ്ങളും മരണങ്ങളുമെല്ലാം കൂട്ടിപ്പിശാചിനെ ആനന്ദഭരിതനാക്കി.

ണിത്. സ്ഥിരതയോടെ പ്രയത്നിക്കുവാൻ ഈ മനുഷ്യമൃഗങ്ങൾക്കു പ്രയാസമാണെന്ന കാര്യം നിനക്കറിഞ്ഞുകൂടെ? കഷ്ടതയുടെ സമയത്താണെങ്കിൽ ചെറുപ്പത്തിലെ സ്നേഹവും പ്രതീക്ഷയും ഒക്കെ പടിപടിയായി കുറഞ്ഞുവരുന്നു. കൂടാതെ നാം നൽകുന്ന കടുത്ത പ്രലോഭനങ്ങളിൽ നിരന്തരം പരാജയപ്പെടുന്നതു മൂലമുണ്ടാകുന്ന നിരാശയും. ഈ സമയം ജീവിതത്തെ അസ്പഷ്ടമായ ഒരു വെറുപ്പോടെ കാണുവാൻ മനുഷ്യരെ നാം പഠിപ്പിക്കുന്നു. അങ്ങനെ പലവിധ സംഘർഷങ്ങളാൽ അവന്റെ ആത്മാവിനെ നശിപ്പിക്കുവാനുള്ള നല്ല അവസരങ്ങളാണ് കഷ്ടതയുടെ സമയത്തു നമുക്ക് ലഭിക്കുന്നത്. എന്നാൽ മറുവശത്ത് മനുഷ്യർക്ക് അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാകുന്ന സമയത്ത് നമ്മുടെ സ്ഥാനം ഒന്നുകൂടി ശക്തമാണ്. ജീവിതത്തിലുണ്ടാകുന്ന അഭിവൃദ്ധി മനുഷ്യനെ ലോകത്തോട് ബന്ധിപ്പിക്കുന്നു.³ലോകത്തിൽ അവ

നൊരു സ്ഥാനം കണ്ടെത്തുന്നതായി അവനു തോന്നുന്നു; വാസ്തവത്തിൽ ലോകം അവനിൽ സ്ഥാനം പിടിക്കുകയാണ്. അവന്റെ വർദ്ധിച്ചു വരുന്ന യശസ്സും വലുതായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സുഹൃദ്ധലയവും താനൊരു പ്രധാനിയെന്ന ബോധ്യവും എല്ലാം കൂടി ഈ ഭൂമിയിലാണ് തന്റെ നിത്യവാസം എന്ന ഒരു ചിന്തയിലേയ്ക്ക് അവൻ വരുന്നു. ഇതാണ് വാസ്തവത്തിൽ നമുക്ക് വേണ്ടതും. മദ്ധ്യവയസ്കരേക്കാളും പ്രായമുള്ളവരേക്കാളും ചെറുപ്പക്കാർക്കാണ് മരിക്കാൻ മടിയില്ലാത്തതെന്ന് നീ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടില്ലേ?

ഈ വെറും മനുഷ്യർ തന്നോടു കൂടെ നിത്യതയിൽ ജീവിക്കണമെന്ന് വിചിത്രമായ രീതിയിൽ നമ്മുടെ ശത്രു മുൻനിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതാണ് സത്യം. വളരെ ഫലപ്രദമായി അവരുടെ മനസ്സ് മറ്റെങ്ങും ഉടക്കാതെ അവൻ സൂക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് നാം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നവർ ദീർഘ

കാലം ജീവിക്കണമെന്ന് നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. സ്വർഗ്ഗത്തോട് ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ആത്മാക്കളുടെ കെട്ടഴിച്ച് അവരെ ഈ ഭൂമിയോട് ചേർത്ത് ബന്ധിക്കുവാൻ എഴുപത് വർഷമൊന്നും അത്ര കൂടുതലല്ല. മനുഷ്യർ ചെറുപ്പമായിരിക്കുമ്പോൾ നമുക്കു പിടിക്കാൻ പറ്റാത്തവണ്ണം പെട്ടെന്നു ദിശ മാറ്റുന്നതായി കാണാം. സ്വപ്നമായ ദൈവഭക്തി സംബന്ധിച്ച് അവരെ അജ്ഞരായി നിർത്തുവാൻ നാം വളരെ ആസൂത്രണം ചെയ്താൽ പോലും മുൻകൂട്ടി നിർണ്ണയിക്കാൻ സാധിക്കാത്ത വിധം സംഗീതമൊ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ മുഖമോ പോലെ എന്തെങ്കിലും മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ നമ്മുടെ തന്ത്രങ്ങളാകെ പരാജയപ്പെടുന്നു. ഭൗതിക നേട്ടങ്ങളുണ്ടാക്കുവാനോ ബുദ്ധിപൂർവ്വം ബന്ധങ്ങൾ തെരഞ്ഞെടുക്കുവാനോ ജീവിതം സുരക്ഷിതമാക്കുന്നതിന് ഒന്നാം സ്ഥാനം കൊടുക്കുവാനോ ഒന്നും അവർ മനസ്സു വയ്ക്കുന്നില്ല. സ്വർഗ്ഗത്തോടുള്ള അവരുടെ താല്പര്യം രൂഢമുഖമാണ്. 'അങ്ങനെയുള്ളപ്പോൾ അവരെ ഈ ഭൂമിയോട് ബന്ധിപ്പിച്ച് നിർത്തുവാനുള്ള നമ്മുടെ തന്ത്രം ഇതാണ്-ഭാവിയിൽ ഒരു ദിവസം രാഷ്ട്രീയം വഴിയോ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പുരോഗതിമൂലമോ മറ്റൊന്നെങ്കിലും കാരണങ്ങളാലോ ഈ ഭൂമി തന്നെ സ്വർഗ്ഗമായിത്തീരും എന്ന് അവരെ പറഞ്ഞ് വിശ്വസിപ്പിക്കുക. നിഗൂഢത്തിന്റെ സഹായത്തോടെ യഥാർത്ഥലോകമായത്ത്തിൽ ഇവരെ ക്രമേണ കൊണ്ടുവന്നു തളച്ചിടുവാൻ കഴിയും. മാത്രമല്ല സുബോധമെന്നോ പകുതയെന്നോ അനുഭവമെന്നോ ഒക്കെ നുഴഞ്ഞു കയറുന്ന മരണത്തെ (ലോകമയതന്ത്രം) വിശദീകരിക്കുവാൻ നാം പഠിപ്പിക്കുന്നു. 'അനുഭവം' എന്നത് ഒരു പ്രത്യേക അർത്ഥത്തിൽ പഠിപ്പിച്ചാൽ നമുക്കു

പ്രയോജനമുള്ള വാക്കാണ്. മനുഷ്യരുടെ ഇടയിലെ പ്രമുഖനായൊരു തത്വചിന്തകൻ നമ്മുടെ ഈ രഹസ്യം മിക്കവാറും വെളിവാക്കിയതാണ്. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു "മിഥ്യയുടെ മാതാവാണ് അനുഭവം". എന്നാൽ മാറി വരുന്ന പരിഷ്ക്കരണങ്ങളാലും ചരിത്രപരമായ കാഴ്ചപ്പാടിനാലും നാം ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പുസ്തകത്തെ നമുക്കു ഹാനികരമല്ലാത്തതാക്കി.

ശത്രു നമുക്ക് എത്ര കുറച്ചു സമയമാണ് നൽകിയിരിക്കുന്നതെന്ന് വസ്തുതയിൽ നിന്നു തന്നെ സമയം നമുക്ക് എത്ര വിലപ്പെട്ടതാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. ഭൂരിപക്ഷം മനുഷ്യരും ശൈശവാവസ്ഥയിൽ തന്നെ മരിക്കുന്നു. അവിടം കടക്കുന്ന പലരും യൗവനത്തിൽ മരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ശത്രുവിനു മനുഷ്യരുടെ ജനനം അവരുടെ മരണത്തിനുള്ള യോഗ്യതയും മറ്റൊരു ജീവിതത്തിലേയ്ക്കുള്ള വാതിലും മാത്രമാണ്. മനുഷ്യവംശത്തിലെ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഒരു ന്യൂനപക്ഷത്തോടു കൂടി പ്രവർത്തിക്കുവാനാണ് നമുക്ക് അനുവാദമുള്ളത്. അറുപതോ എഴുപതോ വർഷം ഈ ഭൂമിയിൽ ജീവിച്ച് നമ്മെ എതിർത്ത അനുഭവമുള്ള ചുരുക്കം ചില മനുഷ്യമൃഗങ്ങളെക്കൊണ്ട് സ്വർഗ്ഗം തീർക്കണമെന്നാണ് ശത്രുവിന്റെ ആഗ്രഹം. അതാണ് നമുക്കുള്ള അവസരം. 'അത് കുറവായിട്ട് ഇരിക്കുമ്പോൾ കൂടുതൽ ഫലപ്രദമായി ഉപയോഗിക്കണം'.

എന്തൊക്കെ ചെയ്തും നിന്റെ കക്ഷിയെ നിന്നാലാവോളം സുരക്ഷിതനായി സൂക്ഷിക്കുക.

സ്നേഹപൂർവ്വം
അമ്മാവൻ പിശാച്.

അടിക്കുറിപ്പുകൾ

1. അതുകൊണ്ട് അവൻ ഈ രാത്രിയിൽ കൊല്ലപ്പെട്ടാൽ മിക്കവാറും അവൻ നമുക്ക് നഷ്ടമാകും.

കുട്ടിപ്പിശാചിന്റെ മേൽനോട്ടത്തിലുള്ള ക്രിസ്തീയയുവാവിന്റെ മാതൃരാജ്യമായ ബ്രിട്ടൻ ഒരുവശത്തും ശത്രുരാജ്യമായ ജർമനി മറുവശത്തുമായി ലോകമഹായുദ്ധം നടക്കുകയാണ്. ഇതിനിടയിൽ ക്രിസ്തീയയുവാവ് താമസിക്കുന്ന പട്ടണത്തിനു നേരേ ബോംബാക്രമണം ഉണ്ടായി. അനേകർ മരിച്ചു. ധാരാളം നാശനഷ്ടങ്ങൾ ഉണ്ടായി. മനുഷ്യരുടെ കഷ്ടത വർദ്ധിച്ചു. സ്വാഭാവികമായും മനുഷ്യരുടെ കഷ്ടപ്പാടുകളും നാശനഷ്ടങ്ങളും മരണങ്ങളുമെല്ലാം കുട്ടിപ്പിശാചിനെ ആനന്ദിതനാക്കി. ഇതേപ്പറ്റി ആവേശം കലർന്ന റിപ്പോർട്ടുകൾ കുട്ടിപ്പിശാച് അമ്മാവൻ പിശാചിന് അയച്ചു.

എന്നാൽ കൂടുതൽ 'പകുത്'യുള്ള അമ്മാവൻപിശാചിന് കുട്ടിപ്പിശാചിന്റെ ഈ ആവേശം തികഞ്ഞ ബുദ്ധിഹീനതയായാണ് തോന്നിയത്. കാരണം ക്രിസ്ത്യാനിയായ ചെറുപ്പക്കാരൻ ഇപ്പോൾ ആത്മീയമായി വളരെനല്ല നിലയിലാണ്. ലൗകികരായ കൂട്ടുകാരിൽനിന്ന് അവൻ വേർപെട്ടു. അവന്റെ ധാർമികനിലവാരത്തെ കളങ്കപ്പെടുത്താനുള്ള കുട്ടിപ്പിശാചിന്റെ ശ്രമവും വിജയിച്ചില്ല. യുദ്ധക്കെടുതികൾ അവനെ ദൈവത്തോടു കൂടുതൽ അടുപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടുതാനും. ഈ സമയത്ത് അവനു മരണം സംഭവിച്ചാൽ അവന്റെ ആത്മാവിനെ നരകത്തിലേക്കു കിട്ടുകയില്ല. അവനെ ആത്യന്തികമായി നരകത്തിൽ എത്തിക്കുകയാണു കുട്ടിപ്പിശാചിന്റെ ദൗത്യം. ഇതു മറന്ന് രക്തച്ചൊരിച്ചിലിലുള്ള രസം മൂലം ക്രിസ്തീയയുവാവിന്റെ ജീവൻ നഷ്ടപ്പെടുത്തിയാൽ അത് ആത്മഹത്യാപരമായിരിക്കുമെന്ന് അമ്മാവൻ പിശാച് മുന്നറിയിപ്പു

നൽകുകയാണിവിടെ.

2. നമ്മുടെ തന്നെ പ്രചാരണത്താൽ നാം കളങ്കപ്പെടാൻ ഇടയാകരുത്.

'കൂടുതൽ കാലം ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതാണു നല്ലത്; മരണം ദോഷകരമാണ്'-എന്നൊരു ചിന്ത മനുഷ്യർക്കിടയിൽ ഉണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അതിനെതിരേ പ്രവർത്തിക്കാമെന്നു കുട്ടിപ്പിശാചു വിചാരിച്ചു. എന്നാൽ ഈ ചിന്ത മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ പ്രചരിപ്പിച്ചതു തങ്ങൾ തന്നെയാണെന്ന് അമ്മാവൻ പിശാച് ഇവിടെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. അതു മനസ്സിലാക്കാതെ തങ്ങളുടെ തന്നെ പ്രചാരണത്താൽ കുട്ടിപ്പിശാച് സ്വാധീനിക്കപ്പെട്ടതു നിർഭാഗ്യകരമാണെന്ന് അമ്മാവൻ പിശാച് ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുകയാണ്.

മനുഷ്യർ കൂടുതൽ കാലം ജീവിച്ചിരുന്നാലേ അവരെ പിന്മാറ്റത്തിലേക്കു നയിച്ച് നരകയോഗരാക്കാൻ കഴിയൂ. ആത്മീയരായ മനുഷ്യർ ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ മരിച്ചാൽ അവർ സ്വർഗ്ഗത്തിന് അവകാശികളാകും. അതുകൊണ്ടാണ് 'കൂടുതൽ കാലം ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതാണ് നല്ലത്' എന്ന ആശയം സാത്താനും കിങ്കരന്മാരും മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ പ്രചരിപ്പിച്ചത്. മനുഷ്യർക്കുള്ള ഈ ധാരണയാൽ കുട്ടിപ്പിശാച് സ്വാധീനിക്കപ്പെട്ടു. ഈ ചിന്ത ശരിയാണെന്നു ധരിച്ച കുട്ടിപ്പിശാച് മനുഷ്യരെ ദ്രോഹിക്കാനായി ഇതിനെതിരേ പ്രവർത്തിക്കാൻ-വേഗത്തിൽ മനുഷ്യരെ മരണത്തിലേക്കു നയിക്കാൻ-ശ്രമിക്കുകയാണുണ്ടായത്. ഇതിനെയാണ് അമ്മാവൻ പിശാച് ഇവിടെ വിമർശിക്കുന്നത്.

3. ലോകത്തിൽ അവനൊരു സ്ഥാനം കണ്ടെത്തുന്നതായി അവനു തോന്നുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ

ലോകം അവനിൽ സ്ഥാനം പിടിക്കുകയാണ്.

മനുഷ്യരെ സംബന്ധിച്ച് മദ്ധ്യവയസ്സ് ഒരു വല്ലാത്ത സമയമാണ്. വിരസവും മനംമടുപ്പിക്കുന്നതുമായ സമയം. ആ കാലഘട്ടത്തിൽ ഒരുവൻ കഷ്ടതയിലൂടെ കടന്നുപോകുകയാണെന്നിരിക്കട്ടെ. അപ്പോൾ അവൻ ദൈവത്തോടുള്ള ചെറുപ്പത്തിലെ സ്നേഹവും പ്രതീക്ഷയും ഒക്കെ മങ്ങി. കൂടാതെ പരാജയങ്ങൾ അവനെ നിരാശപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ തക്കം നോക്കി പിശാച് അവനെ പിന്മാറ്റത്തിലേക്കു നയിക്കുന്നു.

മറിച്ച് മദ്ധ്യവയസ്സിൽ കഷ്ടതയ്ക്കു പകരം അഭിവൃദ്ധിയാണുണ്ടാകുന്നതെന്ന് നിരീക്ഷിക്കട്ടെ. അവൻ അതുവരെയില്ലാത്ത അംഗീകാരവും ബഹുമാനവും ഒക്കെക്കിട്ടുന്നു. താൻ ഒരു പ്രധാനിയാണെന്ന് അവൻ സ്വയം ചിന്തിക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്നു. ലോകത്തിൽ തനിക്കും ഒരു സ്ഥാനം ഉണ്ടെന്ന് അവൻ കരുതുകയാണ്. (വാസ്തവത്തിൽ സംഭവിച്ചത് ലോകം അവനിൽ സ്ഥാനം പിടിക്കുകയെന്നതാണ്) ഇതിന്റെ എല്ലാം ഫലമായി അവൻ പിന്മാറ്റപ്പെടുകയാണ്.

നോക്കുക: മദ്ധ്യവയസ്സിൽ ഒരുവൻ അഭിവൃദ്ധി ഉണ്ടായാലും കഷ്ടത ഉണ്ടായാലും രണ്ടും അവനെ പിന്മാറ്റത്തിലേക്കു നയിക്കാനുള്ള ഉപാധിയായി സാത്താൻ ഉപയോഗിക്കുന്നു.

4. അങ്ങനെയുള്ളപ്പോൾ അവരെ ഈ ഭൂമിയോട് ബന്ധിപ്പിച്ചുനിറുത്താനുള്ള നമ്മുടെ തന്ത്രം ഇതാണ്-ഭാവിയിൽ ഈ ഭൂമിതന്നെ സ്വർഗ്ഗമായിത്തീരും എന്നവരെ വിശ്വസിപ്പിക്കുക.

നാം സാധാരണ കരുതുന്നത്, പ്രായമായവർക്കാണ് ചെറുപ്പക്കാരെക്കാൾ മരിക്കാൻ മടിയില്ലാത്തത് എന്നാണ്. എന്നാൽ സത്യംനേരേ മറിച്ചാണ്. തങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടി മരിക്കാൻ മടിയില്ലാത്തത് ചെറുപ്പക്കാർക്കാണ്. ആത്മീയരംഗത്തുവരുമ്പോഴും ദൈവത്തിനുവേണ്ടി എതി

വോടെ ജീവിക്കുവാനും വേണ്ടിവന്നാൽ മരിക്കുവാനും അവർ തയ്യാർ. അതുകൊണ്ട് ഈ ചെറുപ്പക്കാരെ പിടികൂടാൻ വേണ്ടി സാത്താൻ മറ്റൊരു തന്ത്രമാണ് ഇറക്കുന്നത്. അതിതാണ്: ദൈവരാജ്യം ഭൂമിയിൽ സ്ഥാപിക്കുവാനെന്നും മെനക്കെടേണ്ട. ഭാവിയിൽ ശാസ്ത്രീയ പുരോഗതി, രാഷ്ട്രീയം, മനുഷാസ്ത്രപരമായ കണ്ടെത്തലുകൾ തുടങ്ങിയവ വഴി ഭൂമിയിൽ തന്നെ സ്വർഗ്ഗം സൃഷ്ടിക്കാൻ കഴിയും എന്ന് അവരെ വിശ്വസിപ്പിക്കുക. അപ്പോൾ പിന്നെ ഈ ചെറുപ്പക്കാർ ആത്മീയം വിട്ട് ആ ഒരു ലക്ഷ്യത്തിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തിച്ചുകൊള്ളും. അങ്ങനെ വർഷങ്ങൾ നീണ്ടുപോകുന്നതിനിടയിൽ ലോകമയത്വത്തിൽ അവരെ കൊണ്ടുവന്നു തളയ്ക്കുവാൻ കഴിയും -ഇതാണ് സാത്താന്റെ ഉന്നം.

5. അതു കുറവായിട്ട് ഇരിക്കുമ്പോൾ കൂടുതൽ ഫലപ്രദമായി ഉപയോഗിക്കണം.

സാത്താൻ ഒരിക്കലും നിരാശപ്പെടുന്നില്ല. അവൻ കഠിനാധ്വാനിയാണ്. അവസരവും സമയവും കുറവാണെന്നു കാണുമ്പോൾ ഉള്ള സമയം പരമാവധി ഉപയോഗിക്കാൻ അവൻ വാശിയോടെ ശ്രമിക്കും.

ഇവിടെ ഒരു മനുഷ്യന് അറുപതോ എഴുപതോ വർഷമാണു ദൈവം ഭൂമിയിൽ അനുവദിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ സമയം സാത്താനെ എതിർത്തു നിൽക്കുന്നവരെ ചേർത്തു സ്വർഗ്ഗം തീർക്കാനാണ് ദൈവം (അമ്മാവൻ പിശാചിന്റെ ഭാഷയിൽ 'നമ്മുടെ ശത്രു') ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. പക്ഷേ മനുഷ്യനെ ലോകമയത്വത്തിൽ തളച്ച് തങ്ങളുടെ വരുതിയിൽ ആക്കാൻ അറുപതോ എഴുപതോ വർഷം വാസ്തവത്തിൽ കുറവാണെന്നാണു അമ്മാവൻ പിശാചിന്റെ അഭിപ്രായം. സമയം പരിമിതമായതിനാൽ അത് അങ്ങേയറ്റം ഫലപ്രദമായി ഉപയോഗിക്കാൻ അമ്മാവൻ പിശാച് ഇവിടെ കൂട്ടിച്ചിശാചിനെ ഉപയോഗിക്കുന്നു.

Faithful are the wounds of a friend, but

.....deceitful are the kisses of an enemy
Prov.27:6

Just a Minute

Pheba P.Cleetus, Kochi